

VORBE DE DRAGOSTE
B.J.JAMES

PROLOG

Un Porsche sport strălucitor se grăbea spre adâncurile nopții. Înghițea milă după milă în viraje strânse, înclinându-se lansat când într-o parte, când într-alta. Viteza îl făcea să se simtă în largul său, o perfecțiune a tehnicii, asemănătoare unei săgeți albastre străfulgerând orizontul, în timp ce ultima rază a asfințitului se stinge pe cer. Lumina farurilor aluneca pe șoseaua umezită de ploaia trecătoare, pentru a sări apoi nebunește peste parapeti și peste pinii înalți. Șoferul accelera din ce în ce mai puternic în curbele periculoase, care se înșirau una după alta. Repede, tot mai repede, înghițind clipele, mașina ajunsese să fie o umbră în noaptea de

catifea.”*Redu viteza,nebunule!*” rosti printre dinți șoferul unui *Seville* negru. Mergea în urma *Porsche-ului*,la o distanță rezonabilă,nedezlipindu-și privirea de luminile lui de poziție,ce se micșorau rapid sub efectul goanei.Stăpânea la fel de bine virajele,dar era mai prudent și rula constant,fără accelerări bruște și fără acte de bravură.Dezastrul nu s-a produs din vina mărcii *Porsche*.Eroarea umană și judecata greșită au avut mai multă greutate decât calitățile mașinii.Un viraj luat mult prea strâns,viteza neadecvată și drumul alunecos au generat împreună catastrofa.”*O,Dumnezeule! Nu!*” Cu o groază de nedescris,șoferul mașinii din spate văzu cum *Porsche-ul* albastru ieși din curbă și zbură în imensitatea cerului fără stele.Lovi parapetul de piatră cu o forță devastatoare și se zdrobi apoi de roca masivă.Rămase acolo o fracțiune de secundă,după care se rostogoli de câteva ori.Ca un proiectil lent,reteză copaci și tufișuri,mătură din cale măceșii și rugurile de mure.Metalul scrâșni pe stâncile de granit cu un vuiet agonizant.

Pentru cei ce l-ar fi auzit,zgomotul ar fi fost de nesuportat.O ultimă rostogolire și masa informă de metal rămase nemișcată chiar deasupra unui pin înalt și drept.Se așternu o tăcere stranie din care răzbătea doar clipocitul benzinei ce se scurgea din rezervorul spart,impregnând aerul cu mirosul ei.Balta se mări treptat,în cercuri concentrice,apoi răbufni în fumul bătut de o pală de vânt.De-a lungul versantului se împrăștiară focuri.Scânteile produse de frecarea cu roca deveniră flăcări.Din mașină nu se auzea nici un sunet.Numai clipocitul continuu al benzinei,iar acum,pocnetul focului devastator întrerupeau tăcerea.Era doar o problemă de timp ca flăcările,din ce în ce mai mari,să întâlnească șuvoiul de benzină.Atunci nimic nu ar fi putut opri flăcările de la distrugerea a ceea ce fusese odată opera măiestriei și a puterii.Zgomotul tăios al unei portiere trântite sparse insula de liniște.O siluetă masculină apăru la marginea parapetului.Un moment rămase nemișcată de groază la vederea priveliștii.

-Ajută-mă,Doamne!Apoi,fără să mai ezite o clipă,se lansă în jos,cu pași sălțați. Spinii îi agățau hainele și-i zgâriau pielea,pătrunzându-i în carne.După ce prinse viteză,pietrele începură să i se disloce sub picioare și să se rostogolească împreună cu el.Dovedind o abilitate uluitoare ajunse jos fără să alunece ori să cadă.Când flăcările începură să cuprindă rugul de mure din preajma *Porsche-ului*,era deja lângă mașină.Cursa nu era câștigată încă,dar nici pierdută definitiv nu era.Fără să țină seama de durere,trecu prin foc și trase de mânerul portierei. Metalul încins îi ardea degetele.Mai trase de câteva ori cu disperare,dar portiera care se strivise ca un burduf uriaș de acordeon nu se deschise.Căută în jur după un băț,o piatră,orice,care să-i servească drept pârghie.Nu găsi nimic.Pentru a câștiga timp,iși băgă mâinile în pantofii eleganți și stinse astfel o parte din

flăcările care se apropiaseră mult de benzina scursă, aproape acoperind rezervorul. Mulțumit că a reușit să-i țină piept soartei nimicoitoare, îndeapărtă câteva dintre bucățile de geam. Era greu să ajungă la corpul prăbușit pe ceea ce fusese cândva un scaun din piele albă, dar își încordă toate puterile. În timp ce se strecura încet prin spărtură, trăgând cu grijă omul spre el, un ciob ascuțit de sticlă îl creștă adânc sub una dintre coaste.

Fără să țină seama că avea mâinile arse și pline de răni, îl luă în brațe pe bărbatul din mașină și, cu o agerime surprinzătoare, se îndeapărtă de foc. Își cără povara la o distanță sigură unde o lăsa cu grijă pe pământ.

Preocupat de examinarea omului aflat în pericol, nu observă că flăcările își atinseseră ținta. O explozie neașteptată și puternică mătură locul unde era mașina și transformă *Porsche-ul* albastru într-un infern. Flăcările se ridicau tot mai sus, într-un nor negru de fum și-ntr-un val de funingine.

Cu mișcări delicate, îndreptă picioarele rănitului și-i șterse sângele de pe gura strivită. Apoi, încercă să urce povârnișul, ca să cheme pe cineva în ajutor. A fost oprit însă, la primul pas de o voce care-i îngheță sângele în vene.

-Jake! Era un glas stins, ceva mai mult decât o șoptă, dar nu părea omenească.

Jake! Jake! Unde ești? Nu te văd! Rănitul se lupta disperat și plin de durere ca să se ridice. Dintr-o săritură tânărul a și ajuns lângă accidentat.

-Sunt aici, i-a răspuns încet. Ești rănit grav. Mă duc după ajutor.

-Nu! L-a prins cu o mână însângerată de pieptul cămășii. Nu mă părăsi!

-Trebuie! N-am să lipsesc mult, îți promit, i-a îndeapărtat încet mâna și s-a ridicat din nou.

-Te rog...Nu! Nu mă lăsa în întuneric! Te rog! Vocea se stinse. Apoi, cu puterea pe care i-o dădea spaima, se înalță din nou, într-o respirație gâfăită: Jake!

-Sunt aici.

-Frig...așa de frig. În clipa următoare, bărbatul se lăsa pe genunchi și luă în brațe trupul slăbit. Încercă să însuflețească prin propria lui căldură flacăra de viață care abia mai pâlpaia. Un timp nu a simțit decât respirația grea a omului din brațele sale. Sufletul lui Jake era plin de milă și de neputință.

-Jake?

-Șșșt...Nu vorbi. Păstrează-ți respirația!

-Nu-i nevoie. Mi-am revenit. Un oftat adânc i se înăbuși în piept, urmat de un geamăt de durere. Așteptă să treacă, în timp ce corpul i se convulsiona de durere. Apoi începu să se relaxeze și să-și recapte respirația încă slăbită..

-Nu-i așa de rău să mori, murmură slăbit. Își umezi buzele și își încordă ultimele puteri. Dar...dar Kelly. De Lydia vei avea tu grijă, dar Kelly?...Oh, Doamne!

Trăsăturile i se schimonosiră de durere și emoție. Degetele însângerate se agățau surprinzător de puternic de cămașa lui Jake. În privirea încețoșată i se citeau eforturile de a rămâne conștient.

-Nu mai vorbi! spuse imediat Jake. Rezistă! Trebuie să fi văzut cineva focul. O să vină cineva. Ne va ajuta. Rezistă! Brațele lui puternice strângeau cu blândețe corpul lovit.

-Trebuie să vorbesc... să spun... trebuie... Respirația sacadată îi fu întreruptă de un nou spasm, care îi încorda buzele însângerate.

-Jake! Panica dădu mai multă forță vocii sale stinse: Nu te văd. Unde ești?

-Aici. Am fost aici tot timpul.

-Du-te la ea! îi sunt atât de îndatorat. Găsește-o! Spune-i, roag-o să mă ierte. Te rog, ajută-mă... pentru ultima oară! Ajut-o pe Kelly!

-Șșșt. Jake îi netezi părul șaten deschis: Am s-o găsesc.

-Promite-mi! Cuvântul acesta a fost ca o ultimă răsuflare. Mâna i-a căzut moale, lăsând o dâră de sânge pe cămașa albă. Capul i-a căzut pe piept, iar ochii i s-au închis pentru totdeauna... Șuieratul unei sirene îndepărtate sparse liniștea. În câteva clipe, pe drumul de deasupra se auziră voci și sclipiră lumini. Jake era încă cu totul rupt de ceea ce se petrecea în jurul său. Fața, luminată de flăcările mașinii arzânde, îi era chinuită de durere.

-Uitați-vă într-acolo! Deși plouă, benzina tot mai arde! exclamă o voce tânără.

-Va trebui ceva apă, ca să-și potolească setea uscăciunea asta de foc, a răspuns mai aproape o voce mai în vârstă. Ploaia a făcut drumul alunecos!

-Haideți, să coborâm! Pe Jake l-au găsit în stare de șoc. Strângea corpul neînsuflețit și își șoptea neîntrerupt promisiunea.

-E-n regulă, domnule. Puteți să-i dați drumul. Acum avem noi grijă de el.

-Doamne, uitați-vă la mâinile lui!

-Domnule! Jake nu răspunse. Nu recunoștea pe nimeni și mintea lui refuza să creadă cele întâmplate.

-Ușurel! Mâini atente îi desprinseră degetele arse.

-E-n regulă. Vom avea noi grijă de el. Fără nici o opoziție, Jake îngădui infirmierilor să-i ia fratele din brațe. În spate se auziră voci șoptite într-un limbaj de specialitate.

-Pentru acesta nu se mai poate face nimic.

-Nu. Mai bine să-l examinăm pe celălalt. Mâinile lui sunt un dezastru...

Domnule, puteți veni cu noi? Vă vom îngriji imediat. Atent să nu-i atingă mâinile numai răni, doctorul îl ridică pe Jake în picioare. Pe drum, privirea fixă a lui Jake nu s-a ridicat de pe cearceaful care acoperea brancarda din fața sa.

CAPITOLUL 1

Când nota finală a ultimului cântec din acea seară s-a stins, Kelly și-a lăsat degetele obosele pe claviatură. A rămas tăcută, la fel ca rezonanța care umpluse încăperea cu câteva clipe înainte. Pierdută în marea de sunet, stătea nemișcată, prea obosită ca să-și mai îndrepte spatele sau ca să-și caute liniștea.

Cântase neîncetat ore întregi, onorând cererile, râzând și vorbind, zâmbind la glumele clienților. Nu era nimic neobișnuit pentru clienți să se apropie de pian și să stea o secundă lângă femeia cu părul auriu care zâmbea tot timpul. Fața ei calmă și senină, în ciuda pistruiilor, inspira încredere.

Clientul obișnuit, cel ce frecventează barul de luni sau chiar de ani de zile, și-ar fi putut da seama că pianista Kelly O'Brian avea necazuri. Observând-o cu atenție, ar fi constatat schimbări vizibile în viața ei. Niciodată n-a fost auzită plângându-se, nici cerând ajutor cuiva. Seară de seară era aici, la pianul ei, cu un zâmbet prietenos pe buze, cu părul ondulat, strălucind în lumină.

Acum, Kelly nu zâmbea. Se uita la mâinile care-i tremurau. Deși nu voia să-o facă, întoarse capul încet și se uită la bărbatul care o privise nemișcat toată seara. Era liniștită acum. Își dădea seama că era un străin, cineva aflat acolo doar în trecere. Mai devreme, crezuse, pentru o clipă, că e Scott. Când ochii lor s-au întâlnit, a străpuns-o un fior dureros, dar acum putea să vadă că e mai înalt, mai pătrunzător, cu privirea mai rece decât a lui Scott.

Se uita la ea calculat, ca și cum ar fi fost un obiect, nu o ființă. Poate un obiect de oarecare valoare. Își desprinse privirea și se uită în altă parte, incapabilă să sfideze ochii penetranți fixați asupra ei. Nu-i păsa de el, în ciuda asemănării cu Scott și a faptului că o fixa continuu.

Nick's Piano Bar and Girll era un bar tipic de cartier. Avea mese mici, acoperite cu fețe de masă în carouri, lumânări lângă sticlele de vin și un afiș la intrare, care promitea o petrecere însuflețită toată noaptea. Era un loc plăcut, dar nu unul potrivit pentru un bărbat atât de elegant. Era foarte bine îmbrăcat, într-un costum gri-fer. Prețul lui, se gândea Kelly cu tristețe, ar putea acoperi chiria ei pe câteva luni. Linia lui pune în evidență corpul numai fibră, văzându-se limpede, chiar și în lumina slabă, că e frumos și zvelt. Părul castaniu ondulat cu reflexe aurii era pieptănat cu grijă și părea nepotrivit cu fața imobilă. Poate că, se gândi ea în timp ce un surâs abia perceptibil i se așternu pe buze, nu voia să rămână neted și se încrețea, în ciuda tuturor eforturilor bărbatului de a-l întinde. Părea un om sigur pe el. Nasul clasic, bărbia frumos tăiată și umerii bine făcuți, toate trădau siguranța de sine. Toate, mai puțin părul cârlionțat. În starea ei de nervozitate, Kelly aproape chicoti, uitându-se la el. Știa că se înșeală, dar semăna izbitor,

într-un mod cu totul revoltător,cu Scott.Cum putea e un om atât de evident sănătos și puternic să-i amintească de bolnăviciosul Scott? Nu.Nu era nimic din Scott în acest om.Și totuși...Nu.Kelly îngropa acest gând adânc în sinea ei.

Împotriva voinței sale,ochii i se ațintiră din nou asupra lui și se minună cum ajunsese aici.Tocmai în această parte a orașului.Și de ce chiar în acest bar? Nu era locul potrivit pentru el.Nu era omul căruia să-i placă zgomotul.Kelly se analiză rapid,amețită de propriile gânduri.Cum putea oare să-l judece după croiala hainei și după gropița arogantă din bărbie?

„*Ai grijă,fetițo!*” își spuse în sinea ei.”*Curând vei avea chiar și tu nevoie de terapie prin muzică*”.

-Kelly!Ridică privirea și-l văzu pe Nick stând în fața ei.În ochii lui căprui și blânzi se citea îngrijorarea,îi puse tandru mâna pe umăr:

-Pari obosită în seara asta.Vrei să-ți chem un taxi?

-Mulțumesc,Nick.Am nevoie de mișcare.Merg pe jos.Încercă să-i zâmbescă, mângâindu-i mâna.

-Ești sigură?

-Da,Nick.El o luă de mână,dar renunță imediat și se îndepărtă.Kelly îl urmări cu privirea cum trece printre mese și-și salută clienții,majoritatea prieteni sau vecini.Nick fusese salvarea ei.Ce s-ar fi întâmplat cu ea fără acest om mărunțel și plin de vioiciune? El i-a redat vechea ei profesie și,odată cu aceasta,încrederea în sine.El a fost cel ce-a convins-o că acest loc de muncă este al ei atâta timp cât va fi în stare să-i facă față.Va mai putea oare continua nouă săptămâni? Trebuie. Are nevoie de fiecare bănuț.Dacă va fi cumpătată,poate că va reuși.Cu siguranță că Nick își dăduse seama că numai lipsa banilor o făcuse să refuze taxiul,și nu nevoia de mișcare.Ar fi fost bucurios să-l plătească el,dar delicatetea îl împiedica să-i facă o asemenea propunere.Știa că dorește să-și păstreze puțina mândrie care mai rămăsese neatinsă în ea.

Jake Caldwell mai că nu se atinsese de băutura ce se afla de aproape o oră în fața sa.Toată seara fusese imun la veselia și conversația din jur.Își concentrase întreaga atenție asupra femeii de la pian.Pe afișul de la intrare scria că se numește Kelly O'Brian și că interpretează seară de seară cântece la solicitările ascultătorilor.Nu era deosebit de talentată,dar cânta corect,într-un stil foarte personal.O urmărise cum calmase atmosfera din bar cu melodiile melancolice de dragoste,apoi cum îi făcuse pe oameni să râdă și să aplaude cântecele vesele, ritmate.Îi privise umerii firavi și brațele ușoare mișcându-se grațios pe când degetele alergau pe claviatura pianului.Părea neobișnuit de mică,dacă o priveai

pe deasupra capacului lăcuit al instrumentului a cărui întunecime oglindea chemarea ei tainică. Nu era frumoasă, dar părul ei auriu cădea greu ca o coroană în lumina ce-i juca pe figura serioasă. Când zâmbea, îți lua respirația și te făcea să te pierzi în aura din părul ei. Tot ce-o înconjoară e absolut obișnuit, se gândi el, privind prin încăperea. Totuși, nu e tipul comun de femeie. Seninătatea și grația elegantă contrastau cu voluptatea țipătoare a femeilor pe care le alegea Scott de obicei. Jake se înfiora, gândindu-se la viața plină de deșertăciune a fratelui său.

Până la 32 de ani, Jake și-a petrecut o bună parte din timp căutând să-l recupereze pe Scott din brațele femeilor. Seducător și plăcut la înfățișare, Scott a învățat de timpuriu cum să cucerească femeile. Le-a iubit pe toate, de la inocenta simplă la sofisticata calculată, dar fără să se angajeze afectiv prea mult.

De doi ani, Jake nu s-a mai amestecat în afacerile amoroase ale fratelui său. Era sătul până peste cap de escapadele lui Scott și s-a hotărât să nu se mai implice niciodată. Totuși, iată-l acum într-un bar de mâna a doua privind-o pe misterioasa Kelly. Toată seara a studiat atmosfera acestui loc, ochii lui pătrunzători nescăpând nici o mișcare. Cu toate acestea, întrebările pe care și le pusese au rămas fără răspuns. Atitudinea clienților îl uimea. Femeia nu era deosebit de frumoasă, n-avea acea perfecțiune a femeilor care caracteriza, de obicei, animatoarele, dar lipsită de șarm nu era. I se întâmplase, nu o dată, să constate familiaritatea afișată pe chipul celor de profesia ei. În locul acesteia, acum ea o afecțiune protectoare și politicoasă. Era o enigmă. Ore întregi a cântat, a râs, a făcut chiar glume de un haz molipsitor, apoi, fără a distona câtuși de puțin, totul s-a stins. Acum stătea liniștită la pianul mut, în timp ce Jake aștepta fără să-și ia ochii de la ea.

Kelly s-a mișcat, străduindu-se să se ridice. A închis pianul și s-a sculat greu de pe banchetă. Cu un zâmbet diafan a răspuns abia auzit la o urare de „*noapte bună!*” apoi stând în spatele pianului, și-a încins talia cu un cordon.

Atunci în tăcerea care domina încăperea, s-a auzit un fluierat de uimire.

Kelly a încremenit de surpriză. Era aici printre prieteni, oameni care o știau aproape dintotdeauna. Uitase cum poate reacționa un nou-venit la condiția ei. Atentă să nu privească spre el, și-a îndreptat umerii și a traversat sala încet, dar cu demnitate. La ușă s-a îmbrăcat cu haina ei neagră deja uzată, întrebându-se cât o va mai putea purta. Apoi uită de toată lumea, în timp ce oboseala pe care o acumulase de-a lungul serii începea să se răzbune. Parcă o trăgea în jos, pricinuindu-i dureri la orice mișcare. Începuse să se obișnuiască cu oboseala continuă, însă, în seara aceasta, o simțea, parcă, și mai accentuată.

Era oare punctul ei culminant? Atinsese limita? Dacă-i așa, ce mai e de făcut?

„Oh, Doamne, nu vreau să mă gândesc la asta, cel puțin în această noapte!” își spuse în sinea ei. Se întoarse spre ușă, mergând cu pași rari. Nu dorea altceva decât să ajungă acasă, să se întindă, să se odihnească și să adoarmă liniștită.

În timp ce o urmărea cu o privire pătrunzătoare și senină, Jake simți cum o durere stranie îi cuprinde pieptul. Bănuise de la început că e o situație neobișnuită, dar, chiar dacă nu ar fi știut exact ce va întâlni, nu s-ar fi așteptat la așa ceva nici în ruptul capului. Era însărcinată. Trupul ei avea semnele de început ale îngroșării taliei. Însărcinată, însă nu cu copilul lui Scott. Semnele arătau că era în trei luni, iar Scott stătuse acasă în ultimul timp.

Îl cuprinse o amărăciune grea. Poate că era genul de femeie obișnuită, care nu-și pierde timpul să găsească alt bărbat. Dar un iubit? Sau un soț?

Condiția în care o găsea determină o reținere din partea lui Jake în a-și respecta promisiunea. Și-l reaminti pe fratele său, care fusese mai curajos în fața morții decât în viață. Auzi din nou rugămintea lui cea de pe urmă. Jake își termină băutura și ochii i se umplură de lacrimi amintindu-și de accidentul stupid care rupsese firul vieții lui Scott. Își privea mâna, dar nu mai văzu urmele lăsate de geamul spart și de focul devastator. Nu se mai afla în barul lui Nick, ci pe un deal sterp, ținând în brațe corpul neînsuflețit și jurând să o găsească pe femeia care se numea Kelly. Imediat după ce s-a restabilit, Jake a început să o caute pe femeia aceea. Singurul punct de plecare era o fotografie neclară găsită printre hârtiile lui Scott. Nu avea nici adresă, nici vreo altă informație, în afara numelui Kelly O'Brian scris pe verso. Peisajul în care fusese făcută fotografia era imposibil de recunoscut. După căutări intense în Atlanta, o găsisse în sfârșit. Ar fi vrut să dispară. Ar fi vrut să uite că auzise vreodată de numele Kelly O'Brian. Făcuse însă un jurământ. Furios, își împinse scaunul înapoi și se îndreptă spre bar. După ce Nick îi luă o nouă comandă, Jake încercă să intre în vorbă cu el.

-Pianista voastră pare destul de cunoscută aici, însă nu-mi amintesc de ea.

Cântă de mult timp aici? Își luă paharul și se sprijini detașat de bar. Crisparea buzelor îi trăda însă încordarea.

-A lucrat aici dintotdeauna, dar așa ca acum, doar de cinci luni. N-a mai cântat nicăieri în altă parte, numai aici.

-Și cât o să mai cânte?

-Până se naște copilul, dacă va putea, răspunse, liniștit Nick.

-Și ce părere are despre asta soțul ei, dacă există vreunul?

Zâmbetul abia schițat al lui Jake îngheță în răceala ochilor căprui din fața sa.

-Nu există, replică Nick, sugerând finalul conversației.

-N-are familie? insistă Jake cu o voce stinsă de care fu și el uimit.

Se înfurie pe sine.De ce îi păsa oare? Femeia era,cu siguranță,una din boarfele lui Scott,una care trecea repede de la un bărbat la altul.Putea să arate ca un înger.O trăda trupul.

-Din câte știi,nu are familie,spuse Nick.A crescut-o de mică o rudă îndepărtată. După ce-a terminat școala,a cântat aici la pian.A predat la școală un an,apoi a renunțat la slujbă,când a rămas însărcinată.Nick se opri brusc.Ascultă,ce vrei? Cine ești? E o fată bună,fără noroc și,peste toate astea,mai e și în șapte luni.Și nu mai are nevoie să fie hărțuită de nimeni.

-N-o s-o hărțuiască nimeni,te asigur,spuse Jake împăciuitor.Îl cunosc pe un prieten de-al ei.Vreau s-o ajut,dacă primește.Achită nota de plată la bar și stătu câteva secunde în fața ușii,privind încă o dată pianul lucios și tăcut,înainte de a ieși afară în noapte.Trase adânc în piept aerul tare de octombrie,bucuros că a scăpat de fumul din bar.Ura barurile.În acest moment se ura și pe sine,o ura și pe Kelly O'Brian și,Doamne,îl ura și pe Scott pentru tot ce se întâmplase.

Trecu strada și deschise portiera mașinii sale negre.Nu porni imediat motorul,ci rămase privind fix în întuneric.Cuvintele lui Nick îi răsunau în urechi,ca un refren acompaniat de pâlpâirile firmelor luminoase de neon.”*Șapte luni...Șapte luni*”.Îl cuprinse o furie oarbă și apăsă adânc pe accelerator.”*Să te ia naiba, Scott! Cum ai mai încurcat lucrurile de data asta!*”

Kelly mergea încet de-a lungul celor șase cvartale de blocuri,simțind cum obosește la fiecare pas.Dacă ar fi fost singură,i-ar fi fost frică pe străzile întunecate.Era însă.Împreună cu însoțitorul ei obișnuit,Mike Cannon,polițistul cartierului.O proteja cu grijă,dintr-o parte,străduindu-se să-și regleze pasul uriaș după al ei.Zâmbi în sinea ei,gândindu-se că Mike făcea în așa fel ca întotdeauna,când ea se întorcea acasă,el să patruleze tocmai în zona aceasta a cartierului.

Era un om înalt,voinic,de o vârstă tocmai potrivită pentru a-i fi tată.

Dacă i-ar fi mulțumit,el s-ar fi supărat și nu și-ar fi recunoscut în nici un chip bunătatea,așa că primea liniștită și plină de recunoștință căldura și sentimentul de siguranță pe care i le oferea.În seara aceasta era împreună cu el,dar mintea îi era în cu totul altă parte.Gândul îi zbură clin nou la ochii de gheață,care o urmăriseră tot timpul în sala plină de fum.

-Ești tăcută în seara asta,Kelly,spuse Mike cu vocea lui gravă și caldă.S-a întâmplat ceva rău?

-Nu,răspunse ea grăbit.Mă gândeam.

-Nu minți?

-Pe cuvântul meu.Își înalță privirea către el.Mi-e foarte bine,Mike.Nu vreau să-ți faci atâtea griji,din cauza mea.

-Cineva tot trebuie s-o facă,mormăi el.

-Ce fac Kathleen și băieții? Mike zâmbi,dându-și seama că de fapt ea vroia să-l abată de la subiectul lui de conversație favorit.

-Minunat.Am primit o scrisoare de la Jocy săptămâna trecută.Se pare că a avut rezultata bune în semestrul ăsta.

-Mike,e grozav! Data viitoare când îi scrii transmite-i salutări din partea mea. Kelly crescuse în vecini.Era numai cu câțiva ani mai mare decât băieții lui Mike și-i cunoștea pe toți foarte bine.

-A întreat de tine.Ai fost favorita lui.O vreme și-au continuat drumul tăcuți.Pe măsură ce oboseala lui Kelly creștea,Mike își încetinea ritmul tot mai mult.

-Kelly!

-Da!

-Mai știi ceva de el?Rosti cuvintele ca și când ar fi fost otrăvite.

-Nu,Mike!Te rog zise Kelly cu buzele tremurânde.A plecat.Și nici nu mai vreau să aud de el niciodată.

-Bine,dar e răspunzător.El...Mike se opri la un semafor.Ea își ridică privirea spre el și ochii i se umeziră de lacrimi.

-N-am vrut să-l rețin,dacă el n-a vrut să rămână.Nici măcar pentru binele copilului.Un tată fără voie e mult mai rău decât fără tată deloc.

-Se poate să ai dreptate,admise el,fără să creadă-n ce spunea.

-Știu sigur că e așa.

-Bine,Kelly.E adevărat ce spui,dar trebuie să primești ajutor de la cineva.Nu poți singură.Vocea lui era duioasă,dar hotărâtă.

-Ba da! Pot! spuse ea ferm.Pot s-o fac! Sigur!Tonul ei creștea cu fiecare cuvânt.

-Sigur că poți,însă nu uita că atât eu,cât și Kathleen suntem aici oricând ai nevoie.În ochii lui se putea citi admirația.

-Știu asta.Contează să știu că-i pasă cuiva.O lacrimă i se strecură printre gene și i se prelinse pe obraz.Continuă să meargă,dar Mike o opri luând-o ușor de mână.

Kelly privi în sus,surprinsă de constatarea că se aflau în fața casei sale.Se înalță brusc pe vârful degetelor și-l sărută pe obrazul senin,urându-i noapte bună.

Pe când urca treptele din fața ușii,vântul dinspre Atlanta îi lipi hainele de trup.

Mike o urmări cu privirea până când dispăru în siguranță,apoi,șuierând printre dinți,își continuă drumul.Nici unul dintre ei nu observase mașina neagră parcată în curbă.Kelly urcă scările până la etajul III,unde era apartamentul ei,-dacă se putea numi astfel camera în care locuia.Liftul era mai mereu defect.Dacă-l

foloseai,riscai să rămâi blocat între etaje ore întregi.Treptele se-nșiruiau nenumărate,femeii părându-i-se că,în loc de trei etaje,erau nouă.Prudența învinsese însă și Kelly alese drumul pe scări,deși simțea epuizarea la fiecare pas. În seara aceasta nu găsea nimic hazliu în inscripțiile mângălite pe pereții casei scărilor.Își simțea pașii mai grei.Trebuia să facă un efort considerabil la fiecare treaptă ca să ridice piciorul.Se lăsa cu toată greutatea pe el și abia apoi făcea pasul următor.A ajuns în fața ușii când nu mai avea pic de putere în ea.Ultimul pas,slavă Domnului în fața ei -ușa,ca un liman într-o mare agitată.

Răsuci cheia în broască,întotdeauna capricioasă,și deschise ușa.Înăuntru,ferită de priviri iscoditoare,se trânti pe scaunul de lângă ușă încălțată și îmbrăcată și-și trase sufletul în întuneric.O durea fiecare părțică din corp.Schimbarea poziției fătului o determina să stea la pian într-un mod nefiresc.Urmarea era o greutate care-i apăsa gâtul și umerii.După ani de zile de cântat la pian,brațele ar fi trebuit să fie obișnuite,dar acum se îngreunaseră și era nevoită să facă eforturi pentru a le pune în mișcare.Chiar și degetele păreau înțepenite după contactul îndelungat cu claviatura de fildeș.Drumul până acasă și urcatul scărilor o epuizaseră.Stând în întunericul care o învăluia ca un nor,încercă să se încurajeze singură.

„Nu-ti mai plânge de milă! Gata!”,își spuse în gând.”*E numai o părere.Ignoră durerea,uită că ești obosită,concentrează-te asupra copilului!Până la urmă,totul o să fie bine.Oh,te rog,lasă totul să curgă de la sine!”*

Capul i se aplecă spre perete și ochii i se închiseră.Cât timp a stat așa nu ar fi putut spune.Avea în ea o dorință enormă de a dormi.Ar fi vrut să se arunce în pat așa cum era și trebui să depună eforturi pentru a-și face toaleta obișnuită de noapte.Se dezbracă în timp ce traversa camera și-și aruncă hainele într-un coș din baia strâmtă.Cât timp se încălzea apa la duș,își curăță fața de machiajul pentru scenă.Hotărâtă să nu-și folosească șamponul obișnuit,își puse casca de baie și intră sub șuvoiul de apă binefăcător.Jetul de apă îi făcea bine,eliberându-i gâtul și umerii de furnicături și înlăturându-i oboseala de peste zi.Se opri cu regret,gândindu-se că,în curând,nu-și va mai putea permite să plătească apa caldă.Acum însă mai era încă posibil.Se sprijini de perete,lăsând apa să i se scurgă de pe trup.Ochii-i clipiră,apoi i se închiseră.După o secundă de întuneric deplin,prin filtrul memoriei îi apăru chipul lui Scott.Îi auzi vocea cicălind-o,asa cum făcea întotdeauna după dușurile ei fierbinți,cu observația nedreaptă că trebuiau să treacă ore întregi până când se risipea aburul.

Nu.Deschise ochii și se îndepărtă de perete.Nu se va mai gândi la Scott.

Niciodată! Strânse robinetul și ieși de sub duș nu atât de înviorată cât ar fi vrut.Își șterse corpul greoi cu un prosop moale păstrat din timpuri mai bune.În

timp ce-și trecea prosopul peste piept și peste abdomen se gândi vinovată, la medicul său ginecolog și la greutatea ei subponderală. El îi reproșa mereu că muncește prea mult și că se odihnește prea puțin, însă datorită faptului că nu se îngrășase prea mult reușise să-și păstreze slujba până acum. Chiar și un om ca Nick prefera ca ea să nu arate ca un elefant la pian.

Kelly agăță prosopul în cui și-și scoase casca de baie apoi se privi îndelung în oglindă. Ce puteau vedea alții pe chipul ei? Ce cuteau citi ei oare în ochii ei? Atât de mulți fuseseră drăguți cu ea și le era pe veci recunoscătoare dar obosise îngrozitor de tare să vadă mila în ochii lor. Numai Nick și familia lui Mike îi știau povestea. Tot ce credeau ceilalți că știu era simplă supoziție

Sunetul soneriei o trezi din visare și ieși grăbită din baie. Cine putea fi oare la ora asta târzie? Era probabil o greșeală. Poate că, dacă prefăcea că nu aude, vor pleca mai departe. Își puse repede pijamaua și-și trase o rochie de casă pe deasupra.

Rochia îi fusese bună, dar acum îi era strâmtă la mijloc. La apelurile insistente ale soneriei se îndreptă contrariată spre ușă. Când deschise, dădu cu ochii de privirea pătrunzătoare a lui Scott, privire ce o fixa de pe figura străinului elegant de la bar.

-Bună seara, domnișoară O'Brien. Privirea lui o pătrunse, sesizându-i surpriza. Sunt Jack Calldwell. Aș vrea să stăm de vorbă puțin dacă nu vă deranjez. Pot să intru? Orice i-ar fi spus, Kelly tot nu l-ar fi auzit. O cuprinse o moleșeală ciudată. În timp ce trupul îi fu străbătut mai întâi de un val de căldură, apoi un fior de gheață, după care totul se întunecă și căzu moale la picioarele lui.

CAPITOLUL 2

Kelly simți cum o cuprind mâini tandre. Avu o senzație de bine și de ocrotire, când brațe puternice o ridicară și o strânsură la piept. Fără să-și dea seama, se ghemui mai tare, cu capul aplecat, lângă el, auzindu-i bătăile inimii.

Prinse curaj și încercă să se ridice, dar cuvintele nu se lăsau rostite, iar pleoapele, pe care se străduia să le deschidă, rămâneau închise. Corpul ei refuza să se supună, în timp ce se afunda într-o nebuloasă curioasă, o stare ce nu putea fi definită nici drept conștientă, nici ca lipsă de cunoștință.

Jake o purtă fără nici o dificultate. Corpul ei mic, chiar cu proeminența sarcinii, nu cântărea nimic în brațele lui puternice. Închise ușa în urma lui, apoi examină camera cu o strâmbătură. Deși era deosebit de îngrijită, părea îngrozitor de săracăcioasă. Această încăpere unică era și cameră de zi și sufragerie și dormitor. Avea trei uși: una spre hol, alta spre baia strâmtă, iar ultima, presupunea el, spre toaletă. După aceste câteva aprecieri sumare, traversă încăperea și se îndreptă

repede spre canapea. Cu nespuse de multă atenție, o întinse pe Kelly pe cuvertura destul de ponosită. Scoase învelitoarea colorată de pe speteaza canapelei, o înveli și-i vorbi cu blândețe:

-Domnișoară O'Brian... Stătea pe jos în fața ei și-i urmărea lupta pe care o ducea să-și vină în fire. Deși n-o cunoscuse până acum, inima lui se înduioșă. Putea fi o târâtură, însă părea atât de vulnerabilă și, într-un anume fel, nevinovată. Știa că el va fi cauza durerii ei și-și dădu seama, cu groază, că ideea aceasta îi repugnă. Îi atinse fruntea: Kelly, poți să-ți deschizi ochii și să mă privești, scumpa mea?

Vorba de alint îi scăpă fără voie pe buze. Kelly simți blândețea unei mâini reconfortante și auzi de la mare distanță o voce duioasă și insistentă, îi trecu prin minte gândul că trebuie să-i răspundă bietului om. Părea atât de îngrijorat. Știa că trebuie să-i răspundă, dar ceea ce dorea cu adevărat era să se retragă într-un loc în care să fie singură, fără a fi nevoită să gândească sau să vorbească. Cu mintea mult prea toropită de oboseală ca să judece rațional, se întrebă din nou mirată cine putea fi omul acesta. Cine era cel ce-o numise întâi „domnișoara O'Brian”, apoi „Kelly”, apoi „scumpa mea”, privind-o cu ochii lui Scott?

-Scott? Nu-și dădu seama că pronunțase numele cu voce tare.

-Nu, domnișoară O'Brian, răspunse vocea pătrunzătoare și calmă. Numele meu e Jake. Scott a fost fratele meu. În sfârșit, ea se mișcă și pleoapele grele se deschiseră. În timp ce ochii ei aurii îl priveau, palma care-i netezise părul se opri și se retrase discret. Se uită la el fascinată de ochii lui. Erau și nu erau ai lui Scott. Prin ce se asemănau? Ce-i făcea să se deosebească? Se mișcă greu, înțepenită, dar, ciudat, fără pic de teamă. Într-un oraș recunoscut pentru crime și violență, închisă într-o cameră cu un străin arătos, se simțea în siguranță, aproape bucuroasă.

-Ți se întâmplă des? Cuvintele lui sparseră liniștea din cameră.

-Ce?

-Să leșini, domnișoară O'Brian. Leșini deseori? Te simți rău des?

Îi vorbea ca unui copil. Ea încercă să se ridice, fără să ia în seamă mâna lui întinsă ca s-o ajute. Reuși să-și schimbe poziția și-i atinse cotul cu pieptul. O străbătu deodată un curent electric și simți o tensiune care n-avea nimic de-a face cu teama.

-Nu, domnule Caldwell, spuse ea malițios, încercând să-și ascundă cu sarcasm reacția, nu sunt bolnavă, sunt însărcinată. Poate ai observat.

-Am observat, domnișoară O'Brian. Zâmbi în sinea lui, adresându-i spiritul zeflemitor, apoi continuă mai politicoasă. Am observat, de altfel, că ești prea slabă. Nimeni nu și-ar putea închipui că sarcina e atât de înaintată.

E normală sau ai probleme? Kelly își reveni din surprindere și dori să-l liniștească.

-Sunt puțin cam slabă și este adevărat că par mai mică decât ar trebui,dar nu e nici un pericol pentru copil.

-Dar pentru dumneata? Întrebarea păru să se strecoare printre buzele strânse.

Kelly nu-i răspunse.Îi cercetă figura enigmatică.Deodată,dori să-l vadă plecat.

Nu mai voia să-i răspundă la nici o întrebare.Stăruința lui o făcuse să retrăiască întâmplări pe care dorea să le uite.Voia să termine odată și să se poate odihni.

-Ce cauți aici? se răsti.Te-a trimis Scott?

-Într-un fel.Se ridică și merse la fereastră,de unde privi la traficul de dedesubt.

-Ce înțelegi când spui „*într-un fel*”? Te-a trimis sau nu te-a trimis el? S-a răzgândit? Vrea copilul? De asta ești tu aici? Își sprijini piciorul în podea, intenționând să se ridice.Camera se învârtea teribil și se simți mult prea slăbită pentru a se mișca.

-N-am venit pentru copil.Vocea lui mângâietoare era acum ciudat de rece.

-Atunci ce mai vrea? Sigur că nu pe mine.M-a făcut să înțeleg asta când m-a părăsit.Vocea ei era tremurătoare și nu se putea oontrola.Jake se întoarse spre ea. Nu era nici o portiță prin care să îndrepte situația.

-Scott a murit,domnișoară O'Brian.

-Nu! izbucni strigătul cutremurător și corpul începu să-i tremure.Lacrimile-i umplură ochii și i se prelinseră pe obraz.Era începutul furtunii pe care voința n-o mai putea ține sub control.Surprins de reacția ei,Jake rămase nemișcat o clipă, apoi se apropie repede de ea și,ășezându-se pe canapea,o strânse la piept și-o mângâie pe buclele blonde.Trupul ei neajutorat se lipi instinctiv de el,în timp ce un torent de lacrimi îi udă haina.O îmbrățișa cu compasiune,ășteptând ca furtuna să treacă.Treptat,suspinele ei încetară.Acceptă batista pe care i-o dădu și își șterse lacrimile cu ea.

-Nici nu știu de ce am avut un astfel de șoc,spuse ea.Ar fi trebuit să-mi dau seama.El nu spuse nimic,dar o privi cu ochi întrebători,într-un târziu zise:

-Ce vrei să spui? Buzele ei se întinseră în încercarea de a zâmbi.

-Mai devreme spuseseseși „*Scott a fost fratele meu*” nu „*Scott este fratele meu*”.

-Înțeleg.Și,într-adevăr,înțelesese.Avea în față o doamnă foarte ascuțită la minte.

Chiar atât de obosită și pe jumătate scoasă din minți de durere,ea reușise să surprindă nuanța unui singur cuvânt.Situația nu era așa cum părea a fi.Numai o femeie ori incredibil de proastă,ori incredibil de naivă putea să cadă într-o asemenea cursă.Kelly O'Brian nu era proastă.Se surprinse privind-o cu alți ochi,mult mai intrigat decât înainte.

-Cum a murit? Când? Își recapătă stăpânirea se sine.Se ținea dreaptă pe canapea, cu spatele sprijinit de spetează.Fără să se gândească,Jake se uită cu blândețe la mâinile ei împreunate în poală.Cu palma.Îi acoperi mâinile,iar cu mâna liberă o cuprinse pe după umeri.

-Acum șase săptămâni Scott a avut un accident.Rănile au fost atât de grave încât până a venit salvarea a fost prea târziu.Ochii i se întunecară,iar gândurile păreau a-i zbura în altă parte.Apoi,cu o voce abia șoptită spuse:

-A fost prea din scurt.Mașina a zburat peste parapet.A murit acolo,pe povârniș. Kelly privea la mâna care o strângea pe a ei.Atinse cicatricile adânci care o brăzdau.

-Erai cu el?

-Nu,însă am fost primul care a ajuns la el.

-Așa ai căpătat astea?

-Da.Mașina era mistuită de flăcări.

-Ai avut arsuri grave?

-Nu.

-Mă bucur.Îi cuprinse mâna mai strâns în palmele ei.

-Kelly! Așteptă până ridică ochii și se uită la el.L-ai iubit pe Scott și după ce te-a părăsit? Urmări cum lacrimile îi izvorâră iarăși-din ochi și cum i se prelinseră pe obraji.Nu făcu nici un ofort să le șteargă.

-Mi-e așa de rușine,suspina ea,n-am...

-Șșșt...Jake își desprinsese mâna dintr-a ei și cu o mișcare duioasă îi șterse o lacrimă.Copilul meu drag,n-are de ce să-ți fie rușine.Aș putea zice că rușinea-i a lui Scott.

-Nu! Glasul ei era un strigăt disperat.E-a mea.A mea a fost vina,numai a mea.

Încercă într-un fel să-i spună de ce era vinovată.Ar fi urât-o oare dacă ar fi aflat că nu l-a iubit niciodată pe Scott?Ar fi putut el înțelege ce singurătate apăsătoare o făcuse atât de dornică de compania unui bărbat care s-o dorească și pe care să-l iubească și ea.Ar urî-o dacă ar afla că nu l-a iubit pe Scott într-atât încât să-l păstreze și să-l ocrotească? Se cutremură gândindu-se cum ar privi-o dacă ar ști adevărul.Doamne! Trebuia să-i spună.Dar cum? Cu un efort suprem își ridică fața palidă spre el.Părul ei auriu îi atinse obrazul.

-Jake! își umezi buzele și făcu eforturi să continue.Aș vrea să-ți povestesc cum a fost cu Scott.

-Nu,Kelly.Nu-mi datorezi nici o explicație.Nu sunt eu cel făcut să te judece.

Ezită.Te-aș întreba însă ceva,dacă se poate.

-Da.Întreabă-mă!

-Scott știa că ești însărcinată atunci când te-a părăsit?

-Da.Strânse ochii de durere.Pentru că nu-l iubise destul,alesese copilul în locul lui,iar acum Scott era mort.

-Atunci,de ce te-a părăsit,pe Dumnezeu?Jake era furios,dar nu pe Kelly.Se întrebă dacă-și cunoscuse vreodată cu adevărat fratele.Era prea mult,chiar și pentru el.

-Cum a putut să te părăsească?

-Nu înțelegi.Făcu o grimasă.Scott nu voia să am copilul.M-a obligat să renunț la el,dar n-am vrut.N-am fost capabilă să scap de copilul nostru.Am refuzat,cu toate că m-a implorat;alteori s-a răstit la mine.De-atâtea ori mi-a spus că niciodată n-o să vrea să fie tată...Nu l-am ascultat.În cele din urmă,mi-a zis că nu era drept să-l silesc la așa ceva.Oh,m-a făcut să-l înțeleg.M-a părăsit fără să-mi lase absolut nici o nădejde.Umerii lui Kelly păreau să se apere.Rostea cuvintele cu încetineală dureroasă.Dar,ca o nebună,m-am încăpățânat să sper că se va rezgândi.

-Te înșelai?...Cuvintele nu constituiau o întrebare.

-Da.Scott nu putea concepe să fie legal de un copil,așa că a fugit,iar acum e mort.Lacrimile i se opriră și,așa cum stătea privind în gol începură să i se usuce pe față.După un timp își acoperi ochii cu mâna și-și apăsă pleoapele ca și cum ar fi vrut să domolească o durere.Dacă l-aș fi ascultat,poate c-ar fi rămas,își îndepărtă mâna de ochi și-l privi pe Jake cu durere.L-am omorât eu? Ar fi fost aici,în viață,dacă aș fi făcut ce voia ell

-Oh! Kelly,nevinovata mea dulce și sărmană,îi cuprinse mai strâns trupul care tremura tot.Nici unuia nu i se păru curios că stăteau strâns îmbrățișați,cu toate că nu se cunoșteau decât de câteva minute.Scumpa mea,Scott era încântător și seducător.Putea fi uluitor de atent,dar în caracterul lui era și o pată neagră.Era uneori egoist și periculos de iresponsabil.Era...Kelly se smuci din brațele lui și-l palmui.

-Cum îndrăznești? Cum poți vorbi așa despre fratele tău? A fost greșeala mea,nu a lui.Se apropie de fereastră,iar acum ea era cea care privea în jos la luminile pâlpâitoare ale străzii.Ochii lui Jake se îngustară în timp ce-o privea cu uimire și confuzie.Acolo unde ar fi trebuit să fie amărăciune,recunoștea o emoție pe care n-o prevăzuse.Nu bănuia că,atunci când îl palmulse,ea se manifestase față de propria ei vinovăție.Auzise de la el cuvintele pe care ea refuzase să le pronunțe, cuvintele care i-ar fi ușurat durerea: să-l învinovățească pe Scott cu bună știință pentru a-și mântui propria ei conștiință.Pentru că n-avea cum presupune furtuna din sufletul ei,Jake trase singura concluzie de care era el în stare.Kelly îl iubea

pe Scott într-atât încât, chiar și după tot ce-i făcuse, nu putea suporta s-audă pe cineva vorbindu-l de rău.

-Pentru sarcina mea nu este el singur răspunzător. Poate fi acuzat, hai 90 la sută cel mult, dar nu poate fi acuzat numai el: zise ea surâzând, în timp ce-și privea abdomenul proeminent, nu, în situația mea. Dacă l-aș fi ascultat și aș fi avortat, acum putea fi viu. Indiferent de ce s-a întâmplat a fost drăguț cu mine, Jake, iar eu i-am făcut asta.

„Nu!” Străbătu liniștit camera spre ea clătinându-și capul cu uimire. Nu-și putea crede urechilor. Cum putea gândi în felul ăsta? Ce era de fapt? O actriță, o martiră sau o oarbă într-o dragoste cinstită? Îl cuprinse din nou furia împotriva lui Scott. O luă de umeri și o întoarse spre el. Nu putea să citească nimic pe fața ei împietrită.

-Cum poți să-l aperi? Cum poți spune c-a fost drăguț, când te-a lăsat singură și însărcinată? Poate fi considerată bunătate insistența să avortezi? Sau că te-a lăsat aproape fără nici un ban? Privirea i se roti prin cameră, trădând dezgustul. Nu ți-ai dat încă seama că Scott era un om bogat? I-ar fi fost ușor să nu te lase în mizerie. Kelly se uită la el și citi durere pe fața lui. Pentru prima dată își dădu seama cât de mult îl costă pe Jake să spună toate acestea despre fratele lui, dar, încăpățanată, nu renunță:

-Da, a fost bun cu mine. Cu toate acestea, când era aici, era bun cu mine.

-Kelly... Jake ezită. Apoi îi spuse cu blândețe: Nici un om de treabă nu se încurcă cu o femeie și, apoi, când află că-i însărcinată, o lasă singură.

-Se încurcă... îl fixă plictisită. Asta crezi tu? Că bietul tău frate Scott s-a-ncurcat c-o târătură și-acum ea așteaptă să nască? Sări de lângă el până în celălalt capăt al camerei. Dintr-o Biblie veche de familie aflată pe masă scoase o hârtie.

Vezi asta? Este un certificat de căsătorie. Scott și cu mine suntem căsătoriți din decembrie trecut. Kelly stătea în fața lui, ținând hârtia sus. Scrie aici, negru pe alb că Jason Scott Caldwell și Kelly Marie O'Brian sunt soț și soție. Mă acuzi degeaba că m-am încurcat cu fratele tău.

-Pot să mă uit? spuse liniștit Jake.

-Desigur. Te îndoiești de cuvântul meu? Îi întinse hârtia și-l urmări cum o despăturite. „Imposibil!” Citi certificatul fără să trădeze nimic din surpriza pe care o avu când văzu numele de pe el.

-Ești satisfăcut? întrebă Kelly. Crezi că aș fi mințit într-o problemă atât de importantă? Poate că n-a fost o căsătorie potrivită, dar, fie c-a fost, fie că nu, am fost căsătorită cu fratele tău.

-Nu, Kelly, n-ai fost. Împături calm certificatul.

-Nu mă cunoști,Jake,așa că aş putea înțelege că nu mă crezi.Îmi...Îmi dau seama că te gândești c-am făcut toate astea din cauza copilului,dar cum poți nega adevărul despre care scrie acolo?El rămase timp îndelungat privind-o cu o expresie împietrită.

-Oh,nu contează,spuse ea pierzându-și răbdarea, chiar nu contează ce crezi tu, până la urmă nu contează.Autocontrolul pe care și-l impusese ca să nu-i tremure glasul se pierdu în ultima propoziție.

-Kelly,n-am spus niciodată că nu te cred,nici măcar o singură dată.

-Ba da,ai spus!

-Nu.Vorbea liniștit.Am spus că n-ai fost măritată cu fratele meu.Această hârtie, așa cum ai spus,dovedește negru pe alb că ești căsătorită cu mine.

Kelly își înălță ochii mirați spre el.În ochii lui albaștri, care-o priveau fix, nu era pic de ironie.Doar o ușoară compasiune.Se uită la el fără să creadă.

-E-o tâmpenie.Abia te-am întâlnit.Sunt...sunt măritată cu Scott.

-Nu,Kelly.

-Dacă faci glume,să știi că-s cam nesărate.

-Nu-i nici o glumă,te asigur.Vocea lui joasă era deosebit de tandră.E adevărul adevărat.Scott și cu mine suntem gemeni.Ne cheamă la fel,numai că prenumele noastre sunt scrise în ordine inversă.El a fost Scott Jason.Eu sunt Jason Scott.

Numele înscris în certificatul de căsătorie este al meu.Se repezi spre ea să o susțină.Era atât de palidă încât îi era teamă să nu cadă din nou.Tremura violent.

Sperând s-o liniștească,spuse încet:

-Poate-i o greșeală.Cine știe ce funcționar nebun a inversat numele din neatenție. Nu-i mai spuse că și semnătura de pe certificat era tot a lui,o plastografie perfectă.Era un truc pe care Scott îl studiase demult,folosindu-l însă doar pentru glume nevinovate.Cu ultima speranță spulberată,Kelly se lăsă luată în brațe.Era lipsită de absolut orice voință.De undeva,de departe îi auzea vocea vorbindu-i încet.Mintea-i era stăpânită de un singur gând: că-i vorba de o greșeală.

-Nu-i nici o greșeală,spuse deodată,privindu-l pe Jake.Mi-a spus că-l cheamă Jason Scott și chiar mi-a explicat că i se spune Scott pentru că și pe tatăl lui tot așa-l cheamă.S-a complăcut în confuzie.

-O,cerule!Jake o strângea cu blândețe la piept.Nu putea suporta golul din ochii ei.

-Adevărat,murmură ea, cu vocea înceată.De ce mi-a făcut asta?

-Poate pentru că avea deja o soție.Kelly simți cum îl îngheață sângele în vine.O străbătu o durere violentă, care lăsă urme în tot corpul.Făcea un efort mare ca să respire.Aproape că-și pierduse respirația.

Se clătină și ar fi căzut,dacă n-ar fi prins-o Jake în brațele lui puternice.

-Îmi pare rău,Kelly.N-am vrut să fiu atât de crud.O cuprinse un râs straniu,care se transformă curând în isterie.Capul i se clătină ritmic,în timp ce hohotele izbucneau din adâncul ființei sale.

-Încetează,Kelly,încetează!O zgâlțâi de umeri,întâi mai ușor,apoi din ce în ce mai zdravăn.Capul îi alunecă pe spate și încetă să râdă.Acum îl privea cu ochi inexpressivi,pierduți într-o transă isterică mult mai înspăimântătoare decât râsul.

-O,dulcea mea Kelly,murmură el în timp ce îi strângea corpul împietrit în brațe. Gura lui apăsă ușor gura ei,apoi mai insistent,cu afecțiune,până când buzele reci și lipsite de viață își recăpătară suplețea și răspunseră sărutului.Ea gemu și-și încolăci brațele în jurul pieptului său puternic.Reacția îi era însă lipsită de pasiune,ca a unei ființe fără apărare față de o forță supranaturală.După un timp,încet,cu grijă,reuși s-o facă să se destindă.Netezindu-i bucelele aurii,își spuse că sărutul n-a fost decât un mijloc de-a o scoate din starea de isterie și nimic mai mult.Mândria îl determina să-și reprime sentimentele.Curând însă își dădu seama cât de mult dorea s-o sărute din nou,s-o îmbrățișeze și să-i aline durerea.Kelly O'Brian,Kelly Caldwell nu era o târâtură,așa cum o suspectase.Nu ea trezise viciul în fratele său,ci fusese victima lui Scott.Îi mângâie ,obrajii cu un deget și-i ridică spre el capul.Îi studie fața pentru a se convinge că isteria îi trecuse.Văzu însă,pentru prima dată,semnele amărăciunii înscrise pe trăsăturile ei dulci.

-Vino și așează-te!A condus-o până la cele două scaune din colțul camerei.Ai ceva de băut?

-Da.Era a lui Sc...a lui.Eu nu beau.

-Astă seară ai să bei.Unde este?

-În bucătărie.În dulapul de deasupra frigiderului.Jake căută în dulăpior.Găsi o sticlă de brandy și două pahare.Turnă puțin într-unul și mult mai mult în celălalt.

-Bea-l,îi comandă silind-o să ia paharul.Ea bău cu greutate,strâmbându-se de gustul neplăcut.

-Bea-l! îți face bine.Se așeză pa scaunul celălalt,urmărind-o cum se strâmbă în timp ce bea.

-Jake,zise,uitându-se la paharul gol,cum m-ai găsit? Sigur că Scott nu ți-a spus așa ca din întâmplare: „*Apropo,mai am o nevastă în Atlanta*”.

-Nu,Kelly,nu-ți face singură sânge rău! Acceptă,simplu,că te-am găsit.

-Nu.Vreau să știu.Ți-a vorbit despre mine? continuă ea cu încăpățănare.

-Nu,ți-a pomenit doar numele.

-Când?

-Kelly,te rog;

-Când? Urmă o pauză îndelungată.Jake se stăpânea din ce în ce mai greu să n-o ia în brațe.Dorea s-o sărute,nu s-o rănească din nou.

-Răspunde-mi,Jake!În timp ce-i răspundea,ochii i se strângeau cu durere,nevoind să privească.

-Înainte de a muri.

-Așa.Dacă n-ar fi fost pe patul de moarte,n-ai fi aflat niciodată de mine.

-Îmi pare rău.

-N-ai de ce.Cu degetele nervoase rupse o ață imaginară de pe rochie,apoi își încrucișă mâinile.Când începu din nou să vorbească,vocea-i era oțelită.Insist să știu cum m-ai găsit.

-Printre hârtiile lui era o fotografie.Detectivul a recunoscut fundalul ca fiind de pe-aici.

-Așadar,eram numai un nume pentru el,nimic mai mult.Un nou val de durere o cutremură.Cât o fi fost de puternic? I s-ar fi putut opune? Jake se aplecă și-i prinse mâinile reci:

-Cred că-i părea într-adevăr rău pentru tot ce ți-a făcut.M-a rugat să te găsesc și să te ajut.De asta sunt aici,Kelly,să te ajut.Nu-și putea desprinde mâna.Se uită fără expresie la bărbatul din fața ei.Cum putea afla dacă omul acesta e puternic,câtă vreme Scott fusese slab,dacă e cinstit,când Scott mințise? Cum putea ea,după ce se înșelase într-atât cu unul,să aibă încredere în celălalt? Nu înțelegea cum de știa,dar știa,fără doar și poate.

-Ai mai făcut așa ceva și până acum,nu-i așa? îl privea direct și vorbea grav.

Ai mai fost nevoit să rezolvi probleme create de Scott?

Jake ezită,știind că răspunsul lui o va lovi din nou.

-Da,răspunse liniștit.

-Înseamnă că au fost multe femei.

-Da.

-Au mai fost și alți copii? Vocea ei se frânse din nou.De această dată părea devorată de durere.

-Nu,Kelly,n-au mai fost copii.

-În sfârșit,te cred.Vreau să zic,cum ar putea ascunde cineva sub covor o duzină de bastarzi.Acum își bătea joc și de ea și de el.

-Cele mai multe din femeile lui Scott știau cine este.

-Cele mai multe,dar nu toate.Am dreptate? întrebă ea cu o falsă gingășie,care-l răni.Răspunde-mi,Jake!Neavând încotro,îi confirmă:

-Multe,însă nu toate.

-Câte? Câte au fost așa de proaste ca mine?

-Una singură.O strânse puternic de mână.Las-o haltă,Kelly! Nu ți-o face cu mâna ta!

-Cine? Vocea îi era guturală.Corpul îi devenea din ce în ce mai rigid.Cine?

-Soția lui,Lydia.

-A rănit-o tot atât ca și pe mine?

-Da.Poate chiar și mai mult.Kelly rămase nemișcată pentru mult timp.Jake îi respectă gândurile.Se retrăsese pe scaun și-i urmări emoțiile care-i străbăteau fața.După toate câte se întâmplaseră în această cameră în ultima oră,înțelegea starea confuză în care se afla.Încotro se vor îndrepta gândurile ei? Doar ea era în măsură să hotărască și Jake simți că avusese timp destul pentru a lua o hotărâre.

-Mda,dădu ea din cap ca și cum ar fi evaluat situația din alt unghi.Îmi imaginez că ea a resimțit durerea mult mai profund decât mine.

Tăcu din nou.Doar tic-tac-ul ceasului de lângă scaunul ei întrerupea tăcerea.

Deodată,luă o decizie.Când în cele din urmă,vorbi,vocea ei era mai puternică și mai controlată.În locul durerii și umilinței se instalase seninătatea ei obișnuită.

-Nu pot șterge necazul pe care Scott i l-a făcut soției sale,dar pot s-o fac să sufere mai puțin.Îți promit că nu va afla niciodată de acest copil.

-Ce vrei să spui?

Într-un fel era surprins.Părerea lui despre ea suferise mai multe modificări în ultima oră.Acum recunoștea în ea o persoană plină de compasiune,sensibilă la durerea sau la fericirea altora.

-Ce-ai auzit.Nu-mi face nici o plăcere să-i spun-vocea ei scăzu din nou până la intensitatea unei șoapte dureroase-că port copilul soțului ei.

Se cuprinse protector cu mâinile peste pânțele:

-Bietul meu copil,cum am-să-ți explic de ce nu ai tată?

Se strânse și mai tare,convulsiv,cu brațele,în timp ce o lacrimă,una singură,îi alunecă pe obraz.

-Nu va trebui s-o faci! spuse Jake liniștit,dar convingător.Copilul va fi al meu.

Kelly ridică brusc privirea,neputând să creadă ceea ce auzea.

-Certificatul spune că tu ești soția mea,continuă Jake.Din acest moment,atât timp cât vom trăi pe lumea asta suntem soț și soție și-mi porți copilul.El îi zâmbi,dar ea nu putu reacționa nicicum.Îl privea fără expresie.Nu te speria! Nu-ți pretind nimic.E pentru binele copilului și pentru a-mi feri familia de vreo neplăcere viitoare.

-Dar,Jake,cum poți...Începu ea,dar fu imediat întreruptă de vocea lui hotărâtă.

-Gândește-te,Kelly,gândește-te înainte de a lua o hotărâre.

Copilul va moșteni averea și numele tatălui său. Testamentul nostru, al lui Scott și al meu, stipulează că dacă unul dintre noi moare fără copii, toată partea lui de avere va fi moștenită de primul născut al celuilalt. Aceasta este singura soluție. Copilul va moșteni averea, iar eu voi putea avea grijă de tine. Nimeni nu trebuie să afle adevărul.

-Și soția lui?

-Ea va fi bine îngrijită și nu va avea nevoie niciodată de nimic. Acum grija mea ești tu.

-Dar e o nebunie! Nici nu mă cunoști! Nu te cunosc nici eu. Nu! Nu se poate! Nu pot!

-Kelly, Kelly! Înainta și-i luă ambele mâini în palmele sale. O să meargă. Vom face noi în așa fel încât să meargă. Putem s-o considerăm o afacere, o investiție pentru viitorul copilului, ca să nu mai spun că-i dă mamei mele posibilitatea să se bucure de nepotul pe care-l așteaptă de atâta timp. Reflectează, Kelly! Gândește-te bine înainte să iei o hotărâre. Îi zâmbi cu înțeleș. Abia te mai ții pe picioare. Se ridică, apoi o mângâie pe obraz. Odihnește-te dacă poți. Eu mă întorc mâine dimineață pe la zece! Cu o mișcare care devenise deja o obișnuință îi dădu la o parte bucelele de pe frunte și spuse încet:

-Noapte bună, Kelly! Ușa se închise ușor în urma lui și Kelly rămase pe scaun cu mintea prea răvășită după tot ce se întâmplase. În cele din urmă, simțind că nu mai poate sta trează, își făcu patul, se strecură în așternut și căzu într-un somn adânc și reconfortant.

CAPITOLUL 3

Se trezi la auzul bățăilor insistente în ușă. Visu-i fusese populat de doi bărbați cu ochi identici, iar numele Jason Scott și Scott Jason se repetau la nesfârșit.

-Kelly! strigă o voce îngrijorată, în timp ce bătaia în ușă devenea tot mai puternică. Te simți bine, Kelly? Clanța zdrăgănea zgâlțâită viguros.

Kelly, răspunde! În cameră pătrunsese răcoarea nopții și aceasta o lăsa cu greu să-și părăsească așternutul cald. Trebui totuși să se scoale, pentru că Jake nu dădea nici un semn c-ar renunța. Îndreptă în grabă cuvertura și-și trase pe ea o rochie.

-Vin acum, strigă în timp ce-și lega cordonul. Alergă pe podeaua rece și deschise ușa. Mișcarea bruscă descoperi un Jake foarte plăcut și îmbrăcat deosebit. Ochii-i erau senini, asemenea cerului de dimineață. Era proaspăt bărbierit, iar părul, pieptănat cu grijă pe spate, începuse să se răzvrătească în onduleuri naturale și bogate. Purta pantaloni negri strâmți, o bluză de un roșu aprins și eșarfă albă. Din

punga pe care o ținea în brațe venea cea mai grozavă aromă de cafea proaspăt râșnită și de covrigi cu scorțișoară,abia scoși din cuptor.

-Bună dimineața! spuse Kelly încet,cu rușine.Intră!

Alergă înapoi în pat și-și caută papucii rămași dedesubt.

-Dumnezeule! exclamă Jake,e frig ca-ntr-un congelator aici.Mai cald este afară.

Închise ușa cu piciorul,apoi se îndreptă spre bucătărie.Puse punga,exasperat,pe bufet și se întoarse.Kelly îl privea curioasă cum inspectează camera,fără să omită nimic.Se opri o clipă,să se orienteze,apoi merse spre cel mai îndepărtat perete,pe care se afla termostatul.

-De ce nu-i reglat ca lumea? întrebă el.Chiar și-aici la Atlanta,noaptea pot fi răcoroase la vremea aceasta.

-Nu-i treaba ta la ce temperatură am reglat termometrul!

-Nu te mai purta ca un copil,Kelly! îi răspunse el puțin iritat.E reglat la minimum.De ce? În pofida tuturor eforturilor de a și-l înăbuși,o trecu un fior.

Mândria nu-i îngăduia să-și pună pe ea pledul,cu toate că râvnea teribil la căldura pe care i-o putea oferi.Refuză să-i răspundă la întrebare.Niciodată n-ar fi recunoscut că lipsa banilor o determina să oprească în timpul nopții căldura.Fără să-și dea seama,se încapățâna în continuare.

-A dracului încapățânare,spuse Jake,gândindu-se la necazurile pe care i le-ar fi putut pricinui acum o răceală.Era atât de fragilă,iar sarcina o făcuse să piardă și mai mult din greutate.Continuă să se gândească la ce urmări ar avea o simplă răceală pentru rezervele ei fizice.Se întoarse brusc și intră în baie.Du-te și fă un duș fierbinte.Am potrivit căldura.Din fericire,în timp ce vei fi acolo,aici se va mai încălzi puțin.După ce te speli și te-mbraci,mâncăm și mai vorbim.

Ar fi vrut să-l refuze,din principiu,dar nu putu să reziste propunerii de a face un duș fierbinte.Își pregăti hainele fără să se gândească prea mult.La ușa băii ezită și o grimasă-i străbătu fața.După douăzeci de minute de stat sub apa fierbinte,apăru îmbujorată și strălucitoare la față.Se îmbrăcase cu niște pantaloni gri,elastici,și c-o bluză cu imprimeuri,ale cărei nuanțe mov îi completau culoarea ochilor,făcând si mai evident castaniul lor bătând în auriu.Își trase bluza peste pânțece.Singurul lucru bun era acela că,păstrându-și dimensiunile,nu fusese nevoită să-și cumpere haine de gravidă.Aceasta i-a salvat în mod considerabil fondurile,care se micșorau și așa destul de repede.

-Doamne,ești gata,zise Jake privind-o peste umăr.Aranjase masa în bucătărie.

Stai aici! Micul dejun e gata într-o clipă.

-Nu mănânc,dădu ea din cap,parcă pentru a accentua cuvintele.

De obicei nu mânca dimineața,iar acum era mai hotărâtă decât oricând să nu

facă nici o concesie.Se așeză și Jake îi puse în față o farfurie cu oua prăjite și șuncă.Apoi,suc,cafea și acei minunați covrigi cu scorțișoară.Își luă și el o farfurie și se așeză lângă ea.

-Jake...

-Șșșt! Mănâncă-le cât sunt calde! Vorbim mai târziu.

-Dar...

-Mănâncă!Vorbea răbdător dar ferm,tonul său nepermițând nici o contradicere.

Kelly luă furculița și începu să mănânce fără chef.N-ar trebui să-i permită așa ceva,se gândi ea.Niciodată nu i-a plăcut să mănânce dimineața.Mesteca voit încăpățânată,dar,în cele din urmă,fu nevoită să constate că mâncase toată porția de ouă cu șuncă și doi covrigi destul de mari.Sătulă,se lăsă pe speteaza scaunului,urmărindu-l pe Jake cum își termină și el de mâncat covrigii.

-Pentru o fetiță care nu mănâncă dimineața nu e chiar rău,spuse el.Nu s-ar spune că această aparență delicată adăpostește o atât de mare poftă de mâncare.Strâng eu masa.În doi timpi și trei mișcări sunt gata.Tu du-te și te lungește puțin.Când mă-ntorc,stăm de vorbă.Kelly nu protestă.Continua stare de somnolență și oboseală pe care-o avea de când era însărcinată o copleși.Se așeză într-un fotoliu cu un roman nou apărut în mână,intenționând să citească,dar mai mult se uită la Jake.Apoi,căzu într-un somn adânc.Dormi atât de profund încât nu-și dădu seama când încetară zgomotele din bucătărie și nici nu-l auzi pe Jake traversând camera și oprindu-se deasupra ei.O privea cu plăcere.Nu știu nici că degetele lui se îndreptaseră spre umărul ei de catifea,dornice să-l mângâie,nici că-și înăbușise dorința de a-și lipi buzele de gâtul ei atât de seducător.Nimic n-o conturbă din visul ei liniștit.Se trezi când el îi desprinse ușor cartea din mână.

-Ce-i? Făcu un efort să se ridice.

-Iartă-mă,draga mea,n-am vrut să te trezesc!

-Scott?

-Nu.Realitatea o trase înapoi.Scott plecase.Pentru totdeauna.O lăsase așteptând un copil singură.Nu! Nu mai era singură.Apăruse Jake.

-Îmi pare rău,Jake.N-am vrut să adorm,dar fac ce fac și-ațipesc sau îmi pierd puterile.Vocea ei era dulce,purtând încă amprenta confuză a somnului.Jake o privi cu o expresie neliniștită,apoi buzele lui încercară să schițeze un zâmbet.

-Nu-i nevoie să te scuzi.Ești obosită și singură,dar eu sunt acum aici ca să schimbăm situația aceasta.Nu trebuie să uiți asta,somnoroaso!

Cu un bobârnac,o lovi ușor peste năsul în vânt,apoi se așeză în fotoliul din fața ei.Ea-și dădu seama că el nu numai că făcuse curățenie în bucătărie,dar strânsese și așternutul de pecanapea și împăturise chiar și pledul și pijamaua.

-Ai mai reflectat la propunerea mea? o întrebă el cu ochii ațintiți asupra ei.

-Nu! Nu tocmai. Am crezut că, odată cu trecerea surprizei, te vei gândi și tu mai bine și te vei răzgândi. Degetele ei fremătară și neteziră marginile bluzei. Nu-i putu întâlni privirea.

-Nu neg c-a fost o surpriză. Dar nu m-am răzgândit. Vocea lui era inexpresivă și nu putu deduce nimic, absolut nimic, din cuvintele lui.

-Uite ce-i... Netezi cu mâna țesătura, apoi trase câteva fire din ea. Asta nu-i deloc problema ta. Oricâte greșeli am fi făcut Scott și cu mine, toate ne privesc numai pe noi.

-Kelly, uită-te la mine! Nu întoarce capul! Toată chestia asta n-are nimic de-a face cu tine. Te rog, nu-mi refuza ajutorul! Kelly, uită-te la mine! Era un ordin, dar rostit cu blândețe. Așteptă cu răbdare până-l privi în ochi. Cu toate diferențele dintre noi, Scott și cu mine suntem frați. Ne-am certat și ne-am bătut așa cum fac -toți copiii, iar în ultimii ani ne-am despărțit, așa cum s-au despărțit, fiecare pe fâgașul ei, și viețile noastre. Doar un singur lucru nu s-a schimbat: dragostea noastră. Au fost perioade când nu-mi plăcea el mie, după cum au fost altele când nu-i plăceam eu lui, dar legătura a fost mereu prezentă. Poate că numai un alt frate geamăn poate să înțeleagă profunzimea sentimentelor pe care le împărțeam.

Câteodată chiar mă întrebam dacă asta se poate înțelege. Jake se opri și se afundă încet în fotoliu. Eram, într-un fel, paradoxali. Când am ajuns la adolescență, eu am început să mă dezvolt fizic, în timp ce Scott rămânea mic și slab. Alergam până îmi dădeam sufletul pe terenul de sport, mă înfierbântam la câte un meci pierdut. Toate astea ar fi vrut să le facă și Scott, dar era prea mic și resimțea neputința ca pe o înfrângere mereu repetată. Era foarte mâhnit. Pe de altă parte, eu n-aș fi fost în stare niciodată să fac ce făcea el cu pensula și culorile, l-ai văzut vreodată acuarelele? Kelly nu răspunse. Clătină doar din cap, nedorind să-i întrerupă frumoasa poveste. Își dădu seama că nu încercase îndeajuns să pătrundă în sufletul celor doi bărbați.

-Nu-i așa? continuă Jake. Refuza să-și recunoască abilitățile, ba chiar nu admitea deloc că are talent. Din câteva trăsături de penel făcea să prindă viață pe pânză, fie un răsărit de soare, fie un izvor, orice. Jur că uneori puteai chiar să simți mirosul florilor. Apoi, de multe ori, distrugea desenele acelea care-ți tăiau respirația, atât erau de frumoase. Nici nu știi de câte ori l-am văzut numai eu. Mă gândesc... -se opri, ca și cum l-ar fi rănit -mă gândesc la timpul când aproape că-l uram. Cum putea cineva dăruit cu atâta talent să nu-l folosească? Ar fi putut dărui lumii atâta frumusețe, ar fi putut-o înfrumuseța, aducându-i bucurie prin picturile sale. Toată viața, Scott s-a gândit-numai la el. Nici măcar o singură dată

nu mi-l pot aminti arătând interes pentru altcineva, în afară de sine. Dacă l-ai fi cunoscut mai bine, ai fi înțeles cât de neobișnuit era pentru felul lui de a fi să-mi ceară mie ajutorul. Jake se întoarse spre ea și o prinse de mână. Cu o voce joasă, grăbită, încercă să se facă înțeles: Kelly, Scott era rănit foarte grav. Durerea trebuie să fi fost insuportabilă. Cu toate astea, gândurile lui erau la tine. Într-una din clipele cele mai nefericite din viața lui se gândea la altcineva. Proceda acum, înaintea morții, așa cum ar fi dorit să procedeze mereu, ca omul -care dorea să fi fost. Ultimele sale minute, acelea în care mi-a cerut să te ajut, au fost cele mai bune din viața lui. Înțelegi că, încercând să-i îndeplinesc dorința, pot să-i fac viața mai puțin deșartă și moartea nu într-atât de tragică. Era pentru prima oară. Când dorea să repare un rău pe care-l făcuse cuiva. Până atunci nici nu-i pasase. Dacă nu de altceva, măcar pentru a da un sens vieții lui, lasă-mă să te ajut!

În timpul tensionatei și lungii prelegeri a lui Jake, Kelly privi neconținut la el. Văzu pe chipul său suferință și patimă, chiar și deșertăciune.

Acum, la acest ultim argument, nu mai putu rezista. Inima ei bătea atât pentru Jake, cât și pentru Scott. Pe față-i curgeau șiroaie de lacrimi. Ce păcat că fiecare dorise să fie ceea ce era celălalt. Jake acceptase totul și dăruise tot ce avea, Scott crescuse egoist și încrâncenat. Mâna mare a lui Jake îi atinse fața.

-Nu plânge din cauza noastră, dragostea mea. Ai vărsat prea multe lacrimi pentru cei din familia Caldwell. Îți șterse lacrimile cu degetul mare, așteptând cu răbdare. Nu voia să mai spună nimic până când ea nu-și va reveni din plâns.

După un timp, ea-și întoarse capul în palma lui și-i surâse timid. Era ca și când l-ar fi mângâiat cu privirea. Jake se lupta cu dorința de-a o lua în brațe. Se stăpâni și continuă:

-Mă lași să te ajut? Nu pentru că îți datorăm ceva, ci de dragul lui Scott. Să dăm vieții lui un sens.

-Dar viața ta? Își trase ușor capul și mâna lui căzu în gol. De ce să te sacrifici pentru mine și pentru copilul meu? Ești sigur că nu-ți dorești o familie a ta?

-Acum nu se întâmplă nimic în viața mea. Nu există nici o persoană deosebită. Sunt cu totul liber. Încercă să glumească, însă felul zâmbetului îl trăda.

-Dar în viitor? Nimeni nu-ți poate cere să nu ai grijă și de tine, insistă ea.

-Poate că nu va fi mereu așa. Numai câteva luni, până terminăm ce avem de făcut: copilul tău să fie moștenitorul legal al lui Scott. După ce te vei întrema în urma nașterii, vei fi liberă să pleci. Nu voi încerca să te opresc. Tot ce-ți cer este ca mama mea să aibă acces la nepotul ei.

-Din câte înțeleg, înseamnă că de acum și până la nașterea copilului ne vom preface că suntem căsătoriți. Apoi, după câteva luni, ne vom despărți, probabil,

pentru a doua oară.

-Da.

-Putem oare s-o facem?

-Nu văd de ce nu.Trebuie numai să întocmim bine strategia,astfel încât totul să pară verosimil.

-Jake,nu doresc banii tăi,dar vreau un tată pentru copilul meu.Este tot ce doresc pe lumea asta,chiar dacă numai de formă.Jake observă o umbră pe fața ei.

-De ce e mult mai important să ai un tată pentru copil decât să fii în siguranță financiară? În ziua de azi nu mai e un stigmat să ai doar un singur părinte.Acesta e un fapt de viață acceptat.

-Pentru mine nu este,se împotrivi ea.Nu-mi pasă ce este la modă,dar urăsc gândul că va fi nelegitim.Eu știu ce înseamnă asta.

-Să înțeleg că tu ești copil nelegitim?

-Da.

-Nu ți-ai cunoscut tatăl?

-Nu.Dacă nici mama nu știa care dintre iubiții ei era...?

-Doamne! exclamă Jake.Kelly,tu înaintea tuturor trebuie să înțelegi de ce e necesar să ne ducem planul la îndeplinire.Așteptă un răspuns,dar ea rămase tăcută.Ești de acord,Kelly?

-Faci asta pentru amândoi?O respirație sufocantă îi apăsa pieptul.Ezită,neștiind ce să facă,atât era de disperată și confuză.

-Kelly?

-Da...da.Am s-o fac.Cuvintele-i tremurară pe buze într-un șuierat sacadat.

-Doamne,nu vei regreta! îți promit.O sărută pe buze,apoi,atent la expresia ei șocată,se ridică.Până după-amiază,stai liniștită!Eu am de rezolvat niște probleme,după care vin înapoi,te iau cu mașina și te duc la serviciu la ora...

-Șapte.

-Bine,la șapte.Ne vedem mai târziu.Zâmbi și se îndreptă spre ușă.La un moment dat se opri.Kelly! Așteptă până când ea se uită în ochii lui.Îți mulțumesc.

Închise ușa în urma lui,lăsând-o pe Kelly uimită.Ce om era?! Pătrunsese în viața ei,răscolise peste tot și acum îi mulțumea.Clătină din cap nedumerită.

În seara aceea cântă cu un lirism care nu o caracteriza,degetele ușoare zburând deasupra claviaturii.Zâmbetul îi era mai luminos ca niciodată și ochii poposeau adesea pe bărbatul așezat la masa de lângă pian.Era oare adevărat?

Bărbatul acesta intrase în viața ei și-i dizolvase cu o ușurință de necrezut toate necazurile.Jake.Era el oare o ființă vie,adevărată? Privi înspre masa lui.Da.Era

un om în carne și oase.Zâmbea...Zâmbetul lui de răspuns îi făcea inima să-i bată mai repede.În timpul obișnuitei lui conversații cu clienții,Nick se opri la masa lui Jake.Nu era seară să nu-i salute pe toți și să nu schimbe câteva cuvinte cu fiecare.Acum asculta ce-i spunea Jake.Kelly observă că Nick avea o expresie de uimire.Trăsese un scaun liber și se așezase pentru o conversație mai îndelungată.În următoarele 15 minute,timp în care cântă neîncetat,Kelly se întrebă ce putuseră găsi interesant de vorbit cei doi bărbați.În cele din urmă,Nick se ridică, îi întinse mâna lui Jake,îl bătu pe umăr și trecu mai departe,la alt client.

Kelly mai cântă câteva cântece și conversă cu niște clienți.Părea să nu-și mai poată desprinde privirea uimită de la masa lui Jake.

-Kelly!

-O,bună,Nick! Nu observasem că ești aici.

-Poți să vii pentru câteva secunde în biroul meu?

-Acum? Nick se uită la ceas.

-Să zicem,la zece fix.Peste zece minute.

-Bine.Kelly era foarte curioasă.Mai avea o oră da cântat.Niciodată până acum n-o mai întrerupsese.În următoarele zece minute cântă mecanic,fără să se concentreze la muzică.Făcu greșală după greșală.Când timpul trecu și termină cântecul,privi din nou spre masa lui Jake.O cuprinse o teamă ciudată și-o străbătu o durere de neînțeles,când văzu scaunul gol.Toate speranțele ei abia înfiripate s-au năruit într-o clipă.Oare nehotărârea ei îl determinase să plece? El îi oferise atât de mult și-i ceruse atât de puțin,iar ea,ca o nebună,ezitase.Oare nu fusese de ajuns aprobarea ei tacită? Dumnezeule bun,ce va face acum ? Obișnuita ei slăbiciune,absență astă seară,o cuprinse din nou,ca-ntr-o mantie. Se ridică de pe scaun și,fără să închidă pianul,își făcu loc printre mese spre ușa biroului lui Nick.Ciocăni ușor și așteptă.

-Intră.

-Nick,s-a întâmplat ceva? Se opri brusc.Nick era la birou,dar atenția ei fu atrasă de Jake,care stătea așezat cu nepăsare pe un scaun de lângă fereastră.Sufletul i se umplu de o bucurie imensă și inima începu să-i bată cu putere.

Privea când la Kelly,când la Jake.

-Știu toată povestea,Kelly.Nick îi vorbea fără menajamente,dar politicos.Jake mi-a explicat situația.Soluția lui pare bună,dar,dacă nu este ce dorești tu,eu te ajut cât am să pot!

-Mulțumesc,Nick! Ai fost întotdeauna atât de bun.Sunt de acord cu planul lui Jake.Pare a fi cea mai bună soluție,atât pentru copil,cât și pentru mine.Kelly se strădui să nu privească spre Jake în timp ce vorbea.

Se întreba de ce nu scoate nici o vorbă. De ce stătea în penumbră, urmărind-o cu o asemenea atenție?

-Kelly, ești sigură că-i ceea ce dorești? Ai grijă să nu faci un pas greșit, pe care să-l regreti apoi, insistă Nick. Își ridică privirea și se uită la Nick, pentru prima oară. Vocea ei arăta mai multă convingere decât simțea.

-Sunt sigură.

-Bine. Nick își puse mâinile pe birou. O să-mi lipsești, copilă. Dă-mi din când în când câte-o veste, iar dacă ai nevoie vreodată de ceva, strigă și-am să fiu acolo. Se ridică și-i zâmbi încurajator. Mai sună când și când, seara! Jake spune că mâine trebuie să pleci.

-Nu pot pleca așa... trebuie mai întâi să-mi găsești înlocuitor.

-Am găsit deja. Niciodată nu va fi de valoarea lui Kelly O'Brian, dar cântărețe de duzină sunt o mulțime, o știi foarte bine.

-Dar...

-Fără comentarii, Kelly, străbătu camera vocea lui Jake. Ia-ți haina! Plecăm.

-Nu pot pleca acum, spuse ea. Trebuie să-mi iau rămas bun de la oameni. Nu pot pleca fără nici o vorbă.

-Cât o să-ți ia? O jumătate de oră-ți ajunge?

-Nu. Mike nu vine înainte de ora unsprezece. Până atunci nu pot pleca.

-Bine, te aștept în mașină. După o scurtă strângere de mână cu Nick, Jake ieși fără să mai spună un cuvânt. Era trecut bine de unsprezece când sosi Kelly la mașina lui Jake. Mike o reținuse mai mult decât se așteptase. A chestionat-o despre tot și despre toate. Îi era teamă să nu facă vreo greșală. Din cauza lui Scott, Mike nu-i prea simpatiza pe cei doi Caldwell. Deși nu încercase să-i schimbe hotărârea, îi arăta totuși că are mari rezerve în ce-l privește pe Jake. Cu blândețe, așa cum îi era felul, îi aminti că el și Kathleen o vor ajuta ori de câte ori va avea nevoie.

Kelly îl îmbrățișa cu sentimentul că așa trebuie să fie când ai un frate. Îl sărută pe obraz printre lacrimi și-l părăsi petritu a se întâlni cu Jake.

Atitudinea lui stranie și detașată o determină să reziste impulsului de a i-l prezenta lui Mike. Reținerea lui Mike ar fi fost și mai accentuată dacă l-ar fi cunoscut pe străinul acesta morocănos. Solemn, fără să vorbească, Jake îi deschise ușa mașinii. Drumul până la ea acasă era scurt, dar tăcerea îl făcu interminabil.

Jake era insuportabil. Când o condusesse la muncă, mai devreme, fusese bine dispus, glumise și o destinsese. Acum era schimbat în mod radical. De ce?

-Îți poate fi tată, fulgeră Jake tăcerea cu vocea lui tăioasă.

-Nick?

-Nu. Mike, șuieră el fără să-și ia ochii de la drum.

-Da.E-adevărat.Însă în cazul acesta,nevasta lui îmi poate fi mamă.

Se înșela sau expresia până atunci întunecată a lui Jake s-a luminat deodată? Prea obosită ca să se mai gândească și la asta,Kelly închise ochii și-și lăsă capul pe spătarul scaunului.

-Ți-e somn?

-Puțin.

-La ce te gândești,Kelly? Se așeză mai bine și,nedorind să-și împartă gândurile cu el,își drese vocea,ca s-o facă mai plăcută:

-Oh.la nimic și la de toate:Ajunși în fața casei în care locuia,mașina s-a oprit,dar Jake n-a coborât imediat.Nici Kelly nu a-a mișcat.Aștepta un îndemn din partea lui.

-Spune-mi,Kelly,ce te nemulțumește?

-Nu știu.Ea își lăsă capul în jos,simțindu-se îngrozitor de prost.Jake se uită la ea părând că vrea s-o pătrundă cu privirea.Kelly se străduia fără succes să-și ascundă agitația,dar încruntarea lui Jake era departe de-a o încuraja.

-Trebuie să stăm de vorbă,nu-i așa?

-Da.Cred că da.Ieșiră din mașină și,până să-și dea ea seama,Jake era deja în capul scărilor din hol.El se uită la lift,iar ea-și zâmbi în sinea ei.

-Mai bine pe scări,dar mergi tu înainte și trage-mă și pe mine.

El îi luă brațul ca s-o conducă pe scări.Urcară primele două etaje alături,dar la al treilea,ea-și încetini vizibil urcușul așa că Jake o luă în brațe.

-Jake,lasă-mă jos.

-Nu.

-Nu se poate să mă duci în brațe!

-Dar te duc deja.

-E ridicol.Pot să merg singură.Știi doar.

-Mai bine taci și-admiră mâzgăliturile de pe pereți.O privi zâmbind,în timp ce o purta cu ușurință.Chiar și o femeie atât de încăpățânată ca ea putea s-admită că era bine să fii purtată în brațele unui bărbat puternic.Oftă și,relaxată,își lăsă capul pe umărul lui.Bătăile inimii sale îi răsunau în urechi.

-Ești soție cu adevărat,Kelly Caldwell.O străbătu un fior de plăcere.Nu din cauza cuvintelor sau pentru c-o numise pentru prima dată Kelly Caldwell,ci pentru admirația din vocea lui.Jake urca scările câte două deodată,greutatea el fiind neglijabilă în brațele lui.Pentru o clipă Kelly și-ar fi dorit ca primul ajuns în viața ei dintre cei doi gemeni să fi fost cel puternic,nu cel slab.Goni însă repede gândul,dându-și seama că-i producea amărăciune.Trebuie să învețe să evite trecutul.Acum trebuia să-privească numai către viitor și către perspectivele lui.

-Ai cheia-n poșetă? Adâncită în propriile gânduri,Kelly fu surprinsă de constatarea că ajunseseră în fața ușii.

-Dacă mă lași jos,o gălesc.

-Nu-i nevoie.Pot să deschid ușa și cu tine în brațe,numai dă-mi cheia.

Ea i-o dădu,iar el deschise ușa dintr-o singură mișcare,cu o ușurință care-o uimi.

-N-am reușit o asemenea performanță niciodată.

-Ce anume?

-Să deschid ușa de la prima încercare.Trebuia s-o fac de cel puțin trei ori.

El o trecu peste prag și închise ușa cu umărul.

-De acum înainte n-o să-ți mai faci niciodată probleme din cauza unei broaște de ușă capricioasă.Pășii în camera întunecoasă ca o felină și o lăsă pe canapea.Apoi aprinse lumina,care umplu discret,încăperea.

Lasă-mă să-ți scot haina! Vrei să vorbim acum,sau vrei mai bine să faci întâi un duș și să te schimbi?Remarcă zâmbetul ei ușor care-i înflori pe buze.De ce zâmbești? Am spus ceva caraghios?

-Mă gândeam dacă de fiecare dată de acum înainte te voi vedea cu aceiași ochi cu care te-am văzut după ce m-ai obligat să fac duș data trecută.

-Nu te-am obligat decât o singură dată și am făcut-o ca să te mai dezgheți,îți amintești?Ochii lui scăpărau.Își aranja haina pe un scaun și se așeză în fața ei.Era solemn.

-A fost plăcut,nu-i așa? Dar mai devreme am fost tracasați amândoi,așa-i? zise el.

-Da.Cred c-așa e.Nu pot să-nțeleg ce s-a-ntâmplat.

-Eu cred că-nțeleg.Kelly se uită la el întrebătoare.Nu avea nici cea mai vagă idee.

-Noi nu comunicăm,Kelly.Dacă vrem ca treaba să meargă,trebuie să comunicăm unul cu altul.

-Și cum putem face asta?

-Fiind absolut deschiși,întrebând atunci când nu înțelegem și răspunzându-i celuilalt cinstit.

-Crezi că e posibil să fim onești când toată relația se bazează pe o minciună? întrebă ea.

-În sensul strict al cuvântului nu este o minciună.Certificatul de căsătorie stă dovadă.

-Dar mai e ceva ce nu poate fi uitat niciodată.

-Șșș! Nu te gândi la asta! Lasă trecutul acolo unde este și trăiește prezentul.

Îi atinse gâtul unde buclele se revărsau într-o cascadă aurie.

Să începem din noaptea aceasta.Ea ezită,neștiind cum să înceapă.Își dădea seama că el are dreptate,dar nu era deloc ușor.Erau câteva adevăruri cărora nici unul nu le putea face față.

-Kelly,nu-ți fie teamă! Nu există nimic pe lumea aceasta să nu-mi poți cere ori spune.Ea privi în gol și-i spuse în șoaptă:

-N-am nimic deosebit să-ți spun.A fost....un sentiment...ceva...nu știu...am simțit ceva în plus față de tine.

-Ce-ai simțit?

-Apropierea.Fără tine totul pare îndepărtat și rece.Ar fi doar un singur motiv să...

-Ce motiv?

-M-am gândit-acum îl privea-că te-ai răzgândit în ceea ce mă privește.

-Înțeleg.Începu să-i maseze gâtul.Am fost în contratimp.Am simțit-o și eu în seara asta.M-am temut că te-ai răzgândit.Mi s-a părut că nu mai ai nevoie de mine atâta vreme cât îi ai pe Nick și pe Mike.

-Eu nu m-am răzgândit,spuse ea încet.

-Nici eu,încetă s-o maseze și-o mângâie pe păr.Acum,că am pus lucrurile la punct,du-te să-ți faci dușul.Eu o să pregătesc o cafea și niște sandvișuri.Ea râse, iar el zâmbi.Îmi place să te văd râzând,Kelly.Voi avea grijă s-o faci cât mai des...Și-acum la treabă.Avem o mulțime de planuri de făcut.

CAPITOLUL 4

-Gata? N-ai uitat nimic?

-Nimic.Când ești tu gata,sunt și eu.Jake zâmbi mulțumit privind-o cum se întindea pe scaunul moale și confortabil al mașinii.În seara precedentă fusese surprinsă când el insistase să se culce mai devreme ca să suporte mai ușor oboseala drumului.Hotărât și fără să țină seama de protestele ei,îi trăsese canapeaua și-i aranjase cearceafurile și pernele.Îi potolise protestele cu o privire poruncitoare și cu amenințarea că o va dezbrăca el dacă nu va face așa cum îi cere.

-Mă silești? răspunse ea.

-Nu mă întărâta,că s-ar putea ca dezbrăcatul pentru noapte al doamnelor miciute și grăsuțe să devină distracția mea favorită.Ea s-a îmbrăcat și s-a refugiat în baie cu pijamaua sub braț,în timp ce râsul lui blând o urmări și-i alungă mânia.

Avusese dreptate: în ziua aceasta zbuciumată,surplusul de odihnă o ajutase să se mențină în formă,făcând-o mai curând veselă decât obositoare.Începuseră dimineața devreme,cu un tur de cumpărături și terminaseră în cămăruța ei,unde

Jake o obligase să se așeze și să-l îndrume cum să-i împacheteze lucrurile. La indicațiile ei, separă totul în două categorii: una pe care urma să o ia cu ei, cealaltă, pentru a fi trimisă prin poștă mai târziu. Kelly fu surprinsă de numărul mic de lucruri. În afară de câteva de îmbrăcat, de niște suveniruri, de cărți și partituri, nu avea nimic altceva. Ar fi vrut să ia cu ea bucățele din Atlanta, amintiri, și bune și rele și, mai ales, dragostea celor câtorva prieteni de nădejde. Era prima zi dintr-o viață nouă și dorea să o clădească pentru copilul ei încă nenăscut. Se făcuse timpul de plecare. Îi zâmbi lui Jake, în timp ce el părăsea parcare și se încadra pe șosea. Traficul era normal; ora aglomerației trecuse.

-Nu fi tristă! spuse Jake, nelăsându-se păcălit de zâmbetul ei. O atinse pe obraji cu gingășie. Te vei întoarce înainte de a ți se face dor. Ține minte! I-am promis lui Kathleen că te voi aduce în vizită imediat ce vei fi atât de întremată încât să poți suporta călătoria. În ochii ei străluci o rază de plăcere când își aminti de vizita de după-amiază făcută familiei Cannon. Când a aflat Jake cât de drăguți fuseseră cu ea, a insistat să-i cunoască și să le mulțumească. Kathleen și Jake s-au plăcut imediat. Mike l-a acceptat mai greu pe acest nou Caldwell din viața lui Kelly, dar acum era pe cale să-i devină prieten.

-L-ai sunat pe Nick? Întrebarea o smulse din amintiri plăcute.

-Da. Zâmbetul lui Kelly se prelungi, cu toate că gura-i tremura de efort. Ar fi vrut să-l uite pe Nick, prietenul, îndrumătorul, apărătorul ei. Astăzi fusese nepolitic, dar știa că doar pentru a-și ascunde amărăciunea. Da, am vorbit cu Nick. Ne urează noroc. Kelly se opri aici, rămânând cu privirea pierdută.

Cu toată dorința lui de a opri mașina și de-a o îmbrățișa pe Kelly ca să o consoleze, Jake îi îngădui acest moment de singurătate în care să-și ia rămas bun de la toți cei la care ținuse. O urmărea însă discret, chiar și în zonele cele mai populate ale orașului, înțesate de magazinele cele mai elegante și mai scumpe, unde trebuia să fie mai atent. Observă că pe buze-i înflorea, un zâmbet timid.

-E mai bine? Îi spunea astfel că o înțelegea și că o ocrotea.

-Mult mai bine. Mulțumesc. Se șterse în felul acesta și ultima urmă de amărăciune. Dimineața și-o petrecură alegând îmbrăcăminte și accesorii. Jake nu ținea cont de observațiile ei asupra calității prea fine sau a prețului prea mare al cumpărăturilor. Privindu-l, ea se bucura să-i sesizeze farmecul deosebit, chiar dacă părerile lor nu concordau mereu.

-Niciodată n-am fost atât de norocoasă.

-Ai spus ceva, dragostea mea? Ea râse.

-Am spus că vânzătoarea n-a avut niciodată atâta noroc ca acum.

Ai fermecat-o și ți-ar fi fost cu totul la picioare în cinci minute.

Dacă i-ai fi cerut cea mai de jos cărămidă, ar fi întors clădirea pe dos ca să ți-o dea.

-Bun de plată, ricana el. Așteaptă o clipă! Mă-ntorc imediat..

Când se întoarse era însoțit de doi tineri care cărau cutii peste cutii învelite în staniol cu emblema magazinului.

-Jake, ce-i cu toate astea? Doar n-ai cumpărat atât de multe. Trebuie să fie o greșeală, zise Kelly surprinsă și minunată deopotrivă, în timp ce așeza pachetele pe bancheta din spate.

-Nu-i nici o greșeală. Am adăugat câteva lucruri de care am crezut că vei avea nevoie, răspunse el fericit. Plăți oamenii și se urcă în mașină.

-Ce lucruri? Ai cumpărat deja mult mai mult decât pot eu purta vreodată.

-Ah, Kelly, ce tur de cumpărături este complet fără surprize? Când ajungem pe insulă, vei vedea ce-am cumpărat și poate c-ai să probezi unele dintre ele.

Zâmbi cu înțeles în timp ce conducea mașina spre fluxul poluat al traficului.

Kelly își dădu seama că i se relevase o nouă latură a personalității lui. Bărbatul solemn, serios, care o urmărise în cămăruța ei strâmtă se transformase într-o persoană veselă, ironică și care se gândise să o surprindă cu purtarea lui de puștan. S-a insinuat în viața ei și i-a redat cu încăpățănare încrederea într-o zi mai bună. Privirea îi mângâie profilul hotărât, în timp ce se minuna cum de putea el să accepte povara lăsată de fratele lui dintr-o tragică iresponsabilitate.

Dorința bruscă de a-l atinge o făcea să tremure. Voia să-i afle suplețea părului și căldura pielii, însă, de îndată ce simți această dorință, se gândi cu disperare cum să și-o stăpânească. Privind în altă parte, strânse din pumni și se socoti o proastă.

N-avea voie să-și piardă cumpătul în tot acest aranjament cauzat de bunătatea lui. Era drăguț și drăgăstos, dar nu trebuia să uite niciodată că făcea asta din grijă pentru copil. Copilul fratelui său.

-Kelly, tremuri. Se-ntâmplă ceva? Te simți rău?

Cuvintele lui erau atât de dulci și ar fi dorit ca interesul lui pentru ea să fi fost cu adevărat sincer.

-Mă simt bine. La urma urmei, n-am nici o grijă pe lume. Uiți că noi, femeile gravide, suntem dificile? Este dreptul nostru, dar nu mă băga în seamă, chiar dacă sunt din când în când ursuză.

-E destul de greu să nu te bag în seamă dar aș vrea mai degrabă să te văd zâmbind fiindcă m-am îndrăgostit de gropițele tale din obraji. Ea râse, cu toate că inima i se făcuse mică la vorbele lui calde. Nu era decât o glumă.

Nu trebuie să uite! Nu trebuie să se lase, niciodată descoperită sau să procedeze ca o proastă! O dată a fost destul. Ce-o fi găsit atât de atrăgător la bărbații din

familia Caldwell?Pe primul dorise să-l protejeze.Pe-acesta îl dorea pur și simplu.

-O,nu!Îngrozită de posibilele consecințe ale gândurilor ei,nu-și dădu seama că vorbise cu glas tare!

-Kelly,ești palidă ca o fantomă.Jake trase grăbit mașina la marginea drumului.O luă în brațe,sprijinindu-i capul de brațul său.Kelly inspiră aerul pe care-l expira el.Aici dorea ea să fie mereu: în brațele acestui bărbat.O cuprinse o rușine îngrozitoare.Ce fel de femeie era ea? Însărcinată cu copilul altuia,îl dorea pe acesta.Ea,care nu cunoscuse vreodată cu adevărat dorința,o regăsea în atingerea lui.

-Tremuri.Respirația lui Jake cădea fierbinte obrazul ei.Ești bolnavă? Te doare ceva?

-Nu,Jake.Lasă-mă!Se desprinse de el.Am avut așa,dintr-odată,rău de mașină. Minciuna parcă o ardea pe limbă.

-Vrei să poposim undeva peste noapte? Intenționa s-o apropie de el,dar se opri amintindu-și că nu-i primise cu plăcere atingerea.

-O să treacă.Cine știe? O fi din cauza tensiunii..

-Ai obosit și-i vina mea.Trebuia să așteptăm până mâine dar am fost nerăbdător. La dracu! Ne oprim la primul motel.

-Nu! sări ea ca arsă.Mergem înainte.Vinovăția minciunii o hotărî și mai mult să nu-i strice planurile.

-Ești sigură,Kelly?

-Fără-ndoială.Mă-ntind și dorm puțin și-o să fie totul minunat.

Pentru a dovedi acest lucru,apăsă un buton și ca prin farmec scaunul ei se rabata. Jake își luă haina de pe bancheta din spate.

-Pune asta pe tine,ca să nu-ți fie frig,îi zise și-o înveli cu atenție.

Kelly se hotărî să nu deschidă ochii pentru ca el să nu-și dea seama de frământarea ei.Îl auzi cum îi șoptește:

-Somn ușor,scumpa mea,Kelly! Intenționase doar să se prefacă,dar drumul fiind neted și mașina,confortabilă,căzu într-un somn adânc cu întreaga-i ființă, tulburată de parfumul lui.Când o simți respirând ușor și egal,Jake se liniști.

Paloarea ei îl înspăimântase,dar îl îngrijoră mai mult propria lui reacție.Kelly îl făcuse să trăiască,încă de la început,emoții contradictorii: mânie și milă,apoi nepăsare,combinată cu interes,iar acum,respect pentru lupta ei cu o afecțiune puternică și cu dorința lui arzătoare care creștea la fiecare respirație.Pentru o clipă,uită ceea ce nu trebuia să uite niciodată: legal sau nu,în cuvinte,gânduri și dorințe Kelly fusese soția fratelui său și îi purta copilul.Îl iubise pe Scott și era prea devreme,iar mâhnirea prea copleșitoare ca ea să simtă pentru el altceva

decât recunoștință. Jake se strâmbă. Recunoștința era ultimul lucru pe care-l voia de la ea. Voia mai mult, mult mai mult. Trebuia să nu se grăbească, să-i dea timp de gândire și, în același timp, să-și controleze propriile sentimente.

Se gândi la viitor, la acele momente când, de ochii lumii, va trebui s-o atingă, s-o sărute. Știa că vor veni și clipele acelea. Chiar și acum, când respira adânc pe scaunul de lângă el, era plin de dorința de-a o atinge. Fără să-și dea seama, își luă mâna dreaptă de pe volan și-i atinse obrazul cald, dar și-o retrase vinovat când o simți că se mișcă. „*Nechibzuitule, își spuse, te comporți ca un adolescent care-și pierde timpul c-o fată care abia te-a cunoscut!*”

Se concentra apoi asupra drumului lung spre Kiawah, insula preferată aflată în apropierea casei lui de la Charleston. În acest paradis pentru îndrăgostiți își va petrece două săptămâni cu Kelly. Va fi așa cum plănuseră, o perioadă de acomodare unul cu celălalt și de cunoaștere reciprocă pentru ca planul lor să fie cât mai credibil. Dacă va fi alături de ea în fiecare zi, se va putea oare limita la prietenie sau va dori, ca și acum, s-o țină în brațe mereu?

Dorind cu înverșunare să nu se mai gândească la asta, își concentra întreaga atenție asupra drumului. Niciodată cele 300 de mile de la Atlanta la insulă nu i se părură mai lungi. Pe toată această distanță Kelly continuă să doarmă. Știind că are nevoie de odihnă, șofă cu grijă sporită. O privi deseori cu un amestec de tandrețe, grijă și respect. Trecuse demult miezul nopții când intră pe porțile păzite ale insulei. Opri mașina în fața unei vilioare cu acoperiș cenușiu situată la capătul unei alei înguste, ceva mai departe de celelalte case de pe țărm.

-Kelly, am ajuns acasă! O atinse ușor ca s-o trezească. Ea tresări și deschise ochii, dar era pe jumătate adormită. O purtă pe scări până înăuntru, apoi se întoarse la mașină după bagaje. O ajută să se îmbrace de noapte, reprimându-și orice dorință în fața frumuseții ei. Ea adormi din nou imediat ce el părăsi camera.

Când soarele pătrunse printre jaluzele, în cameră intră, odată cu el, și murmurul valurilor. Kelly îl auzi ca prin vis. Era la fel de odihnitor ca foșnetul vântului printre pini.

-Marea! Kelly dădu la o parte pledul cu care era învelită și, fără să-și dea seama că era desculță, zbură spre uși, deschizându-le nerăbdătoare. De pe balconașul dormitorului ei, admiră soarele răsărind din mare. O adiere caldă venea dinspre țărm, mângâindu-i pe cei câțiva oameni de pe plajă și pe tinerii care făceau jogging. Kelly avea 25 de ani, dar nu văzuse încă marea. O visase, o văzuse în fotografii, dar cu toată imaginația ei bogată, nu se așteptase să se afle vreodată în fața ei, să-i soarbă frumusețea, să se lase mângâiată de briza ei.

Zgomotul valurilor era ca o melodie minunată.

-Bună dimineața!Vocea liniștită din spatele ei o surprinse.Se întoarse și îl descoperi pe Jake cu rochia ei în mână.

-Bună dimineața,Jake! Un zâmbet îi juca pe buze.Nu-i așa că-i o zi minunată?

-Minunată,o aprobă el,sorbind-o din priviri.Deodată,Kelly își dădu seama cum era îmbrăcată.Toate încercările ei de până acum de a-și ascunde sarcina deveniseră zadarnice.Și aceasta din cauza lui Jake.Cămașa de mătase pe care-o purta punea în evidență tot ceea ce ascunsesese luni de zile.

-N-am știut...Eu...

-Sst!N-are nici o importanță,draga mea.N-are rost să-ți fie rușine!Eu te-am îmbrăcat azi-noapte.Un zâmbet ușor îi apăru în colțul gurii,în timp ce privea linia frumos arcuită a sânilor ei.Pune asta pe tine! Îmi place priveliștea,dar prefer să n-o împart cu nimeni.O ajută să îmbrace rochia.Ea refuză cu încăpățănare să-i întâlnească privirea sau să-i vorbească.Cu atât mai mult să admită farmecul trupului ei,care-l făcuse să vorbească așa.Respinse tot ce era legat de privirea lui masculină.

-E frumoasă marea?

-E fermecătoare.Cred c-aș putea sta veșnic la țărmul ei,ascultându-i murmurul minunat.În starea ei confuză,cuvintele erau mult mai poetice decât își dorise.El fu impresionat de elocința ei și aceasta o inhibă din nou.

-De ce n-am lua micul dejun aici,pe balcon? spuse el.Aerul de mare face poftă de mâncare,iar tu,doamna mea dragă,trebuie să mănânci mai mult.

-Mi-ar plăcea,cu atât mai mult cu cât se pare că ai dreptate.Sunt copleșită.

-Dorința ta e poruncă pentru mine.Chiar sunt pregătit pentru o astfel de ocazie.

Kelly râse și se așeză pe locul oferit.Jake aduse o tavă încărcată,apoi se așeză lângă ea și mâncară împreună cu poftă.

-Nu mai pot nici măcar o înghițitură,spuse Kelly,rezemându-se de spătarul scaunului.În ritmul ăsta,curând mă voi rostogoli,în loc să merg.

-Nu ți-ar strica să te-ngrași puțin.Asta nu înseamnă să depășești măsura.Dacă te îmbraci cu ceva mai puțin provocator,te iau la o plimbare pe țărm.

Zâmbetul lui era plin de simpatie,iar privirea i se opri pe rochia elegantă pe care Kelly se străduia s-o strângă pe corp.Nu era convinsă că va reuși să oprească soarele în tentativa lui de a-l pătrunde prin țesătură.

-Mi-ar face plăcere să ne plimbăm puțin,dar aș vrea întâi să arunc o privire prin marea mea garderobă.Totul e atât de frumos.

-Începusem să cred c-ai uitat

-Jake! strigă ea deodată,foarte serioasă.

N-am să uit niciodată cât de bun ai fost cu mine.Niciodată.

-Am glumit,draga mea.Îi acoperi mâinile cu palmele sale.E așa de ușor să fie cineva bun cu tine.Vrei atât de puțin și te bucuri de fiecare dată.Acum du-te și îmbracă-te până strâng aici.După aceea,vom despacheta.

Ceva mai târziu,Kelly stătea aplecată peste un munte de cutii.Pe scaune și pe pat,peste tot în cameră,erau ambalaje de toate culorile și mărimile.Jake o privea amuzat.Arăta ca un copil bucurându-se de cadourile de Crăciun.În pachetele surpriză găsi lucruri fine:o rochie elegantă de seară,o rochie de casă din mătase, brățări,coliere și cercei ca accesorii pentru amândouă toaletele.Mai rămăsese o singură cutie.Kelly desfăcu ambalajul.Ascunsă în foiță,era o rochie neglijă cu fir de aur,brodată cu dantelă bej.

-E cel mai frumos lucru pe care l-am văzut vreodată!

O scoase cu grijă din cutie și netezi locul unde era marca producătorului.

-Mi-a amintit de părul tău.Ochii ei străluceau amintit de fericire și de dragoste.

Lui Jake i se păru că au aceeași culoare cu rochia.

-Cum să-ți mulțumesc?

-Un sărut de soție este de ajuns,răspunse el zâmbind.Kelly se aruncă în brațele care-o așteptau larg deschise.Finețea de catifea a buzelor ei întâlni buzele lui cu o repeziciune neplanificată.Mai întâi reținut,apoi înaintând cu prudență,Jake o strânse în brațe și-o sărută lung.Trăgând-o spre el cu tandrețe,simți cum i se răscolesc toate simțurile.Cu un geamăt ușor,ea acceptă prima atingere timidă a limbii lui,ce începuse să-i exploreze gura.În timp ce degetele ei i se îngropau în valurile părului lui,mâna lui alunecă ușor de pe brațul ei de-a lungul trupului, spre sâni.Le cuprinse rotunjimea în palmă,căutând cu degetele sfârcurile înflorite.Continuă alunecarea pe talie,dar se opri brusc și se retrase când simți proeminența sarcinii.

-Iartă-mă,Kelly! Nu mi-am dat seama,n-am vrut să se-ntâmples.

-Jake...Eu...se bâlbâia.Tremura toată și inima-i bătea să-i spargă pieptul.Ca o nebună,se lipi de el și-l determină să-i răspundă.Flacăra de bucurie care ardea în ea se stinse într-un val de rușine.Cu siguranță că o găsește dezgustătoare.Când li se întâlniră privirile,îi cercetă chipul cu atenție,dar nu putu să citească nimic pe expresia lui atent controlată.

-Îmi pare rău,n-am vrut.

-Sst! îi puse degetele pe buze,sugrumându-i cuvintele.Să uităm ce s-a întâmplat! Consider-o o greșeală a amândurora.

-Dar eu...

-Taci,Kelly!

-Ajută-mă să strâng aici și mergem la plimbare.Făcură ordine în liniște,fiecare cufundat în gândurile sale,fiecare retrăind frumusețea clipelor care poate că nu se vor mai repeta niciodată.În scurt timp camera era aranjată.Când ea-și punea pe umerăș ultima rochie,el termină de strâns ultima cutie.

-Ești destul de gros îmbrăcată? întrebă el arătând spre treningul auriu -de catifea pe care și-l pusese.

-E bine așa,Jake! Ezită.Îți mulțumesc pontru tot ce-ai făcut.

-Nu-mi mulțumi! Vorbise tăios,dar își luă seama imediat,văzând că o umbră de durere îi străbătu chipul.Își îmblânzi pe dată tonul: Hai,Rază-de-Soare,să facem puțină mișcare!Cu o nepăsare voită o cuprinse cu brajul pe după umeri și-o conduse spre țărmul strălucitor.Briza ușoară îi răsfirea părul,dându-i înfățișarea zburlită a unui copil.La început a pășit amărâtă alături de el,apoi încântarea de a vedea marea o făcu să depășească supărarea.Se minuna în sinea ei de frumusețea întinderilor de apă.Se opri pe țărm,urmărind un val,apoi se retrase repede spre nisipul uscat,râzând în aerul sărat.

-Atenție! strigă Jake,atunci când un nou val era cât pe-aci s-o ude.

O urmărea duios jucându-se cu fiecare nou val ce mătura plaja,înaintând în apă și retrăgându-se în pași de dans pe nisipul ud pe care lăsa urme mici.

-Privește ce frumoasă e!Ridică o scoică rotundă și-i întinse comoara s-o admire și el.

-Este o scoică veche,măturată de valuri timp îndelungat.O luă în mână.

E spartă și urâtă și aproape înnegrită de atâta stat în nisip.Există și altele mai mari și mai frumoase pe plajă,unele chiar acum aduse de valuri.Când o să fie cald,am să-ți arăt cum să le cauți și să le găsești.

-Vreau s-o păstrez pe asta,spuse ea hotărâtă.E prima scoică din viața mea.

Surprins din nou de bucuria ei față de lucrurile simple,el îi zâmbi cu drag.

-Scumpa mea,poți să păstrezi toate scoicile pe care le găsești.Așteaptă aici.Îți aduc o geantă și apoi pornim la o adevărată vânătoare de scoici.

Până ca ea să-i răspundă,el era deja departe.La întoarcere,îi admiră,ca întotdeauna,jocul de raze din păr.Linia mușchilor puternici care îi conturau cămașa era minunată ca și suplețea șoldurilor înguste strânse în pantalonii mulați pe corp.Înalt,suplu,cu respirația tăiată de alergătură,el se opri la un pas de ea.Când îl văzu alergând pe nisip cu o grație athletică rară,îi jucă e buze un zâmbet.Ar fi râs dacă i-ar fi spus că-l găsește magnific.

Timp de o oră,se plimbară pe malul însorit și comoara-din geantă creștea văzând cu ochii.Nici o scoică nu era prea mică sau prea urâtă pentru Kelly.Jake o

urmărea cu atenție ca să observe dacă nu obosește,dar entuziasmul ei era inepuizabil.Când îi propuse să se odihnească,fața ei se întunecă,însă doar pentru un moment,până ce i-a promis că a doua zi se vor plimba în direcția opusă.

În timp ce se întorceau acasă ținându-se de mână,Jake i-a admirat purpura de sănătate din obraji și noua suplețe a pașilor.Soarele târziu de octombrie i-a rumenit fața cu o culoare blândă.Câteva zile pe țarm și va semăna cu un bujor plin de sănătate.Totul era perfect,mai puțin grija sâcâitoare pricinuită de dimensiunea prea mică a sarcinii.

-Kelly!

-Hm? I se adresase tocmai când mai găsisese în nisip o scoică pentru colecția ei.

-Vreau să-ți propun să consulți cât mai curând un ginecolog,la Charleston.

-Trebuie să consult un doctor,dar nu e nici o grabă.Mă simt bine,doar știi.

-Pentru liniștea mea,aș vrea să te vadă un prieten de-al meu.Curând.

-Bine,Jake,dacă asta te liniștește.

-Mă liniștește.

-Atunci mergem când spui tu.

-Îl sun în seara aceasta.Îi zâmbi cu o strălucire nouă și mult mai liniștită.

După plimbare,la insistențele lui,acceptă să tragă un pui de somn,nu înainte de a-și alinia scoicile într-un lung șir pe balcon.Mai făcu o ultimă încercare de a-l convinge că nu este obosită și că nu are nevoie de odihnă,dar el nu o ascultă.

-Nici nu-ți dai seama cât de obositor este mersul pe nisip.

Întinde-te numai câteva minute! Dacă nu poți dormi,măcar odihnește-te!

-O.K.,bâigui ea.Dar numai fiindcă insiști tu.Să știi că n-am să pot dormi.

Kelly intenționase doar să stea întinsă,dar sunetul ritmic al valurilor o legănă până adormi adânc.Asigurându-se că încetase orice mișcare în camera ei,Jake intră în vârful degetelor.Se aplecă deasupra ei,o acoperi cu o pătură ușoară și-i luă cu grijă un fir de nisip de pe mâna cu care-și acoperise fața.Privind-o așa cum era,se gândi că ar fi mândru să nască o fetiță care să-i semene leit...și ca acest copil să fie al lui.Expresia feței lui se înnegură.Cu toate că nu-și putea explica sentimentele puternice pe care le trezea Kelly în el,era îngrozit că ar putea-o pierde."Nu!",murmură el.O privi cu dorință pe femeia adormită, oprindu-și ochii pe pieptul care se ridica și se cobora în respirația adâncă, liniștită.După un timp,părăsi camera.

Kelly dormi trei ore și se sculă reconfortată.Cum era prea târziu pentru prânz, s-au hotărât să ia cina mai devreme și apoi să se plimbe din nou pe plajă în lumina lunii.

-Dar,bagă de seamă,Kelly,mergem numai dacă te vei îmbrăca adecvat.

Nu vreau să-ți fie frig.Ea zâmbi și continuă să spele salata fragedă,gândindu-se la plimbarea de mai târziu.Fără să bănuiască nimic,Jake puse din nou masa pe balcon pentru că-i plăcea ei acolo.La lumina luminărilor adăpostite de un abajur o hrăni cu creveți picanți,salată verde și fructe proaspete.

-Te rog,Jake! Nu mai pot.E delicios,nu mai pot mânca nici măcar o fărâmitură.

-Nici măcar o bucățică de ciocolată?

-Ești imposibil,Jason Caldwell!Cum mă poți îndopa așa? Cineva trebuie să-ți fi spus că ciocolata e slăbiciunea mea.Singura mea slăbiciune-în afară de tine.

-Kathleen e vinovată.Ea mi-a spus.

-Hai la plimbare!Apoi,cine știe,mai găsim un locșor pentru o bucățică de ciocolată.Jake își dădu seama că pierduse și râse puternic.Era atât de fericit!Încă o dată Kelly trebui să recunoască admirația și iubirea ei.Pentru râs,evident.

-Ai câștigat,Rază-de-Soare,asa că ia-ți jacheta! O clipă,să pun astea-n chiuvetă! Aerul nopții era parfumat,iar el mergeau braț la braț prin nisipul dens.Mareea trecuse și țărnul era pustiu.Cerul era atât de senin încât stelele păreau a străluci mai puternic ca oricând.

-O,Doamne! exclamă Kelly,stelele par atât de aproape!Poți să le atingi cu mâna. Jake zâmbi și o conduse pe lângă un buștean.Kelly nu-l observase,având ochii pironiți în cer cu aceeași fascinație cu care dimineața privise nisipul.Briza ușoară de dimineață se transformase într-un vânt uscat și puternic.O luă pe după umeri și-o trase mai aproape de el.Un timp,au mers alături în tăcere,fără a simți nevoia să vorbească.

-Jake! spuse deodată Kelly.

-Poftim.

-De ce-mi spui Rază-de-Soare?

-Din mai multe motive.Era deosebit de liniștit și de stăpânit.Când Kelly fu aproape convinsă că nu va mai spune nimic,el continuă încet în noaptea înstelată:Poate fiindcă părul tău este ca soarele dimineții,iar,când ești fericită, strălucești ca o rază de lumină.Mai degrabă însă din cauza zâmbetului tău,care are căldura unei zile de vară.Mai bine de-atât nu-ți pot explica.Pentru mine ești ca o rază de soare.Kelly se opri în loc.O rază de lună transformă în diamante lacrimile neșterse din ochii ei.

-Acesta este cel mai frumos lucru pe care l-am auzit vreodată.Nimeni nu mi-a spus niciodată ceva măcar pe jumătate atât de frumos.

-Nimeni? Ea răspunse dând din cap,incapabilă să rostească măcar un cuvânt.

-Înseamnă că Scott era mai prost decât îmi imaginam.

-Tu nu înțelegi nimic atunci când e vorba de Scott.

-Nu!Nu mai vreau să aud de el,Kelly.Acum e momentul nostru.Avem aceste săptămâni în față ca să ne obișnuim unul cu celălalt.Uită-l pe Scott! Nu trebuie să ne mai gândim decât la noi doi și la copil.Îi șterse lacrimile cu batista lui. Când ea-l privi din nou cu un zâmbet tremurător,el o sărută ușor și o îmbrățișă mângâind-o.

-Acum e mai bine.Zâmbește,să-ți văd gropițele!Zilele următoare trecură exact la fel.Se plimbau pe plajă dimineața și noaptea.După-amiaza,ea obișnuia să ceară suspendarea somnului,dar Jake insista de fiecare dată cu severitate prefăcută și,în cele din urmă,izbutea s-o convingă să doarmă.Cele mai frumoase clipe din fiecare zi rămâneau,totuși,pentru amândoi,serile petrecute în conversații lungi și fascinante,care le permiteau să se cunoască mai bine.

-Kelly,îi spuse Jake pe când îi aranja șalul pe umeri,ești sigură că-ți va ține destul de cald?

-Sigură.Îl atinse cu obrazul fără să-și dea seama.Respirația lui se accelerează și-o strânse puternic.Uimită,Kelly îl privi drept în ochi,însă nu fu în stare să citească nimic pe fața congestionată.Privirile lor se întâlniră și se întrepătrunseră, făcând-o să-și dea seama de grija lui caldă.Își umezi buzele uscate cu vârful limbii.

-E bine.Îți mulțumesc pentru șal.El își îndepărtă încet mâna și se așeză lângă ea, pe unul din scaunele apropiate aflate pe terasa unde Kelly prefera să stea seară de seară și să privească apusul.O încânta schimbarea mării și a cerului, transformarea galbenului și albastrului zilei în roșul aprins și portocaliul crepusculului,apoi în purpura stinsă de ultima rază a lunii.

-E ciudat că n-ai mai văzut marea până acum,zise Jake,bucurându-se de bucuria pe care i-o citea pe față.

-Nu-i deloc ciudat,îl contrazise ea cu o clătinare ușoară din cap.N-am avut nici timp,nici bani.

-Spune-mi,cum a fost copilăria ta,Kelly?

-Nu-i o poveste prea interesantă,spuse ea.Sunt sigură că am putea găsi alt subiect,mai interesant,de vorbit.

-Aș vrea să știi,insistă el cu blândețe,Kelly se întoarse cu fața spre el,încercând să-i înțeleagă privirea.Nu reuși să-i deslușească decât liniile ferme și hotărâte ale profilului.Îl văzu ducându-și la buze una dintre puținele țigări pe care le fuma. Așteptă în lumina lunii,gândindu-se de unde să înceapă.

-E straniu,spuse ea,zâmbind cu tristețe.Sunt numai câteva lucruri de spus,dar nu știu de unde să-ncep.

-Mai trăiește mama ta?

-Nu știu.Încercă să pareze,dar se vedea pe chipul ei o durere.M-a lăsat la mătușa Emilly,când aveam 6 ani.A mai venit de câteva ori,din ce în ce mai rar,până când,în cele din urmă,n-a mai venit deloc.

-Cât timp ai stat cu mătușa ta?

-A murit când aveam 18 ani.A fost o femeie minunată.Dacă n-aș fi avut-o pe ea,probabil că aș fi ajuns la un cămin de copii.

-Ai fost fericită la ea?

-Da.Mă simt și acum vinovată c-am fost o povară pe capul ei.Era atât de bătrână...Era sora bunicii.Jake o aprobă.

-Ce-ai făcut după ce a murit?

-Viața mea nu s-a schimbat prea mult'.Vocea ei deveni mai hotărâtă.Mai însingurată da,însă nu prea mult diferită.Jake urmări umbra de pe fața el,în timp ce luna începea să se ridice pe cer.Nu era autocompasiune, chiar dacă vorbea de o viață însingurată și pustie; erau doar amintiri dureroase.În câteva secunde observă tăria și curajul care transformaseră fata de 16 ani în femeia de acum. Rămase tăcut și-o uscăciune ciudată îi cuprinse gheleul.

-Cu banii obținuți din vânzarea casei mi-am putut continua studiile.Nu erau însă de ajuns,așa că în același timp am muncit.Cheltuiam numai pentru strictul necesar.

-Îmi imaginez eu cam la ce preț ai vândut casa.

-A fost un început,bun și-acela,zise ea privind pierdută apa în care razele de lună străluceau ca niște diamante.Nick m-a angajat să cânt la pian.Cu salariul mi-am plătit un apartament modest într-un cartier ieftin și m-am descurcat.

-Am văzut eu cum.Simțea cum crește revolta în el aflând de greutățile prin care trecuse.Vocea lui deveni răgușită și gravă.Trebuie să-ți fi fost tare greu singură încercând să faci carieră și să-ți termini școala.Ea râse.

-Mă flatezi.Nu e nici pe departe vorba de carieră.Nick ar fi putut găsi oricând un pianist mult mai bun.

-Din punct de vedere tehnic,poate.Dar nimeni n-ar fi avut căldura ta,nici capacitatea ta de-a pune suflet în muzică.

-Acum,chiar mă flatezi,dar îți mulțumesc.Kelly se rezemă de spătarul scaunului pliant cu dungi mov și verzi și ascultă cum valurile se spărgeau de nisip.Am avut o viață bună,Jake.N-am fost bogate,e-adevărat,dar am avut tot ce ne-a trebuit.Mătușa Emily făcea tot ce putea ca să nu simt lipsa mamei.Am avut și câțiva prieteni buni,Nick,Mike cu Kathleen.

-Dar ei sunt mult mai în vârstă...N-ai avut prieteni de-o seamă cu tine? Prietene? Vocea lui continua să fie insinuantă.Ai avut,desigur,și prieteni.

-N-nu! Clătină din cap,șovăind pentru prima dată.Până la Scott,nici unul.

Jake se ridică roșu tot.

-E târziu și-i momentul să-ți iei paharul cu lupte de dinainte de culcare,așa cum ai promis.Kelly încercă din nou să-l citească expresia feței,dar nu văzu nimic pe chipul său.Îl prinse de mâna întinsă,se ridică grațios și se lăsă condusă în cameră.Își băuse paharul cu lapte și tocmai se băga în pat,când Jake ciocăni la ușă.

-Putem să mai schimbăm câteva cuvinte?

-Sigur.Intră!Stătea în pat,sprijinindu-se în perne și-i făcu loc alături de ea.

-Te-ar deranja dacă am scurta perioada de ședere aici? Aș mai avea ceva treabă la Charleston și-apoi...vreau să te vadă un doctor.

-Nici o problemă.Putem pleca oricând.Mi-am dat seama că ai pierdut cu mine un timp prețios.Nu pot fi atât de egoistă.

-Tu nu poți fi niciodată egoistă.Nu cred că știi despre ce e vorba.O luă de mână și-i mângâie încheietura cu degetul mare.Noapte bună!Mai stăm aici și mâine.Va fi o zi deosebită.Ce-ai zice de un picnic? Am putea găsi un locșor plăcut numai pentru noi doi.

-Mi-ar plăcea,murmură ea emoționată.Era obosită,dar era o oboseală plăcută,deloc chinuitoare ori dureroasă,cum era de la Atlanta.Jake rămase tăcut până când pleoapele clipiră de câteva ori înainte de a se închide tot.Cu o mână ușoară îi trase cearceaful piept și-i aranja buclele.

-Somn ușor,Kelly! De-acum nu mai trebuie să înfrunți lumea.Sunt aici.

Kelly mai mult intui,decât simți ridicarea lui de pe pat.O clipă crezu că a simțit pe frunte-atingerea fierbinte și vibrantă a gurii lui.În timp ce ușa se închidea ușor în urmă lui,ultimul ei gând fu acela că el refuzase încă o dată s-o lase să-i vorbească de Scott.

CAPITOLUL 5

Ultima lor zi pe insulă se anunța deosebit de frumoasă,senină și strălucitoare.

Când Jake veni s-o trezească,Kelly se afla deja în balconaș.

-În dimineața asta ești o clocârlie.Se-ntoarse spre el și-i văzu-n păr câțiva stropi sclipitori în razele de soare.Făcuse duș și,ca de obicei,își pieptănase părul ondulat pe spate,netezindu-l.Încăpățânate,buclele nu voiau să se supună și părul se răsfirea în șuvițe pe frunte.Kelly dori să-și treacă degetele prin părul lui ud,în buclele pe care le cunoștea atât de bine.Era un bărbat chipeș,cu trăsături aspre,dar frumoase.Ce-ar fi fost dacă i-ar fi luat capul în palme și i-ar fi apropiat buzele de gura ei?

Rușinată de gândurile ei prostesti, se întoarse repede și-și aținti privirea pe întinderea mării mereu în schimbare.

-M-am trezit devreme. N-am mai putut dormi. Era penultima noastră noapte aici. N-am să uit niciodată săptămâna asta. Urmărindu-și gândul, nu observă că privirea ei îl tulburase, topindu-i aproape hotărârea de-a n-o lua în brațe.

-Te poți întoarce oricând, Kelly. Ori de câte ori vrei. E mai puțin de o oră de mers cu mașina până aici! E ușor de venit.

-Mi-ar plăcea.

-Ți-ar face bine să te plimbi pe aici când eu voi fi la birou. Mișcarea ți-ar face poftă de mâncare.

-Poftă de mâncare? Dumnezeule, Jake, dacă mai mănânc mult, explodez.

-Dar ești atât de mică!

-Of, Jake, când ai să te convingi că sunt perfect sănătoasă? zise ea dând din cap cu îngăduință, în același timp.

-Ești prea mică, insistă el cu încăpățănare. Nu e normal.

-O.K. Dacă asta te face să te simți mai bine, voi veni aici mai des. Mă voi plimba și voi mânca până mă vei implora să mă opresc. Ce greutate ți-ar plăcea să am? O sută sau o sută cincizeci de kilograme?

-Nu-i de râs, Kelly. Mă înnebunește că îngrijorarea mea te distrează.

Pentru prima dată Kelly își dădu seama cât de profund motivată era preocuparea lui. Uitase că ea era singura legătură cu fratele pe care-l pierduse. Copilul ei era, într-un fel, continuarea lui Scott. Îi atinse mâinile cu un sentiment de remușcare, dorind să-l împace. Inima îi tresări, când el se trase la o parte, întunecat și supărat.

-Nu te înfuria, Jake îmi pare rău că te-am necăjit. De acum înainte n-am s-o mai fac. Am să vin aici ori de câte ori voi putea.

-Promite-mi că n-ai să vii singură! Să vii cu mama sau cu Lydia!

-N-aș vrea să le-ncurc programul. Pot la fel de bine să vin singură.

-Nu! Singură, nu! Promite-mi, Kelly.

-E o prostie, Jake! Era o ceartă blândă, ca un duel.

-Dacă asta te face să te simți mai bine, îți promit.

-Mă face. Vocea lui era blândă acum, aproape un alint. Mulțumesc!

Kelly râse, dându-și seama că, de data aceasta, ea fusese cea învinsă.

-Ești un pungaș! Îl privi și râsul i se opri la fel de brusc pe cât începuse. Era ceva în ochii lui, ceva inexplicabil, ceva care-i pătrundea în suflet și se cerea înțeles. Putea fi oare tandrețe? Abia acum Kelly își dădu seama că se purtase cu el ca o fetiță răzgâiată. Se întoarse spre el sperând să-și poată ascunde roșeața care-i

cuprinsese obrajii.Mototoli foaia de hârtie pe care se jucase trăgând linii.

-Îți place marea mai mult decât orice.

-Am observat.

-Ești fermecător.Nu-i spuse că marea nu va mai avea același farmec în lipsa lui.

El se ridică,iar ea-și aranjă o buclă după ureche.

-Îmbracă-te! Avem o zi încărcată.Vom lua-micul dejun la Jasmine Porch,apoi ne oprim la târgul obiectelor de pai.O să-ți placă.Jake avusese dreptate.Fusesse cucerită și de restaurant și de târg.Admirase iarba unduită-n vânt și-i plăcuseră nespuse coșurile delicate.Jake a convins-o să aleagă unul pentru ea și altele două pentru mama lui și pentru Lydia.

-Ce facem acum? o întrebă el după ce duseră cumpărăturile la mașină.Ne mai plimbăm sau vrei să mai vezi și altceva pe insulă?

-Insula,răspunse ea prompt.Vreau să văd dacă e toată atât de frumoasă.

-Așadar,să vizităm insula!Atât cât mai rămăsese din dimineață și o parte a după-amiezei explorară insula Kiawah.Jake conducea încet pe drumurile șerpuitoare,găsind mereu alte și alte priveliști încântătoare în locuri pe care și el acum le descoperea datorită lui Kelly.

La ora unu fix,când hotărâră să mănânce,opriră lângă un lac liniștit și limpede.

Pe o bancă de sub coroana unui stejar bătrân înfulecară mâncarea adusă de-acasă.După ce-au golit coșulețul de picnic,s-au lungit mulțumiți unul lângă celălalt.Razele de soare luceau voios printre frunze și gândurile lui Kelly zburară la zilele pline de căldură și veselie.

Nici măcar în copilărie nu fusese atât de lipsită de griji.Învățând-o că necazurile împărțite sunt mai ușor de suportat,Jake preluase pe umerii lui problemele ei.

O ocrotea cu blândețe,răsfățând-o și râzând,iar ea se bucura de starea aceasta de liniște.Profitând de rara plăcere de a-l privi neobservată,îi studia fața, urmărindu-i razele de soare care-i mângâiau bucelele și-i cădeau pe obraji.

El nu se mișca,doar firul de iarbă dintre buze tremura ușor pe când el stătea întins cu brațele sub cap.Cu toate că-l privea cu atenție,nu-și dădu seama că el o privea pe sub gene,nici că respirația lui se accelera ca într-un joc al unei seducătoare inocențe,în timp ce îi atingeau ușor buzele cu vârful degetului arătător.Suspinul ce-i stătea pe buze se transformă într-un strigăt de surpriză atunci când,pe neașteptate,se simți împinsă din spate.

-Vrei să ne jucăm,nu? spuse Jake cu o ferocitate jucată.Hai să ne jucăm așa! și-o incită cu săruturi mici,mai suave decât o șoaptă,apăsând-o și mângâind-o senzual,până când buzele ei răspunseră cu dorință în așteptarea dăruirii totale care nu venise încă.Știi că ești irezistibilă? murmură el în timp ce-i mângâia

părul și un zâmbet straniu îi apărură pe buze. Probabil că e un noroc pentru așa-numitul sex tare, pe care tu nu-l cunoști, adăugă el râzând. Avea o fire luminoasă, dar de această dată i se citi pe față o seriozitate deplină, lăsându-o pe Kelly în încurcătură. Stătea în continuare lungit, cu aceeași eleganță studiată, apărându-și ochii cu brațele. Kelly urmărea ritmul regulat și adânc al respirației lui după ridicarea și coborârea pieptului. Era calm și părea fericit. ”Oare există cu adevărat?” se întrebă ea.

Cu toate că purta în pânțele un copil, acela era copilul singurătății. Kelly nu știa nimic despre felul în care se consumă pasiunea în dragoste, nerecunoscând-o nici în propriile emoții, nici în ochii bărbatului care o urmărea calm.

Aștepta să îi vorbească, pentru că tot începuse să-o tachineze. Apucându-se de față cu mâinile reci ca gheața, încercă cu disperare să-și gonească din minte replicile nebunești și să se rezume la gânduri mai înțelepte.

-Povestește-mi despre familia ta! spuse ea. Poate știind câte ceva, mâine n-o să mă mai tem ca acum.

-N-ai motive să te temi, Kelly. Se întoarse pe spate și-și sprijini capul în mâini. Te vei întâlni doar cu trei oameni și-ți vor plăcea. Nici unul nu e un balaur care trăiește la castel.

-Te-aș ruga, totuși, să-mi spui, insistă ea.

-Bine. Mai întâi e mama. E-o fire deschisă. E scundă, cu părul roșcat și plină de dorința de a se întrece cu alții. În afară de familie, singura ei pasiune sunt florile. Lydia este în egală măsură drăguță și întunecată. Este cea mai politicoasă persoană pe care am întâlnit-o vreodată. Jake ezită. De doi ani de zile stă într-un scaun cu roțile. Kelly se înfioră.

-Ce s-a întâmplat?

-Nu știu exact. Știu doar că s-a întâmplat mai mult decât mi s-a spus. Venea într-o seară acasă împreună cu Scott. Mașina lor a fost lovită de o altă mașină și ea a fost accidentată grav. Scott n-a pățit nimic, dar ea n-a mai mers de atunci.

Picioarele rupte nu s-au mai vindecat. Kelly nu știa ce să spună -ce-ar fi putut spune? -așa că a rămas tăcută așteptând ca negura din ochii lui Jake să se risipească.

-Lydia e minunată, spuse el, în cele din urmă. Sunt sigur că te va încânta compania ei. Ultimul, însă nu cel din urmă, este Monroe.

-Monroe?

-Da. Majordomul. Dar nu numai atât. Este un adevărat membru al familiei, nu un servitor. O însoțește întotdeauna pe mama la un pas în urma ei. O atinse ușor pe Kelly. Nu-ți face griji! Sunt oameni drăguți și, dacă ceva nu va fi așa cum

trebuie,eu voi fi acolo.Promisiunea lui o emoționa,

-Îți mulțumesc,Jake.O să mă străduiesc să nu te fac de rușine.

-Știu.Rămase tăcut o bucată de vreme,urmărind-o cum privea la valurile care înfiorau apa lacului.Apoi spuse:

-Ai cumva vreo nelămurire în legătură cu scenariul nostru?

-Cred că da.Se ridică și-i strânse umerii.Scott și cu mine.

-Nu Scott!Cuvintele explodară cu o violență neașteptată și el se ridică în picioare.Kelly îl privi înmărmurită.Târziu de tot și-a dat seama ce spusese.

-Îmi pare rău,murmură ea.

-Kelly,spuse el politicoș, fără o urmă de mânie.N-ai voie să faci o asemenea gafă! Trebuie să fii foarte atentă! Prea mulți oameni vor fi răniți dacă facem o mișcare greșită.Te rog,încearcă! Poți s-o faci pentru mine?

Ea se cuprinse cu brațele peste umeri și,după o perioadă de tăcere,își trase respirația și începu să spună:

-În decembrie trecut,când mama ta a fost bolnavă,ți-ai petrecut trei săptămâni căutându-l pe Scott.În prima dintre ele m-ai cunoscut pe mine.Ne-am căsătorit fără să ne gândim prea mult,aproape imediat.Apoi ne-am certat și ne-am despărțit.Din cauză că mama ta era bolnavă,nu i-ai spus nimic despre despărțire.În martie m-ai reîntâlnit și am rămas însărcinată.Acum,din cauza copilului,am hotărât să încercăm din nou.De altfel,rămăsesem foarte îndrăgostiți unul de celălalt.Se opri,desfăcându-și ușor brațele.Ceea ce niciodată...își trecu cu disperare mâinile prin părul răsfirat în bătaia vântului.Jake,n-o să ne creadă nimeni! Nu pot memora datele și nici să mint cu nonșalanță nu pot.Lasă-mă să plec! Nimeni nu va suferi dacă nu se va ști de copil.N-am să le spun niciodată,îți jur!

-Taci! O apropie de el.Nu trebuie să îți minte datele exacte din martie.Am fost mai mult timp plecat de acasă,așa că nimeni nu ne poate prinde cu asta.

Și-apoi,trebuie luați toți în considerare,nu numai familia mea,fi spuse el privind-o în ochi.Adică tu și copilul.Ai uitat? Va fi o Caldwell și voi fi mândru de ea.

N-o să vă ascundeți în colțuri întunecoase trăind o existență însingurată și sărăcicioasă!Va crește în căldură și siguranță,înconjurată de o familie iubitoare.N-am să mai las pe nimeni să mai sufere vreodată: nici pe mama,nici pe Lydia,nici pe tine,mai cu seamă pe tine.Și n-am să las ca viața acestui copil să fie mdrcată de greșelile unui iresponsabil.Ea va fi fiica mea.

-Fiica ta? Vocea ei tremura din nou.

-Da,fiica mea.

-Ți-a trecut prin minte că fiica aceasta ar putea fi un fiu?

-Deloc.Exclus! Am comandat o fiică.Ea zâmbi,iar el îi întoarse zâmbetul.Kelly căpătă siguranță și,la rugămintea lui de a continua,își urmă firul mai stăpână pe ea.

-Ne-am împăcat din nou.De data aceasta,definitiv.Suntem foarte îndrăgostiți și am fost întotdeauna,cu toate deosebirile dintre noi.Acum așteptăm cu nerăbdare să se nască fetița noastră.

-Perfect! Știam că vei reuși.O sărută pe frunte cu drag,trăgând-o ușor aproape de el.Cu capul sprijinit pe pieptul lui,auzindu-i bătăile inimii,Kelly simți iradiind din el o tensiune stranie.

-Mai e ceva,zise el,grav.A mai fost o femeie.N-a însemnat nimic.Este doar...La dracu'! N-aș comite niciodată un adulter,nu în cunoștință de cauză.Am...

Kelly se desprinse din îmbrățișarea lui și îl privi.

-Jake,te înțeleg.Îl atinse ușor pe umăr.N-a fost un adulter în adevăratul înțeles al cuvântului.Oricum,nu asta mă macină pe mine acum.

-Trecutul este sub control și-ți promit că nu va mai fi nimeni altcineva în viața mea.

-Nu-ți pot cere asta.

-Ba da,îmi poți cere,Kelly.Acum ești soția mea și-mi poți cere fidelitate.Îi zâmbi.Mai mult,nimeni nu mai are dreptul să te înșele.Fața lui Kelly se îmbujoră la observația lui.Zâmbetul lui se stinse și ea își dădu seama că mai era ceva.

Așteptă răbdătoare până când el începu să vorbească din nou.

-Mai e ceva de adăugat,scumpa mea.Ca să fiu mai convingător,va trebui să împărțim aceeași cameră și...același pat.

-Oh,nu!Se îndepărtă îngrozită.

-Îmi pare rău,dar nu este altă soluție.Pentru un timp,ea rămase nemișcată.El o văzu cum întoarce lucrurile pe toate fețele,gândindu-se la fiecare aspect.

-Ai dreptate,murmură ea.

-Dacă vrem să convingem pe cineva cât suntem de îndrăgostiți unul de altul,n-avem de ales și trebuie să împărțim aceeași cameră.

-Și același pat?

-Da.Îmi voi juca rolul de îndrăgostit cât voi putea mai bine; Dar numai în public,nu și în dormitor.

Te voi îmbrățișa și te voi săruta câteodată,dar niciodată când vom fi singuri.Jake se opri cu fața imobilă.Apoi murmură abia auzit: Doar dacă nu vei dori tu.

-Înțeleg ce trebuie să faci,spuse ea zâmbind și ignorând cu bună știință dorința exprimată în ultimele lui cuvinte.Te voi ajuta să faci pe îndrăgostitul de mine.

-Atinge-mă și uită-te la mine cu zâmbetul acela cald al tău!

Caută-mă pretutindeni! Arată-le celor ce ne privesc cât de mult mă iubești!

O privea fără să se miște, încercând să ghicească efectul cuvintelor lui. Stătea liniștit lăsând-o să se mire de ceea ce voia de la ea.

-Voi face tot ce pot. N-am fost niciodată actriță, dar voi încerca. Kelly începuse să-și dea seama că putea face toate aceste lucruri fără efort. Gândul că trebuia să-o facă pe îndrăgostita cu Jake o domina. În timp ce Jake o ajuta să se așeze comod în mașină, Kelly simți că își recapătă încrederea în sine. Și-a exprimat dorința de a face, cu un *Jeep Safari*, o excursie pe insulă, dar Jake îi răspunse răspicat că ar fi fost prea mare oboseala pentru situația în care se afla. Îi acceptă obiecția cu grație și în schimbul promisiunii că se va odihni până seara. O invită să ia masa și să danseze la han. Refăcută după somn, se pregătea de plecare, convinsă că noaptea aceasta va fi una din cele pe care nu le va uita niciodată.

Așezați la o masă retrasă, au discutat îndelung și au râs. Ei i se părea că o atinge tot timpul. De câte ori mâna ei se odihnea pe masă, el îi lua degetele cuprinzându-le în palma sa. Când i-a rămas puțin sos de creveți pe buze, el i-a îndepărtat cu șervetul de în alb. O dată, în exuberanța care-i domina, a sărutat-o ușor și tandru pe buzele-i fermecătoare. Departe de toți cei din jur, n-aveau ochi decât unul pentru celălalt, până când o voce binevoitoare îi întrerupse:

-Bine, bine, Jake Caldwell, nu te-am mai văzut pe aici de luni de zile! Bărbatul care vorbea i se adresase lui Jake, dar privirea îi era îndreptată numai spre Kelly. Cine poate fi doamna aceasta drăguță? Jake se ridică și îi întinse mâna bărbatului care le vorbea.

-Am marea plăcerea să ți-o prezint pe soția mea, Kelly. Kelly, el este Howard Norris.

-Îmi pare bine, domnule Norris. Kelly îi strânse timidă mâna și se simți strânsă cu putere și simpatie.

-Jake, ești nemaipomenit! N-am știut că te-ai însurat! Când s-a petrecut fericitul eveniment? Ochii lui iscoditori observară semnele sarcinii.

-N-ai auzit? Nemulțumirea lui Jake, până acum nemanifestată, ieși la iveală, fără însă a fi observată de intrus. Cred că ai dormit, Howard. Credeam că nu-ți scapă nimic din ce se întâmplă aici sau la Charleston. Kelly și cu mine ne-am căsătorit în decembrie trecut, nu-i așa, dragă?

Jake îi contura linia buzelor cu degetul mare. Ea își lăsă capul în palma lui.

Stăpânindu-și bătăile nestăvilite ale inimii, jucă pentru prima dată rolul care exprima acum adevărul. Buzele i se lipiră de degetele lui și ochii i se scufundară cu dragoste în privirea lui, de față cu toată lumea. Gura îi mângâie mâna și vocea-i era doar ceva mai mult decât o șoaptă abia auzită.

-Da, așa este, dar ne simțim de parcă ne-am fi întâlnit abia săptămâna trecută. Lui Jake i se opri respirația; apoi, la exclamația de mirare a lui Howard, se relaxă. Întorcându-se spre Kelly, îi făcu semn cu ochiul. Numai ea își dădu seama cât de greu se abținea să nu râdă.

-Rămâi cu noi, Howard? spuse Jake.

-Nu, Jake. Cum aş putea să vă deranjez? Și în afară de aceasta, dacă aş avea o mică doamnă care să se uite la mine așa cum te privește cea de aici, aş păstra-o numai pentru mine. Voi face însă un raid de control. Howard porni mai departe, iar Jake se așeză. Duse mâna rece a lui Kelly la buze. Sărutându-i degetele, murmură cu pasiune:

-Tu, scumpa mea Kelly, ai devenit subiectul celei mai cunoscute bârfe din Charleston. Râsul lor atrase atenția celor aflați la alte mese și toți văzură cum bărbatul chipeș stă mână în mână cu femeia frumoasă pe care o iubește.

-Arăt bine?

-Da, Kelly.

-Ești sigur că pantofii sunt potriviți?

-Da, Kelly.

-N-am părul zburlit?

-Nu, Kelly.

-Ești sigur că rujul nu e țipător?

-Da, Kelly.

-Nu o să-ți fie rușine cu mine? Era o ploaie de întrebări și Jake se opri brusc în mijlocul străzii. Nu observă semnalul polițistului. Se întoarse spre Kelly, cu o licărire în ochi.

-Jake, n-ai voie să oprești în mijlocul străzii! Ce faci?

-Asta. O apucă de umeri și-o trase spre el, sărutând-o așa cum își imaginase ea în toate visurile: dulce, insistent, grăbit. Degetele îi răvășiră părul. Ea se oferă fără să se gândească prea mult. Cuvintele erau de prisos. Îl înlănțui cu brațele, când un claxon insistent îi forță să plece mai departe. Își căută în poșetă pieptenele și începu să-și aranjeze coafura.

-Nu! Mâna lui o opri.

-Părul meu...

-Lasă-l!

-Dar...

-Lasă-l, repetă el ușor. Pantofii sunt tocmai potriviți, părul este... părul nu este zburlit, rujul nu e țipător și arăți exact așa cum ești: o femeie care tocmai a fost

sărutată pasionat de un bărbat nebun după ea. Deci n-am de ce să-mi fie rușine cu tine. Și nu-mi va fi niciodată. Claxonul sună din nou, de data aceasta parcă scuzându-se. Jake îi aruncă lui Kelly o privire care-i tăie respirația.

-Asta-i situația, draga mea. Poate vom avea prilejul să continuăm mai târziu.

Individul claxonă insistent, nelăsând-o pe Kelly să răspundă. Ea își ascunse în tăcere frământările sufletului rănit, sigură că acel claxon o salvase de la a îngăima ceva ca o proastă. Căută din nou pieptenul, neputând să creadă că Jake a fost atât de familiar cu ea într-o situație ca aceasta.

-Nu-i nevoie. Ochii lui o priviră atent fără să omită nici o buclă. Arăți ca o femeie îndrăgostită. Vreau să le arăt și lor asta. În aceasta va consta puterea farsei pe care am pregătit-o. Satisfăcut că ea este de acord, își îndreptă întreaga atenție asupra drumului șerpuit și îngust. Inima lui Kelly bătea să-i spargă pieptul. Se întâmplase ceva deosebit. Se jucase prima scenă din piesa lor.

El se jucase, iar ea uitase de asta. Crezuse totul, ca un copil care e convins că toate podoabele de Crăciun sunt adevărate. Va putea oare trece peste aceasta? Își va putea juca rolul? Va putea pleca atunci când piesa se va fi terminat? Da, își spuse hotărâtă. Va putea. Trebuie să poată. Pentru copil.

Își strânse umerii pregătindu-se sufletește pentru zilele și lunile următoare. Ar fi putut deveni o actriță ratată, dar acum rolul ei se schimbase. Nu-și va mai juca rolul doar de ochii lumii. Acum Jake era cel ce trebuia convins. Va trebui să facă în așa fel încât să n-o suspecteze niciodată că nu joacă cinstit. Dimpotrivă, va trebui să-l convingă că-l iubește cu adevărat, cu o dragoste adâncă, așa cum n-a mai simțit până acum.

-Kelly, dacă te uiți în sus, vei vedea ceea ce eu consider că este unul dintre cele mai frumoase locuri din lume. Cuvintele lui o făcură să-și ridice privirea de pe mâinile pe care le încleștase pe genunchi. Jake încetini mersul, ca ea să poate citi deasupra porții de metal masiv inscripția Caldwell House.

În capătul lungii alei străjuite de stejari bătrâni, zări o reședință impunătoare, cu un portic în stil palladian și ea flancată de stejari. Presărate de-a lungul aleii erau camelii, azalee, iasomie și straturi de flori felurite, care parfumau aerul. Moscul spaniol își întorsese grațios trei ramuri care fremătau în vânt. Era o minune.

-Vino, visătoare! A sosit ora. Oprise mașina și stătea lângă ea, cu mâna întinsă ca s-o ajute să se ridice de pe banchetă. Nu-ți fie teamă!

-Jake, Jake! O siluetă mică și colorată se rostogoli pe alee și se opri în brațele lui Jake. Tot ceea ce reținuse Kelly era o pălărie de pai turtită pe un păr roșcat, niște genunchi murdari de pământ și niște pantofi verzi.

-Nu mai e, Jake, nu mai e!

Fața ridată îi era înlăcrimată și plină de praf.Îi spuse suspinând adânc:

-Horațio nu mai e!

-Ssst! Nu plânge! Te îmbolnăvești.Jake îi aranja pălăria caraghioasă și-i șterse lacrimile.Depășind starea de șoc și confuzie,Kelly privi cu drag spre femeia drăguță și ciudată.Îl văzu pe Jake netezindu-i duios părul zburlit.

Avu impresia că se află în fața unei siluete foarte drepte,foarte corect îmbrăcată în alb și negru,care parcă făcea parte din peisaj.Doar coșul uriaș cu unelte de grădinarit distona cu perfecțiunea îmbrăcăminții și a comportamentului.

-Ce s-a întâmplat,mamă? Jake își șterse torentul care-i udase cămașa.

-L-a mâncat blestemata de pisică.Complet confuză și neajutorată,Kelly se întoarse spre bărbatul care aștepta liniștit la câțiva pași depărtare.

-Sunt Monroe,doamnă.Făcu o plecăciune.La serviciile dumneavoastră.Horațio era orhideea premiată a doamnei.Fără a-i veni să creadă,Kelly se uită la el și expresia feței lui îi arată că nu era deloc neobișnuit ca mama lui Jake să plângă pentru o floare mâncată de pisică.

-De ce a mâncat-o,mamă?

-Nebuna,a crezut că este...Aș fi vrut să fie arsenic.Doi ani am îngrijit-o cu cea mai mare atenție și,tocmai când îmbobocise...Bună,draga mea! Trebuie să fii Kelly.Kelly era total derutată!

-Da...eu...da..Se simți strânsă în brațele mici,dar surprinzător de puternice.Un parfum de flori o învălui toată și îmbățișă dintr-o chemare neștiută,trupul slăbuț. Ar fi fost într-adevăr foarte greu să nu răspunzi unei asemenea exuberanțe.Era evident că tot ce simțea femeia aceasta dinamică și roșcată era foarte intens și copleșitor.

-Acum lasă-mă să te privesc!O așeză pe Kelly în fața ei și ochii înțelepți îi examină fața tânără.Apoi dădu din cap satisfăcută de impresia pe care i-o făcea:

-Da,ești exact așa cum a spus Jake: foarte frumoasă.

-Vă mulțumesc,doamnă Caldwell.

-Nu,nu,nu! Spune-mi Lily,dragă!Lily? Fața lui Kelly arăta confuzia.Abia vizibilă,dar ochilor pătrunzători ai lui Lily nu le scăpa nimic.

-Presupun că Jake ți-a spus că mă cheamă Victoria.Se opri un moment,apoi continuă: Acesta este numele din actul de identitate dar cu mulți ani în urmă soțul meu a observat că semăn cu un crin care-i aduce fericirea.Doamna Caldwell-sau Lily-vorbea de parcă se aștepta ca tânăra femeie să înțeleagă exact ce intenționa să spună.Kelly însă n-ar fi admis în ruptul capului că era tulburată,dar n-o înțelegea pe isteța Lily.

-Nu cunoști limbajul florilor,Kelly?

-Nu! Mă tem că nu.

-A! Atunci trebuie să știi că fiecare floare poartă un mesaj și fiecare dintre noi este reprezentat de o floare.Lily o studie pe Kelly cu atenție,pătrunzând adânc în secretele ochilor ei.Cred că acum ești o crizantemă galbenă.Vei fi întotdeauna crizantemă,dar culoarea ți se va schimba curând.Era o remarcă enigmatică,însă Kelly nu găsi de cuviință să ceară explicații.Cel puțin pe moment.

-Știai că Jake este cedru?

-Mamă,sunt sigur că este fascinată de florile tale,dar poate c-ar fi mai bine să-ți continui educația cu ea altă dată.Este foarte obosită și trebuie luat în considerație și copilul.Știi doar.

-Dumnezeule!Iartă-mă,draga mea! Mângâie obrazul lui Kelly cu o mână aspră. Nu mă gândesc decât la mine.Desigur,trebuie să fii obosită și copilul trebuie să aibă parte de toată îngrijirea pe care i-o putem da.

-Fetiță,zise Jake.

-A,ați și decis deja?

-Da.Copilul nostru va fi o fetiță care va semăna aiudoma cu mama sa.

Ochii lui Jake se opriră pe gura ce exprima uimirea.Nu mai lipsea decât foarte puțin s-o ia în brațe.Dacă ea ar fi făcut un pas,ar fi simțit îmbrățișarea lui.Putea s-o facă? Avea dreptul?

Kelly ezită,nesigură și clipa fermecată se spulberă.Jake nu se întoarse și Kelly se simți părăsită.Se lupta cu mândria din inima ei,amintindu-și de fapt că privirea aceea pătrunzătoare nu-i era adresată.Era o părțică bine calculată din planul lui.Nu însemna nimic.Nu trebuia să uite asta!

-Așadar,va fi fetiță.Lily acceptă părerea lui Jake ca pe un fapt deja produs,ca și cum copilașul n-ar fi îndrăznit să fie băiat.

-Mamă! o chemă Jake politicos.

-Oh,da.Kelly trebuie să se odihnească.Jake,ia-i bagajul,iar Monroe va...Unde este omul ăsta? E așa de enervant! Niciodată nu-i în preajmă,când ai nevoie de el! Monroe,unde-ai dispărut?

-Aici,doamnă.

-Bine.Nu mai sta aici! Arată-i doamnei Caldwell camera ei.

-Da,doamnă.Se întoarse spre Kelly încă o dată,cu o plecăciune perfectă.Dacă binevoîți,vă rog,doamnă Caldwell!Kelly nu avea de ales.Trebuia să-l urmeze.

Monroe pusese un fel de întrebare,dar ea îl suspecta că-i dăduse o comandă, chiar dacă o făcuse liniștit și politicos.Era prea obosită și aștepta confortul unui pat moale,fiind frântă de ziua lungă,de masa târzie din ajun și de îngrijorarea pe care

i-o produsese această întâlnire.Nu-i spuse nimic lui Jake,urmărindu-i doar din privire aprobarea.Îi zâmbi cald,apoi îl urmă pe Monroe.Nu-și dădu seama că bătrânul își potrivea pașii după mersul ei obosit,nici că,după umerii ei căzuți, Jake ar putea sesiza cât este de ostenită.

Sigur era însă că el nu știa că ea se acuza pentru prostia de a-i fi promis,cu o zi înainte,că va participa entuziastă la tot ce-i va propune.

Jake n-o putea refuza pe Kelly,indiferent ce-ar fi crezut el într-un moment sau altul.Simți cum pieptul îi este străbătut de un fior de plăcere când se gândi cât de fermecătoare fusese în bucuria ei inocentă la vederea insulei și a mării.

O urmări cu privirea până când ușile grele se închiseră în urma ei și abia apoi avu grijă de bagaje.Lily stătea alături de el privind-și fiul înalt și mândru cu un zâmbet pe buze.Monroe o lăsă pe Kelly să se obișnuiească cu grandoarea casei.Ea aruncă priviri admirative spre scările duble care se despărțeau în două.Erau străjuite de plante agățătoare,provenite din sud,pe cât de rare,pe atât de frumoase.Kelly,oricât de obosită ar fi fost,putea să-și dea seama că se afla într-o casă încântătoare.După ce urcase scările elegante din lemn lăcuit,îi veni să râdă la gândul că mai ieri tapetul avea drept corespondent pereții mângâliți.

-Doamnă Caldwell,este ceva în neregulă?

-Totul e minunat.Mulțumesc,Monroe.Îi zâmbi,alungându-și tensiunea de pe față.Totuși nimic nu-i putea ascunde slăbiciunea.

-Dacă doamna dorește să se odihnească,pot să-i aranjez patul.

Era din nou un ordin mascat,deghizat abil într-o sugestie.

-Mulțumesc,Monroe.Cred că da.Zâmbind încă,îl urmă pe tiranul politicos.

Șuierul molcom al vântului o trezi.Nu-și dădu seama pe moment unde se afla.În jurul ei erau uși lăcuite.Mobila fragilă,în culori pastelate și luminoase din casa de pe insulă lipsea.Camera aceasta era întunecată și încărcată,tonurile ei de maron se completau cu nuanțele de verde viu și de galben dulce.

Într-un colț al camerei se afla un fotoliu de piele,cu brațe masive.Pe măsuta de lângă el era o carte deschisă,lăsată ca și cum cineva tocmai își întrerupsese lectura.Kelly mângâie cearceaful care acoperea patul.Patul lui Jake! Camera lui Jake! în baia de alături se auzea curgând dușul.La un moment dat,dușul se opri ca la comandă,lăsând loc unui cântec de dragoste,cântat de un bărbat.

Apoi nu se mai auzi nimic,dar Kelly își putu imagina fâșăitul lamei prin barba aspră și parfumul fin al coloniei.Aproape credea că este soția lui.

-Te-ai trezit? Te-ai odihnit bine?Temându-se că Jake i-ar putea citi gândurile,căscă și se întinse,cu intenția de a ieși din zona în care ar fi privit el.

-Ai citit?

-Da.Am citit și te-am urmărit în somn.Știai că dormi cu mâna sub cap și că sforăi ușor? Luată prin surprindere,Kelly roși.Faptul că o privise în momentele de necontrolată intimitate o nemulțumea.Îl urmări cu ochii plini de melancolie în timp ce traversa camera.Era îmbrăcat neprotocolar cu pantaloni decolorați și cu un pulover maro-închis.Cămașa bej era deschisă,lăsând la vedere gâtul puternic.Părul ud era pieptănat pe spate cu grijă.Cum stătea pe pat lângă ea,îi puse prima întrebare care-i veni în minte:

-De ce faci asta?

-Ce,Kelly? Degetul lui îi trecu ușor peste buze.

-De ce îți piepteni părul pe spate,când e ud? Respirația ei fierbinte se lipea pe pielea lui răcorită.

-Dacă n-aș face-o,ar sta cârlionțat.El parcursese cu degetul linia dinților ei regulați,găsindu-i mult mai interesanți decât orice buclă.E meschin,nu?

-Dar e frumos.

-Frumos? El râse,continuând să-i exploreze suprafața senzuală a buzelor.

-Da.Frumos,insistă ea cu încăpățănare.Și nu spune că n-ar fi masculin.Nimic nu te poate face mai...mai...El o mângâie ușor și obrajii i se îmbujorau treptat.

-Ai fi fericită dacă l-aș lăsa ondulat,scumpa mea?

-Da,da.Dac-ai vrea.

-Atunci de ce nu-l aranjezi?

-Cum? Surpriza îi răzbătu din voce.

-Atinge-mă!Trece-ți degetele prin părul meu!Mângâie-mă cum te mângâi și eu.

Te rog,atinge-mă,Kelly! în timp ce-i șoptea aceste cuvinte îi atinse vârful limbii cu degetele.Ea nu mai așteptă altă invitație.Se ridică încet,cu greutate,spre pieptul lui și-l mângâie.Îi simți bătăile inimii,repezi și puternice ca și când ar fi alergat.O dorea oare? Lepădându-se de acest gând prostesc,își retrase mâinile.

-Nu,Kelly! Nu te opri! Te rog!Îi luă mâna în mâna sa și și-o puse la inimă.

Cu o încredere nouă,Kelly îi răsfirea,amândouă mâinile,părul bogat.Încet,cu dragoste,începu să-l aranjeze buclă cu buclă.Mulțumită de ceea ce făcea,râse dulce,muzical.Jake îi îmbrățișa umerii,abia reținându-se să n-o ia toată în brațe.

-Jake.Numele părea rostit ca pe o rugămintă.

-Doamne,ajută! Trebuie să te sărut!

În mod ciudat însă,nu făcu nici o mișcare spre ea.Kelly fu aceea care îl trase spre ea.Îi răsfirea părul cu degetele și își atinse gura de buzele lui.El o sărută flămând,iar degetele îi strânsesă cu dorință carnea moale.Era o vigoare în el care nu s-ar fi oprit în fața nici unui refuz.Văzându-se acceptat,limba îi pătrunse în

interiorul dulce și întunecat al gurii ei. Ea îl primi, răspunzând mângâierii cu mângâiere și încrederii cu încredere. Tresărea sub atingerea lui și-i dădea ce dorea. Kelly nu-și dădu seama cum se întâmplă, dar, deodată, el n-o mai ținu în brațe. Se-ntinsese pe pat și-o mângâia blând, sărutând-o, din când în când, scurt, pe obraz. Mâna lui atinse pântecul ei proeminent, după care se retrase cu repeziciune, revenind la realitate.

-La naiba!

-Nebunule! Kelly nu mai reuși să spună nimic. Ca o proastă, îl ademenise pentru a doua oară. Jake era un bărbat normal, viril. Natural, lua tot ce i se oferea.

Rușinată, se întoarse cu toată durerea strânsă în suflet.

-Kelly, dragostea mea, plângi? Nu! Te rog să nu plângi, scumpa mea. Mă faci să regret. Sunt un nebun, o știu, dar nu pot să-ți explic. Mi-am călcat cuvântul.

La noul ei val de lacrimi, o luă în brațe și-o ținu până când furtuna trecu. Îi șopti cuvinte calde, pe care ea nu era în atare să le-nțeleagă așa cum ar fi dorit el.

-Nu se va mai întâmpla. Promit, o asigură el, în timp ce-i ștergea ultimele lacrimi.

Acum, dacă ies pentru un timp, crezi că vei putea coborî pentru masă? Sau vrei să mănânci aici?

-Voi coborî.

-Bine. Cu un deget pe obrazul ei, îi ridică spre el capul și-o privească în ochi.

Durerea din ei aproape că-l distruse.

-Îți promit, Kelly. Nu se va repeta niciodată! Nemaiașteptând însă răspunsul, Jake părăsi grăbit camera.

CAPITOLUL 6

Cu toate că nu intenționase să doarmă, Kelly se cufundase într-un somn adânc din care s-a trezit singură după câteva ore. Se simțea odihnită. Cum în ultimele luni fusese mereu încordată, se hotărî să se stăpânească de-acum înainte.

Se pregăti pentru seară: comprese reci pentru ochi, un duș, un spălat pe cap, un machiaj discret și...era gata să-și aleagă rochia. În timp ce dormea, lucrurile îi fuseseră despachetate și aranjate în dulapul mare din camera pentru îmbrăcat.

Înainte de a alege ceva anume, își studie hainele cu atenție.

„Pe aceasta, cred”. Își puse rochia în față și se uită în oglindă. „În seara aceasta trebuie să fiu strălucitoare. Dacă Jake m-a denumit Rază-de-Soare, rază de soare trebuie să fiu.” Coborî scările în sunetul muzicii care se auzea în surdină prin casă și în murmurul valurilor. Mătasea aurie a rochiei sclipea la fiecare pas în lumina candelabrelor. Talia înaltă și simplitatea croielii ascundeau semnele sarcinii. Sâni, care nu fuseseră mari niciodată, erau acum plini și bine conturați.

Linia elegantă a rochiei era în deplină concordanță cu suplețea avântată a gâtului ei. Nu a avut certitudinea că Jake era la capătul de jos al scărilor până când nu i-a auzit fluieratul ușor, de admirație. Se opri sprijinindu-se de balustradă. Bărbatul care o aștepta era îmbrăcat ca înainte, dar acum părul lui era o avalanșă de bucle. Razele care izbucneau din părul ei de un blond strălucitor îl luminau pe el, făcând să strălucească și părul lui șaten-închis. Tăcut, îi întinse mâna, ajutând-o să coboare.

-Ești frumoasă. Șoapta lui duioasă întrerupse farmecul clipei chiar când ea ajunse la baza scărilor. Acum începea rolul ei. Zâmbetul cu care l-a privit, la fel de îndrăgostit pe cât de entuziasmat, era calculat exact pentru a-l întâmpina pe cel mai stăpân dintre bărbați.

-Îți mulțumesc, dragul meu, îi răspunse șoptind învăluitor. Totul e pentru tine, o știi doar. Mâna lui rămase mângâietoare în mâinile ei, iar ochii o priveau misterios. Murmură ceva neînțeles și o sărută pe părul înfoiat. El tremură ușor, dar, pierdută în admirație, Kelly nu observă.

-Ești într-adevăr ca o rază de soare în rochia aceasta. Ți se potrivește perfect.

-Tu mi-ai ales-o, ai uitat? Râsul ei îi mângâia auzul.

-Iar tu, încăpățânată, nu voiai s-o iei.

-Nu într-atât de încăpățânată ca tine, din moment ce acum o port.

-Numai pentru că am cumpărat-o când tu nu erai acolo... împreună cu rochiile de casă, cu halatul, cu rochia de seară și bijuteriile. Ca să nu mai amintim de îmbrăcămintea pentru copil. Cât pentru trei. Mai ai ceva de spus?

Un zâmbet cu înțeles îi luminează ochii. Sărutul scurt pe care i l-a așternut pe buze a încălzit-o, făcând-o să creadă că totul este exact cum plănuse.

Putea fi acesta sărutul promițător pe care dragostea îl oferă ca anticipație la bucuriile ce poate vor urma? Kelly îi privea mâinile care-o prindeau ușor de braț. Erau lungi, suple și puternice. Cum ar fi oare dacă ar investiga-o pe tot corpul, pretutindeni, în locuri dulci și secrete, să-i simtă degetele rotunjite, cu unghiile tăiate scurt mângâind-o sau greutatea palmei cuprinzându-i rotunjimea sânilor în căutarea vârfului lor fraged? Ce-ar fi făcut dacă aceste mâini ar fi cuprins-o dragăstos, făcând-o să-l dorească? Cum s-ar fi terminat?

Își ridică privirea spre el.

-Ce este, scumpa mea? Era îngrijorat de paloarea care apăruse brusc pe chipul ei. Ea se uită la covor și clătină din cap fără să spună un cuvânt.

-Jake, nu mai sta acolo în hol ca un băiețel îndrăgostit și vino cu Kelly în bibliotecă! se auzi vocea amuzată a lui Lily. Paloarea lui Kelly se transformă într-un val de roșeață, dar continuă să-și joace rolul, refuzând să se abată de la

calea pe care o alesese pentru ea, pentru Jake și pentru toți cei pe care-i iubea el. Îl luă de braț grațioasă, trăgându-l spre ea. Râsul ei cristalin se făcu auzit în tot holul, în timp ce el își apleca ușor capul spre ea, iar ochii lor se întâlneau și se priveau pătrunși de secretele noi ale kjbirii. Intrară în bibliotecă la braț. Lily, acum fără pălărie și unelte de grădinărit, îi urmărea din fotoliul de lângă fereastră, plăcut impresionată de ceea ce vedea. Absolut orice îndoială ar fi putut avea în legătură cu acest aranjament ciudat, dispăru la vederea acestei iubiri împărtășite. „*M-ar mira să fie totuși conștienți*”, murmură pentru sine.

-Bună seara, mamă!

-Bună seara, Jake! Kelly, ești încântătoare. Ca un bujor.

-Parcă spunei că este o crizantemă. Galbenă.

-Asta și e, răspuse Lily, incomodată că a fost contrazisă. Dar aceasta nu înseamnă că nu poate semăna și cu alte flori, dacă-și schimbă petalele.

-Aha, acum înțeleg. Nu ea se schimbă, ci petalele. O așeză pe Kelly pe sofa.

-Kelly va rămâne întotdeauna o crizantemă, fără ca aparențele să aibă vreo importanță, insistă Lily.

-Să înțeleg că nu se va schimba niciodată?

-Cred că este tocmai pe cale să se schimbe. Va deveni în curând o frumoasă crizantemă roșie.

-Mamă, dar ești minunată! Din fiecare zi faci o aventură. Se întoarse spre Kelly și își sprijini brațul pe speteaza sofalei, jucându-se cu buclele revărsate pe gâtul ei.

-Când eu și Scott eram mici, toți băieții erau invidioși pe noi pentru că mama era întotdeauna drăguță și de departe cea mai interesantă. Kelly zâmbi ca să-și ascundă durerea ca o arsură pe care o simțise la auzul numelui lui Scott.

-Mama ta este în continuare cea mai drăguță și cea mai interesantă, declară Lily într-un hohot de râs. Cine mai poartă pantaloni de mamă cu genunchi murdari? Și astea-își întinse mâinile spre Kelly. Ai mai văzut așa mâini?

-Pantaloni de mamă? Întrebă Kelly curioasă.

-Așa numeau băieții pantalonii pe care-i port în grădină. Când erau mici, credeau că toate mamele au pantaloni murdari în genunchi și mâini aspre.

-Și păr roșu, adăugă Jake. Îi întrerupse un zumzet de motoră, iar Kelly se întoarse în direcția dinspre care venea sunetul. Era un scaun cu rotile. Sosea Lydia și, trecând ușor peste parchet și covoare, a intrat în cameră. Kelly fu șocată de frumusețea femeii fragile care semăna cu un copil. Jake se ridică să o întâmpine. Avea o mână slabă, aproape transparentă, cu degete lungi, grațioase și ascuțite. Vocea ei, când răspuse întrebării lui Jake despre sănătate, era joasă și studiată.

-Lydia, aș vrea să-o cunoști pe Kelly, soția mea.

Avea în voce mândria aceea a bărbatului de curând căsătorit și privirea îi trăda încrederea în tot ce avea să urmeze. Kelly îl privi cu un zâmbet luminos, care spunea același lucru și despre ea. Jake pierdu firul conversației, uitând complet de prezentări.

-Se vede că luna de miere nu s-a terminat încă, râse Lydia cu simpatie. Îi întinse mâna lui Kelly. Eu sunt Lydia, cumnata ta; cred că ai ghicit? N-are rost să-l mai așteptăm pe Jake. Abia mâine va termina de făcut prezentările.

-Jake, te rog, încetează cu plimbatul ăsta!

-Nu pot să fac nimic. Femeile astea mă scot din minți. Vocea lui era plină de enervare.

-Te scot din minți! Le-ai condamnat pe jumătate din ele la moarte. Ele cred că ești un fel de nevropat. Te rog să te așezi sau să ieși puțin la aer!

-Cum poți fi atât de calmă? Cele mai multe arată de parcă ar trebui să nască peste un minut. Doamne, ce ne facem?

-Pentru numele lui Dumnezeu, Jake. Suntem în cabinetul unui ginecolog. Este locul cel mai sigur în care mă pot afla. Mai mult, dacă se întâmplă ceva, tu nu ai nimic de făcut. El se așază din nou pe scaunul de pe care tocmai se ridicase. Stătu o clipă picior peste picior, apoi se ridică iar. Se uită la ceas.

-Richard a spus să fim aici la zece și jumătate. Au trecut deja trei minute. Ce-o fi cu el?

-E un om ocupat. Nu mă deranjează că aștept. Ce înseamnă trei minute pentru doi prieteni?... Te-ai mai calmat?

-Doamna Caldwell? Kelly se întoarse spre asistenta îmbrăcată în alb. "Era și timpul", își spuse Jake.

-Vă rog să mă urmați. Se ridicară amândoi, și Kelly și Jake, și intrară în cabinetul doctorului. Când îi văzu, bărbatul brunet de la masă le zâmbi.

-Jake, ce mai faci? Nu te-am văzut de săptămâni! Aceasta este proaspăta și misterioasa ta soție? O salută pe Kelly binevoitor și-i făcu semn să se așeze.

-Nu atât de proaspătă, ripostă Jake. Suntem căsătoriți din decembrie trecut.

-Ați lucrat repede, chicoti Richard clătinând din cap. Oricât ar fi fost de curios în legătură cu această căsătorie în secret, tot n-ar fi arătat-o.

-Mai rapid decât crezi tu, răspunse Jake. Este în luna a șaptea și uită-te la ea!

-Mă uit, Jake și, e minunată. Chicoti din nou și-o observă pe Kelly roșind iarăși.

-Nu asta vreau să spun. Sigur că e minunată, dar ce-i cu ea?

-Cu ea? Ai vreo problemă?

-Sigur că are, răspunse Jake înainte ca ea să deschidă gura. Ceva nu e-n regulă.

E prea mică.

-Obosești?

-Da, foarte repede.

-Mănânci variat? Cu o mână sigură, Richard o palpă ușor.

-Nu mănâncă destul.

-Bei destulă apă?

-Dacă nu-i amintește cineva, uită să bea.

-Te doare ceva? Ai avut dureri? Se uită admirativ la gleznelor ei subțiri.

-Săptămâna trecută i se umflase piciorul drept de nu s-a putut încălța.

-Grețuri? Amețeli?

-Azi dimineată, la micul dejun, s-a simțit slăbită.

-A fost vreun caz de cvadrupleți în familia voastră?

-Oh, Doamne!

-Bine, râse Richard. M-am gândit c-așa o să-ți închid gura. Acum, Kelly, aș vrea să te consult. Mai vorbim după aceea. Doamna Hopkins îți va arăta drumul.

Richard se întoarse spre Jake, care se ridicase ca s-o însoțească pe Kelly.

-Jake, tu n-ai voie.

-De ce nu?

-Sălile de consultație sunt numai pentru pacienți. Fără nici o excepție.

-Dar sunt îngrijorat pentru ea.

-Înțeleg. E o femeie încântătoare. Ce păcat că are o problemă atât de îngrozitoare.

-Ce problemă? Fața lui Jake deveni lividă.

-Cred că-i cumplit ca un om atât de frumos să nu poată vorbi.

-Să nu vorbească? Ești nebun, Richard! Poate vorbi!

-Atunci de ce n-o lași s-o facă, prietene? Richard îl lăsă cu gura căscată și cu fața îmbujorată. După un timp, capul reapăru, parțial, în cadrul ușii.

-O, era să uit. Îți trimit o fată cu o ceașcă de cafea. Încercă să fii calm! Ești, în perspectivă, cel mai rău tată pe care l-am văzut vreodată. Și, după ce închise ușa, râsul lui străbătu până la Jake. Cât a stat singur, Jake a băut trei cești cu ceai tare, echivalentul cafelei.

-Era și timpul! De ce-ați stat atât de mult?

-A fost un consult obișnuit, Jake. N-a durat mai mult decât în orice altă situație.

Richard a condus-o pe Kelly până la un scaun. Medic și pacientă se coalizară instantaneu împărtășindu-și plăcerea de a se distra discret pe seama îngrijorării lui Jake.

-Ei? întrebă Jake, întorcându-se spre Richard cu o expresie certăreață.

-Ei, ce?

-Ce nu-i în regulă?

-Absolut nimic.Kelly e perfect sănătoasă.La fel și copilul.Va avea cam trei kilograme..

-Și nu-i îngrozitor de mică?

-Poate,puțin,admise Richard.Dar ținând seama că e mărunță,acesta poate fi un avantaj.Copilul se va naște cam peste șase săptămâni.

-Fetița.Richard privi spre Kelly.Ea asculta zâmbind și fără să comenteze.

-Acum despre lecții.

-Nu mi-ai răspuns la întrebare,îl întrerupse Jake.De ce este Kelly atât de mică?

-Se întâmplă așa,câteodată.E adevărat,nu e obișnuit dar nu-i nimic rău în asta.Eu bănuiesc că are foarte puțin lichid amniotic.Să fie atentă să nu țină pe abdomen nici un fel de greutate,dar asta-i valabil pentru toate cazurile.Hai să vorbim despre lecții.Nu vei avea timp să le parcurgi pe toate,dar aș vrea să înveți cât mai mult.Reține câteva dintre exercițiile și tehnicile de respirație și exersează-le acasă! Chiar dacă te hotărăști să nu naști natural,îți vor prinde bine.Ia broșura aceasta! Conține și alte exerciții bune.

-Mulțumesc,doctore Matthews! Kelly se ridică să plece.

-Richard,te rog! Mai întâi,nu pot îngădui ca soția celui mai bun prieten al meu să-mi spună doctor.Se uită la Jake,surâzând.Îl cunosc pe omul ăsta de-o viață și n-am mai văzut niciodată un caz asemănător.N-am crezut că vreo femeie-l poate zăpăci așa cum ai făcut-o tu,Kelly,însă îmi face mare plăcere s-o constat.Nici unul dintre pacienții meu nu-i atât de nebun după soția lui.

-Vorbești prea mult,Richard.Jake o luă pe Kelly de braț și-o conduse spre ușa cabinetului.Nici unul n-a mai vorbit despre această vizită sau despre comportarea lui Jake,până în noaptea când Kelly stătea întinsă confortabil în pat,privindu-l.În cele câteva zile de când era acolo,devenise surprinzător de relaxată.Faptul că împărțea aceeași cameră cu el nu-i mai crea o stare de încordare.Jake aștepta,corect,în fiecare seară,până când se culca și,aproape întotdeauna când ajungea în dormitor,o găsea dormind.Multe nopți n-au vorbit deloc.Uneori discutau în șoaptă,despărțiți de imensitatea patului,care era ca o barieră între ei.Dimineța,când se trezea ea,el era deja plecat.

-Nu trebuia să fii grosolan.Stătea cu ochii închiși,ascultând sunetul de-acum familiar al ridicării lui Jake din pat.Richard e un om drăguț,iar tu l-ai insultat.

-El m-a provocat,spuse Jake scurt,aducându-și aminte de situația de prost în care se pusese singur.Era un sentiment cu totul neobișnuit pentru el.Și nici n-am fost grosolan.Îmi pare rău.N-am vrut să te simți stânjenită.Singurul lucru e că am fost îngrijorat.Mă temeam să nu ți se fi întâmplat ceva rău ție sau fetiței.

-L-ai iubit foarte mult,nu-i așa?

-Ce? Fu surprins de schimbarea bruscă a subiectului.

-Trebuie să-l fi iubit mult pe Scott,dacă ești atât de îngrijorat de starea copilului.Nu te necăji,Jake! N-am făcut nici o prostie.Voi avea grijă de acest copil ca și când el nici n-ar fi plecat dintre noi.E o parte din el pe care trebuie s-o păstrăm.Vocea ei se pierdu ușor în timp ce pleoapele i se închideau și nu putu vedea grimasa făcută de Jake.

Era cu mult trecut de ora cinci când intră Jake în casă.Avusese o zi proastă,în care îl chinuseră amintirile.Se ocupase de afacerile companiei ale cărei frâne Scott le pierduse.În ultima săptămână lucrase pentru a pune la punct conturile neglijate de atâta timp.După accident,membrii consiliului de administrație așteptaseră cu răbdare întoarcerea lui Jake,dar acum bunăvoința lor era pe cale să se sfârșească.Tot timpul cât lucrase,Jake se străduise să lase amintirile de o parte.Reușea greu pentru că în urechi îi răsună vocea sacadată a lui Scott, cerându-i ajutor la telefon.Jake se urcase imediat în mașină și se dusesse la companie ca să mai tempereze spiritele încinse,dar l-a văzut pe Scott părăsind biroul furios și grăbit.Până să ajungă el în parcare,Scott demarase deja în viteză. O presimțire sumbră l-a făcut să-l urmeze și să asiste neputincios la tot ceea ce s-a întâmplat după aceea,să vadă cum s-a izbit Scott de masivul stâncos Georgia. Memoria lui era încă vie,întunecată și dureroasă.Tot ce dorea acum era să stea cu Kelly,să-i asculte vocea melodioasă,să-i privească zâmbetul și,dacă putea găsi vreun motiv,s-o îmbrățișeze.Își aruncă haina pe cuier,își scoase cravata și intră în bibliotecă.Acolo se aflau Lydia și mama lui,care răsfoia un catalog de semințe.Monroe strângea serviciul de cafea.Kelly nu era acolo.

-Mamă! Lydia!Înclină din cap și se îndreptă spre bar.

-Jake,pari obosit.

-A fost o zi grea,mamă,care n-aș dori să se mai repete.

-Ai mâncat?

-Am luat un sandwich la birou.Bău dintr-o singură înghițitură.Mă duc la Kelly.

-Dar,Jake,Kelly nu-i acasă,îi răspunse Lydia.El rămase încremenit.Nu i se mișca decât un mușchi pe maxilar.Mâinile i se încleștară pe pahar făcându-i lui Lily impresia că-l va sfărâma.

-Unde-i?

-Știi desigur,că e la prima ședință de *lamaze*.

-Am uitat.De ce nu mi-a reamintit? Își reveni repede din supărare reproșându-și că se înfuriase fără motiv.

-Cred,dragă,spuse Lily,că n-a vrut să te deranjeze.Trânti paharul pe masă:
-Pentru Dumnezeu,ce înseamnă asta?
-Înseamnă că n-a vrut să te necăjească.De când v-ați întors lucrezi foarte mult și n-a vrut să-ți mai facă griji și ea.
-E ridicol! Nu mă necăjește și,apoi,de când ia hotărâri de una singură?
-Jake,interveni Lydia,numai la tine s-a gândit.
-Unde s-a dus? mormăi el,ignorând observația Lydiei.Cine a dus-o? Sper că nu s-a dus singură noaptea.
-Am dus-o eu,răspunse calm Monroe,și mă duc s-o iau la 10 fix.
-Nu-i nevoie.Mă schimb și am eu grijă de ea.
-Oh,Doamne,spuse Lydia în liniștea care urmă clipelor de tensiune.Biata Kelly! Niciodată nu l-am văzut pe Jake așa de furios.
-Nu-ți face griji,dragă! îi spuse Lily cu un zâmbet care semăna cu expresia de plăcere a unei pisici de Cheshire.O să-l liniștească ea,Kelly! Și-acum,unde-i celălalt catalog de semințe? Monroe! Monroe! Unde-a dispărut omul ăsta?
-Sunt aici,doamnă!

În fața lui Jake se deschidea o priveliște uluitoare: podeaua sălii de gimnastică era acoperită cu saltele colorate pe care se aflau o mulțime de pânțecă rotunde. Fiecare femeie avea câte o pernă sub cap și o alta sub umeri.Lângă fiecare stătea câte un bărbat.Numai Kelly era singură.

-Bine! spuse profesorul de gimnastică.Acum vom face exerciții de respirație. Jake se îndreptă spre Kelly,iar pașii i se auziră ușor pe podea.Se schimbase în pantaloni sport și în jerseu stacojiu.Părul îi cădea într-un val de bucle care străluceau în lumină.Cum graviditatea nu slăbește vederea femeilor,nouă perechi de ochi îl priviră admirativ.Una singură se uita la el cu îngrijorare.

-Bună,dragă! Se opri lângă Kelly.Îmi pare rău că am întârziat.Nu ți-a fost dor de mine? Îngrijorarea ei crescuse,deși-i spunea cuvinte drăgăstoase,pentru că putea sesiza mânia din privirea lui.Până să-i răspundă,el stătea deja în genunchi la capul ei.

-Presupun că sunteți domnul Caldwell,spuse profesorul.

-Într-adevăr.Privirea lui Jake părea s-o înghită pe Kelly.

-Bine ați venit! Dacă sunteți gata,putem începe.Se adresează întregului grup:

-Mama,umflă burta! Tare! Să fie tare! Tata,pune ușor mâna pe ea!

Jake se aplecă spre Kelly,ezitând să facă așa cum se spunea.Puse totuși,cu sfială,mâna pe proeminența tare.Atingerea lui era ușoară ca o pană.Kelly era foarte atentă la el.Ar fi vrut din nou,cu stăruință ca el să fie soțul ei și tatăl copilului.

-Mama, trage aer în piept! Mult! Până-ți umpli plămâni. Expiră puțin câte puțin! Inspiră din nou! Ca un găfâit. Niciodată adânc. Scurt și sacadat! Tata! Mâna pe piept! Apasă coșul pieptului cu degetul! Cu fiecare respirație, mai tare! Ajuți să-și mențină ritmul. Păstrezi ritmul. Sacadat! Bine. Mâinile pe piept! Respirați! Jake ezită din nou. Ar putea el să facă așa ceva, rămânând persoana rece la care se aștepta Kelly? Era prea devreme. Ea nu era pregătită.

Nu acum, când îl mai purta în inimă pe Scott și în burtă pe copilul lui. Își dădea seama că mai sunt șase săptămâni lungi...

-Domnule Caldwell, nu sunteți atent! Păstrați ritmul! Ghidați-o! Amintiți-i să-și relaxeze mușchii! Kelly se concentra, mândră de cuvintele profesorului, inspira, se relaxa și expira. Era o pregătire psihologică, mentală pentru naștere. Antrenarea minții ca să se concentreze pe respirație mai mult decât pe durere.

Era poate un sfat pe care-l putea folosi ca să-și alunge teama că Jake o atinge numai pentru că este nevoit s-o facă. Era dureros. Rănea.

Relaxare, respirație... uitare, uitare. O atingere ușoară, căldura degetelor lungi pe pieptul ei și vocea lui dulce. Voința ei, curajul ei, prietenul ei, dar nimic mai mult.

Inspirație, relaxare, expirație... uitare, uitare. Va înceta vreodată durerea?

Lecția mai continuă o jumătate de oră. Kelly se obișnuie cu atingerea lui, iar el cu exercițiile. Jake uită de propriile gânduri în numele efortului comun. Lucrarea împreună ca unul singur, și, pentru un timp, uită fiecare de toate.

-Destul pentru astă seară! Lucrați și acasă, dar atent, fără să exagerați! Veți folosi aceste exerciții la naștere. Aveți grijă să nu obosiți, altfel nu dau rezultate! Mai exersați! Ne vedem săptămâna viitoare. Jake se ridică sprinten, oferindu-i mâna lui Kelly.

-Unde ți-e puloverul?

-Nu l-am luat. Vocea ei era și mai gravă decât a lui. Celelalte perechi plecaseră, dar Kelly și Jake nu observaseră. Erau destul de îngrijorați.

-Nu te-ai gândit că ar putea fi răcoare când termini?

Vocea lui căpătă o gravitate și mai mare. Era din nou pe cale să se înfurie, între dorința de-a o privi și aceea de-a o atinge. Kelly închise ochii.

Doar așa putea să raționeze și să nu evadeze din realitate. Stăpânul jocului era el, se gândi ea cu amărăciune. Cu o privire și c-o atingere putea obține de la ea orice. Sigur că și ea juca același joc. Însă nu era un joc. Se revoltă în sinea ei și, brusc, toată amărăciunea se revărsă între-o mânie necontrolată.

-Răcoare la Charleston, Jake? șuieră ea, iar valul de mânie aproape l-a făcut praf. Am destulă minte să știu când am nevoie de pulover.

Acesta este copilul, zise ea atingându-și demonstrativ pântecul.

Eu sunt femeie și aș aprecia dacă m-ai considera ca atare.Era grozavă.Ochii-i străluceau ca privirea de topaz a unei tigrese.Era roșie în obraji,iar gura-i tremura sub forța furiei.Ținuta mândră a capului îi scotea în evidență cel mai seducător și grațios gât.Reacția ei anihila orice răspuns mânios din partea lui și simți nevoia s-o ia în brațe,să-i topească întreaga mândrie.Știa că poate s-o facă.Remarcase pe fața ei dorința.Era o femeie normală,care cunoscuse dragostea și plăcerea.Dragostea nu mai era,dar plăcerea rămăsese.

Jake nu se subestima în relația sa cu femeile.Știuse de nenumărate ori să stingă focul dorinței feminine,dar pentru această femeie dorința nu era de ajuns.

Nu Kelly,această bijuterie ascunsă cuminte într-un bar oarecare,în frumusețea și pasiunea ei fără margini.Cunoștea pasiunea care era zăvorâtă adânc în ea.

Dumnezeule!Ce-ar însemna să fie el bărbatul din viața ei,atunci când va iubi din nou?

-Mai bine ai duce-o acasă,domnule Caldwell.Ceea ce gândești este anormal,cel puțin în locul acesta.Comentariul fusese rostit de un tânăr slăbuț,în vocea căruia amestecul de înțelepciune bărbătească și naivitate copilărească era prea inocent ca să fie supărător.

-Jimmy! Ce faci aici? zise Jake surprins.

-Candy și cu mine ne-am căsătorit în vara aceasta și acum așteptăm un copil,la fel ca tine.Zâmbetul cu care o privea pe fata de lângă el,aflată într-un avansat stadiu al sarcinii,era strălucitor și plin de adorație.Faptul că rămăsese însărcinată atât de repede după căsătorie nu părea să-i fi diminuat entuziasmul.Apoi îi spuse,conspirativ:

-E grozav să iubești o femeie deosebită,nu-i așa,domnule Caldwell?

-Da,Jimmy,ai dreptate,e grozav.Privi tânăra pereche îndepărtându-se fericită într-o înlănțuire tandră.Se simți deodată prost și meschin pentru invidia care-l cuprinsese.La treizeci și doi de ani și cu averea lui,îl invidia pe bărbatul care abia acum pornea răzbătător prin viață.Se întoarse spre Kelly și i se păru că ceva se topește în el.Îi luă brațul ușor,înclinând puțin capul.

-A fost o zi lungă,Kelly.Să mergem acasă!

Kelly își făcuse dușul și se așezase în pat să citească o carte,când Jake intră în camera ei.

-Ești obosită,Kelly?

-Obosită,dar nu chiar frântă.

-Putem discuta câte ceva?

-Sigur,dacă vrei.

-Vreau.Trebuie să stabilim câteva lucruri.

-Bine,Jake.Așează-te lângă mine!Îl urmări venind spre ea.Era un bărbat frumos. Văzuse cum îl priviseră celelalte femei și simțise un puternic val de mândrie.

-Kelly,începu-el în timp ce patul se înclina sub greutatea lui,la Atlanta am hotărât că lucrurile vor merge dacă vom fi perfect cinstiți unul cu celălalt.

Doar așa putem păstra deschise căile de comunicare.

-Îmi amintesc.

-Atunci,ce s-a întâmplat în seara asta? De ce m-ai îndepărtat?

-Te-am îndepărtat? Ochii ei îl priviră cu o uimire deplină.Asta crezi tu că am făcut?

-Nu asta?

-Sigur că nu.Ai lucrat atât de mult și n-a fost decât o simplă lecție,Jake.Nu mi-am putut imagina că ai să vii.

-Nu crezi c-ar fi trebuit să-mi dai ocazia să vin?

-Îmi pare rău.Nu e ca și când...

-Ca și când copilul ar fi cu adevărat al meu? Asta voiai să spui,Kelly?

Ea nu putu decât să dea din cap,privind tăcută durerea din adâncul ochilor lui.

-Dar este copilul meu,scumpa mea,din toate punctele de vedere.Voi fi singurul tată pe care-l va cunoaște,o voi iubi și o voi proteja cât voi trăi.Toată lumea crede așa,Kelly.Tu de ce n-o faci?

-Îmi pare rău,Jake.

-Părerile de rău nu sunt suficiente.Să nu omitem evidențele.Astă seară,când ți-am pus mâna pe burtă,a mișcat.Pentru prima dată mi-am simțit fiica mișcând. A fost una din cele mai uluitoare experiențe din viața mea.Apoi m-ai îndepărtat și m-ai supărat nevrând să-ți împărți timpul cu mine.

-Ea e cu adevărat copilul tău.Kelly răsuflă greu,ca și cum i s-ar fi oprit inima pentru o clipă.

-Asta tot încerc să-ți explic de câteva minute.N-am fost prezent la conceperea ei, dar voi fi la fiecare pas pe care-l va face în viață.Pe obrazii ei se prelinseră lacrimi de fericire:

-Oh,nu! Nu vreau să fac asta!

-Ce anume,scumpa mea? o întrebă Jake luând-o cu blândețe în brațe.

-De acum înainte n-am să mai fiu o femeie proastă și nesuferită.

Râsul lui Jake o contrarie,iar el o strânse și mai aproape.

-Dă-i înainte! Plângi cât vrei.E dreptul femeii însărcinate,nu-ți amintești?

-Bestie ce ești! Se uită urât la el.Nu mai râde de mine!El îi șterse lacrimile.

-Îmi doresc să râzi și tu de mine,să-ți văd gropițele din obraji.Ea se alintă.

-Ai făcut, desigur, o pasiune pentru gropițe.

-Numai pentru ale tale, dragostea mea, zise el sărutând-o pe frunte. Sunt obosit.

Cred c-am să mă culc, dacă n-ai nimic împotriva. Kelly ascultă dușul, stând întinsă în pat, apoi fășăitul hainelor lui Jake, pe când se îmbrăca de culcare.

Era bucuroasă cum nu mai fusese nicicând. În seara aceasta se petrecuse ceva deosebit, ceva adânc întipărit în inima ei.

-Kelly! Pari însingurată. Vino aici! Era o invitație pe care n-o putea refuza. Privi o secundă la pijamaua lui maron închis și la părul cârlionțat care-i acoperea fruntea, apoi traversă repede patul oprindu-se în îmbrățișarea lui nerăbdătoare, îi respiră parfumul aplecată pe pieptul lui și-i simți în păr respirația. Se minuna cum de era posibilă o asemenea bucurie, în condițiile în care tânjea după o dragoste care nu a existat niciodată. Atunci, pentru prima dată, Kelly dormi în brațele lui Jake.

CAPITOLUL 7

Kelly se trezi cu voluptate, savurând confortul patului. Cearceaful care-i atingea vârful nasului emana o aromă deosebită. Jake plecase, probabil, de câteva ore, dar rămăsese mirosul care-i amintea că fusese alături de ea.

Atinse perna pe care mai era încă întipărită urma capului său, minunându-se cât de relaxată putea fi. Nu dormise, ca în nopțile precedente, pe o margine de pat, visând că era apărată de brațele lui. Dormise chiar lângă el, lipită de el.

Se îmbracă repede, nerăbdătoare să înceapă ziua. Coborî scările în sufragerie, cu un aer de sănătate în obraji.

-Bună dimineața, Monroe! Unde sunt ceilalți?

-Doamnele Scott sunt în grădină să aleagă florile pentru masa de seară. Dacă doamna ia loc, pot să-i servesc micul dejun.

-E târziu, ai și alte îndatoriri. Mă descurc și singură.

-Nu se poate! Îți aranja scaunul, așteptând cu răbdare. Înțelegând că este din nou sub comanda lui, Kelly se așeză și-i zâmbi. Apoi îl văzu retrăgându-se. Foarte drept, el se duse în bucătărie, de unde se întoarse imediat cu o tavă încărcată cu mâncare cât pentru doi.

-Îți mulțumesc, Monroe, dar îmi este imposibil să mănânc tot ce-i aici. Când veți înțelege tu și Jake că a mânca pentru doi nu înseamnă să mănânci două porții?

Dându-și seama că nu-l putea clinti, își primi pedeapsa și, sub ochii lui atenți, consumă o porție bună din tot ce era pe platou, mai puțin pâinea prăjită.

-Bună dimineața, Kelly! Scaunul Lydiei era atât de silențios că nu-l auzise.

Monroe, Lily are nevoie de o foarfecă specială. Zice că știi tu ce-nseamnă asta.

O umbră de nehotărâre îi brazdă fața. Aflat între datoria față de cele două femei tinere și loialitatea față de stăpână, Monroe ezită preț de o secundă.

-Totul e-n regulă, îl asigură Kelly. Ne vom descurca noi și singure. Lily așteaptă foarfeca.

-Foarte bine. Se înclină și plecă în chicotitul ușor al femeilor, care se feriră să nu fie auzite.

-Bietul Monroe, spuse Lydia, când fu sigură că el era deja în grădină pentru a căuta foarfecă. Nu mai știe încotro să se împartă ca să le mulțumească pe cele trei femei. Se bucură însă de fiecare minut.

-Crezi că-și dă seama cât este de pedant?

-Nu, n-are nici cea mai mică idee. Majordomul perfect nu visează niciodată să-i impună stăpânului ideile sale. Lydia încercă să rămână serioasă, dar nu reuși și izbucni într-o cascadă de hohote de râs.

-Pune-l pe George în colț și pe Herman lângă fereastră. Se sufocă dacă n-are lumină. Aș vrea să vină și Roger în seara asta, dar l-ar deranja fumul.

O, bună, fetelor! Lily apăru în ușă îmbrăcată ca de obicei într-o bluză înflorată, cu o pereche de pantaloni de un verde intens și cu o pălărie turtită pe ceafă.

Monroe era în spatele ei, transpirat sub greutatea unui vas cu ferigi, pe care-l ducea în brațe.

-Pot ajuta cu ceva la pregătirile pentru diseară? întrebă Kelly, sperând ca Lily să răspundă afirmativ și să aibă astfel și ea o ocupație, să nu se mai tot gândească la întâlnirea cu prietenii familiei Caldwell. Starea de bună dispoziție în care se trezise o făcuse să uite de programul zilei. Seara urma să dea următorul test de actorie. În fața unui public numeros, va trebui să fie o îndrăgostită convingătoare și nici măcar pentru o clipă Jake nu va trebui să-și dea seama că atingerile, mângâierile, fiecare cuvânt erau adevărate.

-Poftim? întrebă Lily absentă. Apoi, înțelegând întrebarea, continuă. Nu, nu am nevoie de ajutor, dar cred că Lydia voia să te roage s-o ajuți ca să-și aranjeze părul. Nu-i așa, Lydia?

-Mi-ar face plăcere.

-N-aș vrea să te obosesc înainte de petrecere, zise Lydia.

-În nici un caz. E bucuroasă să te ajute! insistă Lily. O mică discuție între femei vă va face bine amândurora. Mergeți și distrați-vă! Și acum, Monroe... Monroe! Monroe! Unde-i omul ăsta?

-Aici, doamnă. Cu un ultim zâmbet, Kelly și Lydia taversară holul spre dormitorul de la parter al Lydiei. Lydia îi arată drumul, apoi se scuză că mergea alături ca să găsească fotografia pieptănăturii pe care și-o alesese pentru seară. Între timp,

Kelly a examinat camera, simțind marca puternică a personalității unei alte femei. Atenția i-a fost atrasă de două acuarele mici și delicate aflate deasupra patului. Când se întoarse, Lydia o găsi privind-le fascinată.

-Sunt frumoase, nu-i așa?

-Da. Cine le-a făcut?

-Scott. Rostise cuvântul cu un val de amărăciune pe care-ar fi vrut s-o ascundă.

Kelly ar fi trebuit să aibă pregătit un răspuns. După toate cele aflate de la Jake, ar fi trebuit să fie în temă. N-a spus însă nimic. Se gândea la tot ce-i făcuse acestei persoane drăguțe, fără să fi știut nimic despre ea. Lacrimile pe care doar cu câteva zile în urmă jurase să nu le mai verse îi inundară ochii. Cum va continua?

Mai era cel puțin încă o lună până va naște și apoi încă pe-atât până când Jake o va lăsa să plece. Nu-și făcea iluzii. Știa că va fi și îngrijorat și preocupat de ea. O va ține aici până când va fi sigur că e pregătită să plece, fără să-și dea seama că fiecare zi o făcea să-i fie și mai greu să-l părăsească.

Măcar de-ar putea pleca acum, să nu mai vadă durerea din ochii Lydiei, să nu mai simtă un junghi pentru fiecare minciună pe care i-o spunea lui Lily. Dacă Jake n-ar fi găsit-o la Nick, toată această încurcătură nu s-ar fi produs.

Și-ar fi purtat singură de grijă. Vedea ea cum.

-Kelly! Atingerea ușoară cu care o atenționa Lydia o trezi din gândurile negre.

N-am vrut să te necăjesc. De obicei îmi stăpânesc durerea. Câteodată însă, când mă uit la tablouri și văd cât sunt de frumoase, îmi amintesc cum s-a prăpădit Scott și mă apuca o amărăciune fără margini. La privirea surprinsă a lui Kelly, Lydia zâmbi. Te gândești că nu amărăciunea este sentimentul la care să te aștepti de la o văduvă ca mine, cu soțul pierdut de curând. Dacă l-ai fi cunoscut pe Scott, ai fi înțeles.

-Vrei să-mi povestești despre el, sau ar fi prea dureros?

Vocea lui Kelly era gătuită de emoție.

-E dureros, dar nu în modul în care, probabil, te gândești tu. Se apropie de un scaun și-o așteptă pe Kelly să se așeze. Începutul nu e în moartea lui Scott, nici în plecarea lui. E în momentul căsătoriei noastre. Jake a încercat să mă protejeze și a crezut că reușește, dar eu am simțit chiar de la început că Scott nu mă iubea, că nu mi-a fost credincios niciodată.

-Atunci de ce te-ai măritat cu el?

-Pentru că-l iubeam și speram că într-o zi va învăța să mă iubească și el pe mine.

-Te-a înșelat. Asta-i sigur. Ar fi trebuit sau să te iubească sau să nu se căsătorească, cu tine.

-Asta am continuat să sper chiar și atunci când am știut că sunt departe de

adevăr.

-De ce,atunci?

-De ce s-a însurat cu mine? a întrebat Lydia cu blândețe,fără să se supere de întrebarea rostită greu de Kelly.Fiindcă avea impresia că Jake mă dorește.Am fost prieteni.Și,ca toate celelalte lucruri în viață,ceea ce Scott credea că are Jake, voia să aibă și el.Bietul Jake și-a petrecut toată viața în umbra lui Scott urmărindu-și mereu interesele pierdute.De fapt,premiul era al lui Scott.

-Și credea că tu ești premiul?

-Da.N-o făcea în mod conștient.Cred că niciodată nu-și dădea seama de ceea ce face.Era ca un copil,râvnind mereu la jucăria altora,când ale lui erau mai frumoase.Nu l-a iertat niciodată pe Jake pentru că era mai mare,mai puternic și mai athletic.Doar un singur lucru nu i-a putut da Jake și o singură dată a stat departe.Jake a renunțat întotdeauna la el însuși,lăsându-l pe Scott să aibă ce-și dorea.

-Jake ar fi dorit să aibă talentul lui Scott.

-Pe Jake îl durea de fiecare dată când Scott își distrugea tablourile.Pe acestea le am pentru că le rătăcise.Erau printre niște rame nefolosite.

-Și de ce le-ai păstrat,dacă-ți produc atâta amărăciune?

-Nu se-ntâmplă întotdeauna.Sunt zile când văd numai frumusețe în ele.Nu uita, Scott n-a fost niciodată răutăcios cu mine și multă vreme nici n-a știut că infidelitatea lui nu mai e un secret.Și Jake credea că nu știu.A încercat mereu să țină totul departe de mine.

-Erai certată cu Scott?

-Ne certaserăm înaintea accidentului care m-a ținut în scaunul acesta.N-a fost el vinovat,dar,dacă ar fi fost atent la drum,în loc să strige la mine,ar fi putut evita mașina care ne-a lovit.Lydia privi în jos,la picioarele ei neputincioase și între cele două femei se așternu tăcerea.După un timp continuă: îmi pare rău.

N-ar fi trebuit să spun asta.Adevărul e că a fost și greșeala mea,tot atât cât și-a lui.Poate mai mult.N-ar fi trebuit să aduc vorba despre ultima lui prietenă,când era la volan.

-Tot una dintre prietenele lui Jake?

-Mă tem că da.Jake poate fi atât de liniștit și de detașat.Scott râdea și ironiza, făcând o față să-i stea la picioare cu aceeași ușurință cu care o făcea să-și piardă capul.Și fetele deștepte pot face greșeli în dragoste.Lydia atinse un buton de pe brațul scaunului cu roțile și se apropie de tablouri.Își purtă degetul pe urmele semnăturii lui Scott.Mă hotărâsem în sfârșit să-l părăsesc,i-am spus-o înaintea accidentului.Dar m-a părăsit el pe mine.

-A venit înapoi?

-Nu,nu cu adevărat.Sau,cel puțin,nu la mine a venit.S-a întors pentru că avea nevoie de Jake.Fugea din nou de ceva și avea nevoie de voința lui Jake.

Nu...vocea ei se stinse într-un murmur -niciodată nu s-a mai întors cu adevărat la mine.Kelly nu mai avea să-i spună nimic,nu-i mai putea oferi decât secretul unui adevăr și mai dureros,înghiți în sec și o atinse pe Lydia pe păr.

-De ce nu-mi arăți fotografia aceea? Să vedem dac-o putem imita.

Kelly se îmbracă cu o grijă deosebită.Alesese o rochie de mătase verde-smarald,care scotea în evidență auriul din țesătură.Drapată în jurul umerilor, cădea ușor peste pieptul de o rotunjime perfectă și,apoi,în pliuri largi,până aproape de podea.Însărcinată și atât de frumoasă! își trecea pieptănul pentru ultima dată prin păr,când Jake a bătut încet la ușă și a intrat.

O privi timp îndelungat fără să spună un cuvânt,așa încât ea începu să se tulbure și-și simți sângele urcându-i-se în obraji.Îi atinse fața cu niște degete de gheață.

-Arăt îngrozitor!

-Dimpotrivă.Ești foarte frumoasă.Abia acum îmi dau seama cât de mult te-ai schimbat în ultimele săptămâni.

-Am crescut,zise uitându-se întristată la abdomenul proeminent și apăsându-l ușor cu mâna ei mică.Asta este cauza bolii mele,dar nu e fatală.El n-a râs deloc de gluma ei,ca și când n-ar fi auzit-o,

-Ești cel mai frumos lucru pe care l-am văzut vreodată,și atunci când stăteai la pian într-o mare de fum,m-am gândit la asta,dar nu mi-am imaginat niciodată că poți fi atât de minunată.

-Din cauza rochiei.

-Rochia nu înseamnă nimic.Tu,Kelly,tu ești frumoasă.Tu,nu hainele,nimic altceva.Într-o bună zi te voi convinge să crezi asta.Se căută în buzunar și scoase un lăntișor de aur.În timp ce i-l punea în palmă,ea observă că de el atârna discret,într-o montură veche,un smarald.

-Nu-ți trebuie nici o podoabă,continuă Jake,dar mi-ar face plăcere să-l porți.

Ascultătoare,uimită de felul lui neobișnuit de a se purta,Kelly se întoarse cu spatele îngăduindu-i să-i pună lăntișorul.Acesta îi cuprinse gâtul,iar smaraldul îi căzu între sâni.Răsuflarea fierbinte și dulce a lui Jake îi pătrundea sângele ca o flacăară.Ar fi vrut să-și treacă degetele prin buclele lui strălucitoare și să-l sărute.Ar fi vrut să-l îmbrățișeze,să-l facă o parte din ea,să nu-l mai lase niciodată să plece!O imensă dorință o făcea să tremure toată.O va simți,o va cunoaște! închise ochii,lăsându-se cuprinsă de toropeală.

-Kelly!Cu mâinile pe umerii ei,o întoarse delicat spre el.Ea ținea,în continuare, ochii închiși,nedorind să-i ghicească gândurile.Kelly,repeta el ușor,atingându-i fruntea cu buzele,este timpul.Ceilalți așteaptă.

-Sunt gata.Tremurul vocii o surprinse,dar se liniști când își dădu seama că el nu sesizase motivul temerii.

-Nu fi îngrijorată!Sunt oameni ca și noi.Ține capul sus și fii femeia fermecătoare dintotdeauna.Nici un bărbat nu se va putea compara cu mine.Acum zâmbește-mi și arată-mi gropițele! Așteptă până când zâmbetul înflori pe gura ei.Asta-i,fata mea! Nu uita,ești soția mea și te iubesc! Acum hai să le arătăm și lor!

A fost mai ușor decât se așteptase.În momentele când pășiră pe ultima treaptă,au fost înconjurați de o mulțime de fețe zâmbitoare.

Era clar că-l iubeau pe Jake,iar ea,ca soție,fusese acceptată de toată lumea.

Lily era pretutindeni,râzând,glumind,fiind o gazdă perfectă.Nu uita însă nici un moment de Kelly,căutând-o mereu din ochi și încurajând-o cu un zâmbet cald și tandru,asigurând-o de sprijinul ei de la distanță.Lydia,de o liniște imperturbabilă în scaunul ei cu rotite,urmări și aprobă cu plăcere succesul lui Kelly până când atenția i-a fost acaparată de însoțitorul său,un bărbat înalt și distins,-cu părul negru,încărunțit pe la tâmples.Monroe se oprea deseori la Kelly în traseul său printre invitați.Înainte de a aduce următoarea tavă cu băutură și mâncare întreba întotdeauna grav dacă doamna nu mai dorește ceva.

Jake n-o lăsa deloc singură.O ținea strâns lângă el la fiecare pas.Când,în conversațiile pe care le avea cu prietenii,aceștia se arătau încântați de naturalețea felului ei de a fi,el confirma tăcut.O dată,de două ori,a mângâiat-o posesiv,strângând-o lângă el.Ochii îi zâmbeau de fericire și de câteva ori și-a apropiat buzele de părul ei și a inspirat adânc.Mirosea a liliac,lămâie și raze de soare,un parfum la fel de puțin pretențios ca și ea.Răs-punzând unui compliment pe care el nu-l auzi,Kelly a râs măgulită.Se împrieteni cu prietenii lui,era fericită,gândindu-se că,probabil,așa va rămâne.Și-a dat imediat seama că-i plac oamenii aceștia.N-a fost surprinsă.Știa că membrii familiei Caldwell atrag oameni asemănători lor: drăguți și calzi.Când,doar după câteva minute de absență din cercul de prieteni, s-a reîntors în brațele primitoare ale lui Jake,plăcut impresionată de toți cei din jur,un bătrân destul de ridat,dar încântător i-a făcut un compliment la care a roșit:

-Cred că ți-ai dat seama,Jake,cât de mult trebuie s-o ocrotești.E o fată de modă veche,să știi.Îți va fi credincioasă și iubitoare.În zilele noastre nu prea ai parte de așa ceva.Ascultă-mă pe mine! Trebuie s-o ocrotești!

-Mulțumesc,Rufus.Știu exact ce am de făcut.Jake o mângâie pe obraji,

prinzându-i între degete pielea fină.Ea și-a-nchis ochii.Atingerea genelor pe vârful degetelor lui a fost ca tunetul care urmează fulgerului și simți cum îl cuprinde o furie oarbă.Cerule!Ar fi vrut să nu fie decât un joc,dar cum putea să rămână în joc dacă ea îl scotea din minți numai c-o atingere și o privire neînsemnată.Își retrase mâna dezgustat de el însuși că poate avea asemenea reacții la un gest nevinovat.Nu văzuse reacția plină de amărăciune de pe fața lui Kelly.Se auzi doar murmurând pentru sine: „Nu vreau s-o pierd!”

Rufus nu voia să părăsească subiectul.

-Mai e un lucru: trebuie să fii sigur că nu o superi făcându-i copii.Nu-i va prii poate,gingașă cum e.

-Rufus,te-ai întâlnit cu noile mele violete africane: Julius și Hortense?

Lily îl immobilizase cu o mână,apoi,cu o mișcare subtilă a umerilor l-a îndepărtat pe bătrân.Era pentru prima dată de la începutul petrecerii când Jake și Kelly rămâneau singuri.

-Ești obosită,Kelly?

-Nu.Prietenii tăi sunt foarte plăcuți.

-Și ei te plac pe tine.Hai să ne așezăm puțin!

Văd două scaune libere.Dacă stai liniștită,poate vor uita că ești aici și te pot avea doar pentru mine.Măcar o clipă.

-Mă pot ascunde după George? Kelly încercă să rămână serioasă,dar,la privirea întrebătoare a lui Jake,izbucni în râs.

-George?

-Da.Feriga din colț.

-Hai după George! Zâmbi și mută cele două scaune mai în colț.Într-adevăr,erau cumva feriți în spatele frunzelor lungi ale uriașei plante.Din ascunzătoare îi urmăreau pe oaspeți și Jake o.amuza povestindu-i întâmplări hazlii în care aceiași oaspeți ftiseseră protagoniști.Intentiona ca ea să-i cunoască și într-o altfel de lumină,ca oameni reali,nu numai ca musafiri si-mandicoși ai familiei Caldwell.Voia neapărat ca ea să-i accepte ca prieteni ai ei,în casa ei.

Curentul electric care-i străbătuse pe amândoi mai devreme trecuse și acum vorbeau și râdeau relaxați.Petrecerea continua în jur,dar în mica lor lume nu pătrundea nimeni.Vorbele lui Jake se armonizau cu râsul muzical al lui Kelly și amândoi se bucurau de acesta întâlnire secretă în doi.

-Așa? Aici v-ați ascuns! Stați deoparte ca două păsărele îndrăgostite ca să vă bucurați unul de altul.Era o voce pe care Kelly o mai auzise undeva.

Când se-ntoarse în direcția din care venea vocea,îl văzu pe Howard Norris stând lângă umărul ei.

-Cam așa ceva,Howard,mormăi Jake.Având chef de vorbă,Howard făcu abstracție de iritarea lui Jake și continuă:

-Sunt sigur că ai stat destul singur cu ea,Jake.Și-apoi nu mai e ca atunci când erați proaspăt căsătoriți.Vocea lui Howard căpătă un ton insinuant în timp ce privirea i se opri pe abdomenul proeminent al lui Kelly.Sau nu-i așa?

-Howard!Jake se ridică brusc,lovind scaunul de perete.La auzul zgomotului,câțiva oaspeți își întoarseră privirile înspre cei trei.Jake își stăpânea cu greu furia.

-Jake,te rog! spuse Kelly,luându-l de mână ca să-l calmeze.

-Nu aste nimic,Kelly,îi răspunse el,mângâindu-i mâna încurajator.În timpul schimbului de replici cu Howard îi întâlni ochii dornici de mângâiere și mânia-i trecu.I se adresă lui Howard stăpânit și sigur pe sine:

-Howard,n-ai vrea să-mi vezi pistoalele de duel din birou?

-Pistoalele de duel? Era descumpănit de întorsătura pe care o luase discuția și de planul lui eșuat.Uf,de ce nu? Sigur că da.Pistoalele de duel sunt pasiunea mea,știi doar.

-Bine,spuse Jake curtenitor,apoi se întoarse spre Kelly,spunându-i politico: Te rog să ne scuzi,draga mea.Nu va dura mult.Mă întorc îndată ce rezolv această mică problemă.

-Desigur,scumpul meu.Kelly își luă rolul în serios.Du-te,dar întoarce-te repede.Îmi va fi dor.

-Doar o clipă,Rază-de-Soare.Îți promit.O sărută scurt,apoi ieși împreună cu Howard.Nu plecase bine Jake și pe scaunul pe care stătuse se așeză o femeie cu părul negru,lucios.

-Am așteptat toată seara ca Jake să plece.

-Poftim?

-Voiam să vorbim între patru ochi,dar a fost imposibil.Nu te-a părăsit o clipă.Ne-am cunoscut de altfel.Sunt Marsha Gallagher.

-Încântată doamnă Gallagher.Eu sunt...

-Nu mă întrerupe! Femeia făcu o mișcare de dezaprobare cu mâna.Toți cei din Charleston știi cine ești.De altfel,nici nu vorbesc despre altceva.

-Chiar nu? De ce?

-Draga mea,trebuie să înțelegi.Nu în fiecare zi se întâmplă ca tânărul cel mai respectat și mai convins celibatar să se întoarcă casă cu o soție misterioasă.Misterioasă și însărcinată.

-Doamna...Monroe stătea aplecat cu o tavă în mână.Nepăsătoare,Marsha își întinse mâna spre singurul pahar de pe tavă.

Acesta a fost ridicat însă imperceptibil, înainte ca ea să-l ajungă cu mâna.

-Doamna este servită cu sucul de portocale. Era de neclintit, iar ochii lui reci o priveau pe Marsha cu profesionalismul celui mai desăvârșit majordom. Se întoarse spre Kelly înclinându-se adânc și rigiditatea îi dispăru.

-Doamnă.

-Mulțumesc, Monroe. Luă sucul, în timp ce el aștepta alături, privind-o cu dragoste. Ea zâmbi și încercă să-l asigure că Marsha Gallagher n-o stânjenea.

-Totul este în regulă. Nu-ți faci griji!

-Sunteți sigură, doamnă Jake, că nu mai doriți nimic?

-Nimic.

-Cum doriți.

-Mulțumesc. După ce plecă Monroe, Marsha se lăsă din nou pe speteaza scaunului.

-Se pare că l-ai câștigat chiar și pe câinele de pază al familiei. Felicitări!

-Marsha, dacă vrei să fumezi, te rog să mergi în altă parte! Roger nu suportă fumul. Cea care i se adresa era, evident, Lily.

-Cine-i Roger? întrebă mirată Marsha.

-Feriga, răspunse, știind foarte bine că aceasta se numea de fapt George.

-Ha, ferigă stupidă și bătrână ramolită! Era atât de absorbită de subiect încât ignoră grimasa lui Kelly. Așa cum spuneam, felicitări c-ai scos familia din minți! Dar, dacă l-ai scos din minți pe Jake, îi poți înnebuni pe toți.

-Ce să-nțeleg prin asta? Kelly aproape că nu mai putea vorbi în fața acestui atac otrăvit. Era un șoc prea puternic față de toate celelalte dovezi de prietenie ale oaspeților.

-Nu-i clar? A rămâne însărcinată ca să prinzi în capcană un bărbat este un truc prea vechi. Dar chiar și așa, trebuie să fii foarte drăguță, dacă l-ai ademenit pe Jake.

-Marsha, nu-mi amintesc să te fi invitat. Jake o privea cu suspiciune. Părea că-l stăpânește un demon.

-Nici n-ai făcut-o, scumpule, dar știu că ai procedat așa pentru că Oscar nu-i în oraș. Îi zâmbi cu înțeles, ca pentru a-i spune că n-avea motive să fie intrigat. La drept vorbind, de ce mă condamni să stau acasă ca o nevastă, dacă soțul este plecat? Nu mi se potrivește. Se uită la el parcă invitându-l din priviri. Am știut că nu-ți pasă dacă vin cu Howard.

-Ba îmi pasă. Răceala de fier a cuvintelor lui îi mai tăie din curaj.

-Cum ai spus? Marsha era șocată de violența din tonul lui.

-Îmi pasă că ai venit neinvitată. Îmi pasă că i-ai spus soției mele ceea ce i-ai

spus.Îmi pasă că a respirat același aer cu tine.Îmi pasă că,fiindcă sunt un domn, nu pot să te ating nici măcar cu un vârf de ac și să-ți strivesc limba otrăvită.

-Oh,Jake!

-Howard,adu-i Marshei haina! Jake îi vorbise bărbatului aflat în spatele său,dar nu-și dezlipise privirea de la Marsha.Ea nu știe acest lucru,dar trebuie să plece.

Și,Howard,dacă te mai cheamă vreodată s-o însoțești la noi,fii atât de înțelept să-ți amintești că nu e dorită aici.Marsha luă un aer ofensat.

-Îmi voi lua rămas bun de la Victoria.Sunt sigură că ea nu-ți împărtășește sentimentele.Cu pași grăbiți ajunse la locul unde se afla Lily,cu Monroe veghind în spatele ei.

-A fost o petrecere frumoasă,Victoria.Lily ignoră mâna întinsă cu ostentație.

-Marsha,dacă-aș fi știut că vii,aș fi adus trandafirul japonez din seră! îi semeni atât de bine.

-Ce compliment drăguț! jubilă femeia brunetă din nou în apele ei.

-Trandafirul japonez,spuse Monroe.

-Singura ta virtute e frumusețea.În liniștea care urmă Marsha se ofili vizibil.Nu se așteptase ca politicoasa Victoria Caldwell s-o insulte,chiar dacă o făcuse atât de subtil.

-Să mergem,Marsha! Nu suntem doriți aici și trebuie să știm lucrul ăsta,spuse Howard luând-o de braț și conducând-o afară.

-Dar am spus numai ce am auzit de la alții.

-Taci din gură! Nu mai face altă prostie,mai mare decât cea de adineauri!

-Toată lumea știe...

-Am spus să taci! Ția nu știu ce vorbesc.S-au căsătorit în decembrie.Știu eu.Am văzut certificatul de căsătorie chiar mai înainte,în biroul lui Jake.Vocile lor se auzeau din ce în ce mai slab,dar oaspeții atenți auziră clar ultima replică.

Jake zâmbea în sinea lui,sperând că nimeni nu-i va remarca expresia de mulțumire.Regretă chinul lui Kelly,dar scopul lui fusese atins.

-L-ai luat pe Howard în birou ca să-i arăți certificatul de căsătorie! îl acuză Kelly cu o voce fericită.

-Vina se recunoaște.

-Mă gândeam unde este.

-Certificatul nostru de căsătorie,Kelly? L-am avut tot timpul în casă.Se află lângă pistoalele de duel.Kelly râse.

-Ești...dar îți mulțumesc.

-Pentru ce? întrebă el nevinovat.Pentru că am clarificat astfel data căsătoriei în capetele pisicilor din oraș și ale bârfitoarelor șefe?

-Da, pentru asta, printre altele. Sunt câteva lucruri pentru care aş vrea să-ţi mulţumesc, dar vom discuta mai târziu. Privirea lui scilipea jucăuşă.

-Să uităm asta acum! Aş vrea să-l cunoşti pe bărbatul care a stat în umbra Lydiei toată seara. Vino! O luă de mână, conducând-o ușor prin mulțime până la grupul mic ce înconjura scaunul Lydiei.

-Bună, Kelly! o salută zâmbitor David Max Hugh. Era înalt și avea ochii negri, de o malițiozitate secretă. Părul lui negru ca pana corbului începuse să încărunțească pe la tâmpile. Lui Kelly îi plăcu de la început pentru strălucirea care-i cuprindea fața ori de câte ori o privea pe Lydia. *”Este îndrăgostit de ea!”* Inima lui Kelly se umplu de fericire pentru noii ei prieteni.

„Probabil că acesta e bărbatul care i-ar putea șterge urmele rănilor lăsate de escapadele lui Scott. Poate că, dacă Lydia l-ar încuraja puțin...”

-Toată seara am încercat să traversez mulțimea ca să vă prezint, spuse Lydia. Întâi ați fost inabordabili, apoi ați dispărut după George și în cele din urmă s-a dat Marsha în spectacol. Îmi pare rău că s-a ntâmplat așa, Kelly.

-Și mie, spuse Lily alăturându-i-se. Am vrut s-o dau afară, dar nu m-a lăsat Sara Delaney. Sper că i-am mai închis gura cu observațiile despre Roger, până să vină Jake.

-Te-ai gândit bine, mamă, dar Marsha nu prea ține seama de florile tale.

-Cred și eu că nu, se strâmbă Lily. Acum trebuie să-i cer scuze lui George. Nu prea i-a plăcut că i-am dat alt nume. De fapt tot Roger îl cheamă. Toată lumea a râs până când Monroe a anunțat ritos:

-Doamnă, bufetul e servit.

-Bine. Dacă suni din clopoțel, venim.

-Era și timpul, murmură Jake. De la prânz până acum, Kelly n-a băut decât un pahar cu suc de portocale, cât a stat lângă George.

-Nu l-am putut bea. Marsha mi-a stricat toată pofta.

-În cazul acesta poate te conving să mănânci mai mult acum.

Porniră spre sufragerie, dar Monroe le aținu calea.

-Doamnă!

-Da, Monroe.

-Eu... ezită, ferindu-se să nu-l audă cineva, să nu audă nimeni cel mai concis discurs de gentleman, îmi pare foarte rău că am permis acestei creaturi să se apropie de dumneavoastră.

-Nu te mai gândi la ea, îi răspunse Kelly atingându-l afectuos pe obraz. L-ai adus pe Jake și a fost suficient.

-Mulțumesc, doamnă. Se roși și plecă într-o clipă.

-Kelly,dragostea mea,cred că ai făcut o cucerire.Poate cea mai dificilă dintre toate,râse Jake cu o lumină liniștită în ochi.Acum,ce-ar fi să mâncăm ceva?

Îi oferi brațul și o privi în ochi.O neliniște bruscă pentru toate cele pe care și le dorea cu disperare se citea în privirea lui adâncă.

-Mai e ceva de mâncare? N-am ajuns prea târziu? zise un bărbat din spatele lor.

-Richard! Kelly se îndepărtă de Jake pentru a lua mâna oferită de Richard.Mă bucur așa de mult că ai venit.Mi-a fost dor de tine.

-Aș fi ajuns mai devreme,dar copilul familiei Sondhiem a hotărât să vină pe lume încet și fără nici o tragere de inimă.La expresia de îngrijorare de pe fața lui Kelly,se corectă.Nu te alarma! Și mama și copilul sunt în afara oricărui pericol.

Lucy trebuie să fie puțin obosită,dar fericită cu Jeremy.

-Înseamnă că și tu ești obosit.

-Nu contează.A aduce pe lume un copil este mai mult o bucurie decât o oboseală,spuse el zâmbind reconfortant.Apoi o privi pe Kelly profesional.

Spune-mi,viitoarea mea mămică fericită se simte la fel de bine pe cât arată?

-Nu prea știu ce să spun,dar mă simt minunat...Mulțumesc doctorului meu frumos și drag.Râseră împreună fără să observe privirea întunecată aruncată de Jake.Fiorul de gelozie care-l străbătuse era un lucru nou și devorator.

Resimți violent această slăbiciune și-și vărsă tot focul pe Kelly.

-Dacă voi doi doriți să vă împărtășiți din admirație poate că n-aveți nevoie să ne-nsoțiți la masă.Le întoarse spatele,lăsându-i să-l privească uimiți.

CAPITOLUL 8

-Așa.Asta-i ultima,răsuflă Kelly ușurată atunci când termină de curățat petele de pe mobilă.Apoi,se trânti pe canapea și rămase întinsă cu capul aproape atârând pe podea.

-Ce faci,pentru Dumnezeu!

-Oau!Kelly își trase capul pentru a-l privi pe dos pe Jake,care stătea lângă ea cu mâinile în șold.

-De ce vrei să mă sperii în halul ăsta?

-Nu vreau să te sperii,dar nu mi-ai răspuns la întrebare.Ce faci aici?

Se aplecă asupra ei,ajutând-o să se ridice.

-Lasă-mă singură! Kelly îi refuză ajutorul.Pot să mă ridic și singură.N-am nevoie de tine,Jake Caldwell.

-Poate că nu,dar nu mi-ai răspuns la întrebare.

-Care-ntrebare? Era să-mi sparg capul,când ai urlat la mine.

-Pe naiba! N-am urlat la tine.Și ce tot cauți pe jos ca o veveriță după alune?

-Îl ajut pe Monroe și asta nu-i treaba ta.Și nu sunt o veveriță,cu sau fără alune.

-Monroe nu are nevoie de ajutorul tău.Ridică-te! încercă din nou s-o ajute.

-Am spus să mă lași singură!Își încrucișă picioarele,lăsându-și abdomenul să se odihnească și-și puse brațele de-a curmezișul pe piept.

-Ai dreptate,spuse el cu o blândețe decepționată,care nu o atinse cu nimic.Nu semeni cu o veveriță,ci cu o încăpățânată,cu o statueta a lui Budha micuță',cu plete cârlionțate.Apoi se îndepărtă,lăsând-o cu gura căscată.Nici chiar Marsha n-o scosese într-atât din sărite.Copleșită de protecția plină de afecțiune cu care noua ei familie o înconjurase,arătând lumii că era de-a lor,Kelly uitase în seara aceea că totul este doar un aranjament temporar și se lăsase cuprinsă de dragostea lor.Apoi,Jake devenise inexplicabil rece și protector,reamintindu-i de minciuna lor.Richard,mereu cald și mângâietor,încercase s-o încurajeze,dar ea nu se putea gândi decât la Jake și la felul în care-o înfruntase.După ce-au plecat oaspeții,ea s-a dus în dormitor sperând să vorbească cu el,dar n-a venit,în cele din urmă,obosită,a adormit.Când s-a trezit,patul era folosit,perna mototolită,dar Jake lipsea.N-o încălzea cu nimic faptul că el fusese acolo,tot decepționată rămânea.Totuși,ca o ironie a soartei,o urmăreau toate visele care-i umpluseră nopțile precedente: că o îmbrățișează,o iubește șoptindu-i cuvinte dulci în întunericul nopții.În dimineața aceasta făcuse un mare efort să-și alunge tristețea și insistase să-l ajute pe Monroe.El a capitulat total în fața insistențelor ei, asigurând-o că avea de făcut o treabă ușoară,dar nu luase în considerație și petele de pe mobilă.Acum Jake țipase la ea dintr-un motiv cât se poate de stupid. Da,cel mai bun lucru de care avea nevoie era o porție de plâns.Se ridică cu greu în picioare,hotărâtă să iasă puțin la plimbare.Prilej să mai cumpănească,să se detașeze,să-și pună inima la locul ei.Cel mai bun loc era casa de pe țărm.Nu mai fusese acolo de o săptămână.Putea să se plimbe pe țărm și să lase aerul umed de mare să-i șteargă disperarea.Se gândise să o roage pe Lydia s-o însoțească,dar renunță repede la idee.Avea nevoie de singurătate.

Urcă scările cu greutate ca să se schimbe într-un trening roșu.Scrise indescifrabil un bilețel și coborî scările.Lăsă foiața bleu pe masa din hol și ieși.

Curentul produs de închiderea ușii făcu biletul să zboare de la locul lui.Se roti ca un avion de hârtie lansat de un copil și ateriză pe un arbust decorativ dintr-un colț.Aproape pe furiș se duse la garaj,la mașina pe care i-o pusese Jake la dispoziție.El nu era de acord ca ea să conducă singură,mai ales pe insulă,dar nu-i păsa de promisiunea făcută.Jake s-a întors acasă înainte de prânz.Nu fusese în stare să se concentreze asupra noianului de lucrări de pe biroul său.Îi rămăsese în minte imaginea tristă,dar fermecătoare a lui Kelly stând pe podea și

privindu-l,cu buzele tremurânde,cu ochii sclipind de lacrimi.Îi fusese imposibil să lucreze.

-Kelly!O chema nerăbdător s-o vadă,s-o ia în brațe și să-i șteargă.supărarea.Îi va cere iertare,o va mângâia până va zâmbi și totul va fi în regulă.

-Kelly!Descheindu-și haina,traversă holul și se îndreptă spre bibliotecă.Nu era nimeni,un fior straniu îi trecu prin corp și Jake alergă spre scări,urcându-le două câte două.Deschise larg ușa de la dormitor,fără să mai bată.

-Kelly!Privirea-i căzu pe pantalonii și gluga cu care se îmbrăca de obicei.Hainele erau trântite neglijent pe pat,ceea ce Kelly nu făcea niciodată.Și le împătura întotdeauna cu grijă.Fusese foarte tulburată,dacă-și lăsase lucrurile pe unde apucase.

-Oh,Doamne!Se repezi la camera de îmbrăcat și încercă mânerul ornat al șifonierului.Ezită o clipă,temându-se de cele ce-ar putea să vadă,apoi deschise încet ușa.Răsuflă ușufat.Hainele mai erau încă acolo.După ce se gândi puțin cu ce ar putea fi îmbrăcată,ca să-și dea seama unde ar fi putut pleca,Jake coborî scările în căutarea lui Lily și a lui Monroe.Îi găsi în seră.

-Jake! exclamă mama lui bucuroasă că-l vede,dar surprinsă de apariția lui neașteptată.Ce faci pentru Dumnezeu,la ora asta,acasă?

-Mamă,unde e Kelly?

-Păi,nu știu.Cred că este pe undeva,prin casă.

-Nu este nicăieri.Monroe,tu ai văzut-o?

-Nu,domnule.De azi dimineață n-am mai văzut-o.

-Unde-i Lydia? Poate că s-au dus undeva împreună.

Își trecu nervoasă mâna prin păr.

-Lydia ia masa de prânz cu David.

-Poate că ar fi bine să-l sun pe Richard.Se întoarse brusc și dispăru.Lily surâse.Intuiția ei îi spunea că nu se întâmplase nimic rău cu Kelly și era încântată să-l vadă pe Jake comportându-se,pe zi ce trecea,tot mai mult ca un veritabil îndrăgostit.Se apucă iar de grădinărit,cu o sclipire misterioasă în ochi.

-Monroe!

-Sunt aici,doamnă.

-Ah,da.Dă-mi foarfeca cea mare.Loretta are o ramură care trebuie ajustată.

Jake stătea pe malul apei,fără să observe că-și udase pantofii.În acea căutare frenetică a lui Kelly,insula era ultimul loc unde ajunsese.Richard n-o văzuse,iar după cumpărături nu putea fi,pentru că nu-i plăcea să intre prin magazine.Nu mai știa nici un loc unde-ar putea-o găsi.Se uită fix în lungul țărmlui.Era

pusti. Se auzeau doar zgomotele valurilor și chemarea stridentă a pescărușilor, care parcă-și băteau joc de el. Când văzu ceva mișcându-se în depărtare, tresări. Temându-se ca nu cumva să-și facă iluzii în zadar, așteptă până când silueta micuță în roșu ajunse lângă el. Razele de soare îi străluceau în buclele aurii. Era Kelly.

-Slavă Domnului! În timp ce alerga pe nisip, trecea de la o bucurie fără margini la o furie oarbă.

-Jake! numele îi flutură pe buze când se opri lângă ea. Îl privea lung, parcă nevenindu-i să-și creadă ochilor că el este. Era oare el cu adevărat, în carne și oase, ținându-i calea tăcut? El se feri de mâna ei și abia după aceea observă cât era de furios.

-Unde naiba ai fost? Ochii-i erau reci și pătrunzători.

-Nicăieri. Doar aici. La naiba!

-Nicăieri, o imită el. Ți-a trecut prin cap să spui cuiva? Te-ai gândit că am putea fi îngrijorați?

-N-am vrut să-ți fac griji. Vorbea atât de încet încât abia o putea auzi din cauza valurilor.

-Mi-ai promis că nu vei veni aici singură. Asta nu înseamnă nimic pentru tine?

-Am uitat. Îmi pare rău. Umerii ei se lăsară ca sub o presiune de nesuportat.

-Ai uitat! Nu-ți dai seama că puteai păți ceva? Puteai să cazi aici și să nu te mai ridici. Vocea lui creștea în intensitate. Ai fi putut avea nevoie de mine fără să știi măcar unde ești. Furia lui necontrolată pune acum toate neliniștile pe seama ei. Ea așteptă să se potolească furtuna. Nu avea răspuns la supărarea lui, nici lacrimi. Doar o disperare surdă.

-Țip la tine, Kelly.

-Aud. Vocea ei devenise ceva mai puternică.

-Atunci, la dracu, nu sta așa! Lasă mutra asta încăpățânată și țipă și tu!

Jake așteptase cearta asta toată ziua. Gelozia care-l chinase cu o seară înainte făcuse să-i crească necazul. Avea nevoie să se descarce, să scape de furie și de teamă.

-Ce-ai vrea să fac? Nu știu nici ce-ar trebui să fac, nici de ce ești așa de furios, dar cearta nu ajută la nimic... Sunt obosită, Jake, spuse ea în vântul care se întetea.

Calmul și logica ei perfecte l-au lovit ca un pumn violent în stomac, potolindu-i indignarea. Cu mintea limpede, văzu urmele lăsate de noaptea nedormită și de ziua aceasta ciudată. Era frântă de oboseală, cu pungi sub ochi și fața suptă.

Numai din cauza lui. A lui și a geloziei lui necruțătoare. Apoi, cu o sinceritate

deplină își recunosc vina pentru furia necontrolată care parcă-l făcuse să înnebunească.

-Am crezut că ai plecat.Privirea dezamăgită a lui Kelly se opri mai întâi pe corpul ei deformat,apoi în ochii lui.

-Unde m-aș fi putut duce,Jake? Nu văzuse în viața lui o asemenea deznădejde. Nu mai era nici o luminiță aurie în ochii ei.Nici o gropiță nu-i mai înflorea obrazul.Unde era femeia caldă,vibrantă,care-i încântase pe prietenii lui?

El o rănise.Durerea ei se transferă asupra lui și avu impresia că-l va răpune.

-Ce-ai zice să vii aici? Deschise larg brațele.Nu sunt supărat pe tine,scumpa mea,ci pe mine însumi.Lasă-mă să te strâng în brațe,te rog!

Plânsul ușor al lui Kelly se pierdu în țesătura fină a hainei lui,în timp ce accepta umărul oferit de el.Ferindu-se de vântul care bătea peste ei,se lăsă cu totul în îmbrățișarea lui confortabilă.

-Poți să mă ierți,Kelly? M-am lăsat târât de propria mea prostie.Am fost un nebun capricios.Kelly dădu din cap.

-Ce înseamnă asta,că sunt nătărău sau că m-ai iertat?

-Și una și alta.Cuvintele abia șoptite îl făcură pe Jake să râdă.O îndepărtă de el,însă nu prea mult,apucându-i capul între mâini.

-Suntem prieteni? îi întoarse fața spre el,bucurându-se că luminițele aurii,de bună dispoziție,reapăruseră.Atunci să mergem acasă,iubito!

Zăpăcită și bucuroasă că se terminase cearta și era din nou în brațele lui,nici nu-i trecea prin minte să-l întrebe de ce se purtase atât de absurd.Jake nu avea nici cea mai mică intenție să-i explice.

Zilele treceau,adunându-se în săptămâni.Veni și sărbătoarea recoltei,care n-a fost marcată decât printr-o mică petrecere în familie.Kelly și Jake se obișnuiseră cu viața în doi.Până în clipa când ajungeau singuri în dormitor,păreau un cuplu de îndrăgostiți.Chiar și acolo deveniseră de o familiaritate tandră.

Kelly termină cursurile *lamaze* cu succes și până aproape de Crăciun nu fusese zi în care să nu fie invitați la vreo petrecere.Merseseră la multe și Jake îi păzea sănătatea cu mult zel,nelăsând-o niciodată să se obosească prea tare.Kelly se bucura în liniște de ultima parte a sarcinii,când Jake veni cu o bombă.

-N-am înțeles.Ce-ai spus? Îl privea din pat.Se retrăsese mai devreme să citească și Jake o surprinsese cu întrebarea lui.

-Am spus că ar trebui să ne căsătorim.Vocea lui era joasă și răspicată.

-Cred că glumești.În uimirea ei,spusese primul lucru care îi venise în minte.Apoi îi păru rău,când văzu umbra de supărare de pe chipul lui.

-Căsătoria este departe de a fi un subiect de glumă,Kelly.
-Știu,Jake.Îmi pare rău.
-Vrei să spui că nu vrei? Își îndreptă capul.Privirea îi scapără.
-Nu.Nu.Desigur că nu asta vreau să spun.Căută precipitat,încurcat,cuvintele potrivite.Dar nu cred totuși că este necesar.
-Eu cred că este.
-De ce? Inima i se opri așteptând,sperând.
-Ca o măsură de protecție în plus pentru copil.Vreau să fie fiica mea legal,dacă ceva nu va fi în regulă.
-Înțeleg.Ceva se strânsese în ea.Sclipirea neașteptată de bucurie se topi.
Sperase,pentru o clipă,că el o dorește.Dădu neputincioasă din mână.
-Dacă ești sigur că asta vrei,Jake,o vom face.
-Nu trebuie să te porți ca o condamnată la moarte,mormăi el ca un tigru încolțit.
-Îmi pare rău,murmură ea.
-Nu te mai scuza! Blândețea nu te prinde.Kelly își ridică indignată capul.
-La naiba,Jake Cadwell! Să cadă cerul pe mine dacă-mi mai cer iertare vreodată!
-Așa-i mai bine,șuieră el.Atunci,te rog să fii pregătită pentru poimâine.Bine?
-Sunt pregătită oricând dorești.
-Bine.Vorbesc cu David în seara asta.Puteam avea încredere în el și dacă nu era îndrăgostit de Lydia.Ca judecător,ne poate clarifica unele aspecte juridice.
Era deja lângă ușă când ea îl întrebă recăpătându-și curajul:
-Jake,ești sigur că asta dorești?
-Sunt sigur,spuse el fără să se întoarcă.
-Asta va complica lucrurile când va veni timpul să plec.
-Nu mă îngrijorează problema aceasta.Ușa se închise în urma lui,fără ca ea să mai poată spune ceva.

S-au căsătorit într-o zi rece și strălucitoare de decembrie.Era chiar ziua ei de naștere.Jake a făcut toate demersurile,iar David deloc surprins,a îndeplinit toate formalitățile.Era deja destul de târziu,după-amiază,când au fost conduși în biroul lui.Martoră le-a fost secretara,iar David i-a asigurat de discreția ei totală.La un moment dat,în timpul ceremoniei,Jake și Kelly și-au schimbat rolurile.
Ea,care fusese până atunci extraordinar de nervoasă,s-a liniștit brusc,în vreme de el a devenit subit agitat și a început să rostească neinteligibil o rugăciune.Au continuat până când sub îndrumarea lui David și-au schimbat verighetele.Atunci a observat Jake că ea mai purta încă inelul de aur de la Scott.

-Scoate-1! s-a răstit el.Nu-mi pasă ce faci cu el,dar de acum ai să-l porți pe acesta!Ea l-a scos,tulburată,străduindu-se să uite tot.Când și-a eliberat ea degetul,el i-a pus verigheta în stil vechi aleasă de el.Când i-a sărutat degetul, înainte de a-și relua rugăciunea,de data aceasta calm,ea a rămas cu desăvârșire uimită.

-Felicitări,doamnă Caldwell!

-Mulțumesc,David.Ai fost foarte bun.

-Nu,răspunse el serios.Tu ai fost cea care s-a purtat minunai N-am să-ți pot mulțumi niciodată îndeajuns pentru ceea ce-ai făcut pentru Lydia.Căsătoria ei n-a fost reușită,dar nu va recunoaște niciodată eșecul.Jake este un bărbat norocos,Kelly.

-Știu asta.Jake o cuprinse,strângând-o tare la piept,apoi îi atinse abdomenul și zise râzând:

-Cred că fetița noastră se gădilă.S-a mișcat când am atins-o cu degetul.

David îi puse inevitabila întrebare:

-Te-ai gândit vreodată că poate fi băiat?

-Niciodată,declară el sărutând-o pe Kelly pe păr.O fetiță care să fie copia perfectă a mamei,asta aștept eu.

-Poate vei avea cvadrupleți,așa cum a sugerat Richard.

-Atunci vom avea câte doi fiecare,glumi Kelly,lăsându-se relaxată pe el.

-Nu ține,doamnă Caldwell.Prefer să-i avem unul câte unul.E mai nostim așa.

Privirea lui o descumpăni și-i umbri bucuria de-a avea copii cu Jake.Se înfiora și lăsă de o parte acest subiect imaginar.

-Mai bine am pleca.Vocea parcă nu era a ei.Dacă întârziem de la masa aniversară,mama ta și Monroe se vor supăra.

-Ai dreptate,aprobă el.David,ne vedem duminică.Atunci vom împodobi și bradul.

-Lydia a spus că la șapte.

-Perfect.Mă duc acum să-i cumpăr nevestei un cadou de nuntă.Kelly nici nu s-a gândit că adevărata căsătorie cu Jake va schimba astfel lucrurile,dar așa s-a întâmplat.Parcă se simțea despovărată de minciuna care o apăsase până atunci.

Chiar și Jake parcă se schimbase.Era mai relaxat,încordarea îi dispăruse.

Prietenia lor se adâncea și devenea mai strânsă.

-Oh,dragă!

-S-a întâmplat ceva,iubita mea? Jake stătea în fața oglinzii,înnodându-și cravata.Nu se mai evitau unul pe celălalt în dormitor,când se îmbrăcau.

-Nu ajung la fermoar.

-Lasă-mă pe mine.După ce-i trase fermoarul,o sărută scurt pe gât.E bine?

-Da.Abia aştept să împodobim bradul.

-Promite-mi însă că n-ai să te oboseşti în seara aceasta.Vei fi atentă,nu-i așa? îi spuse îngrijorat de eventualele excese pe care le-ar fi putut face.

Entuziasmul ei era molipsitor,dar el încerca să nu se lase prins.În plasă şi să nu se dea de gol că-i purta de grijă.

-Pentru Dumnezeu,nu sunt atât de fragilă,încât să mă doboare o pală de vânt.Se uită în jos la dimensiunile considerabile ale burţii ei,şi continuă,în fond,cred că arăt destul de rezonabil.Aproape ca o bilă de bowling.

-Eşti cea mai drăguţă bilă de bowling,pe care am văzut-o vreodată.

Ieşiră din dormitor râzând.Bradul verde închis se înălţa până la tavan.Jake şi David,cu ajutorul lui Monroe,prinseră lumânări de toate ramurile.

Kelly şi Lydia avuseseră nepreţuita însărcinare de a alege podoabele pe care să le atârne bărbaţii în pom.Lily era deosebit de agitată pentru că vasul în care se afla bradul era ud.Kelly se ridică pe vârful degetelor pentru a aranja un îngeruş de pe un fulg de nea.Nu reuşi să ajungă la el şi se întinse cât putu.Nereuşind nici așa,se urcă pe un scaun.

-Dumnezeule,Kelly! strigă Jake îngrijorat.Vrei să-ţi frângi gâtul sau numai să dărâmi bradul? Ce ai de gând,femeie? Vrei să mă scoţi din minţi înainte de a veni pe lume copilul? O sprijini clocotind de exasperare şi o duse la locul ei.

-Voiam numai să mut o podoabă,protestă ea.

-Dacă vrei să muţi ceva dintr-un loc într-altul,spune-mi mie! Îl mut eu.Mut unul,mut o duzină,mut tot bradul,numai să te văd stând liniştită pe scaunul tău.Te rog!Se opri ca să respire şi atunci pe buze i se ivi un zâmbet.Nu-l mai putea contrazice.Aprobă doar din cap şi-i zâmbi.

-Să nu cumva să îndrăzneşti să te mai urci pe nici un scaun!

-Pe nici unul.

-Promiţi?

-Promit.

-Atunci,dacă aţi terminat,de ce nu ne cântaţi ceva?

-Ce-aţi vrea să auziţi?

Scaunul Lydiei alunecă ușor,îndreptându-se spre pian.Degetele ei subţiri începură să se mişte pe claviatură în acorduri regulate.Nu era un cântec,dar deveni o melodie de vânătoare.

-Ce-ai zice de cântecul favorit al lui Jake? sugeră Lily.Lydia aprobă şi începu să cânte *Silent Night*.I se alătură şi Kelly şi cântară astfel cântec după cântec.Unele erau balade vechi,altele,cântece populare vesele.

Lui Kelly nu i-a trebuit mult timp ca să-și dea seama că Lydia o depășea simțitor.

-Nu știam că tu cânti,murmură Kelly pe când începeau un duet lent.

-De mult nu mai cânt cu regularitate.

-De ce? Ești foarte talentată.Unde și studiat?

-La *Julliard*,un timp.

-Nu ți-ai terminat studiile?

-Nu,nu de tot.

-De ce?

-Scott.O singură notă falsă,sesizată doar de urechea formată a lui Kelly,sparse armonia,în timp ce degetele Lydiei se mișcau în continuare grațios pe clape.Eram acasă,în vacanță,când l-am întâlnit.M-am topit subit după el și a devenit cel mai important lucru din viața mea.Nu m-am mai întors când au reînceput cursurile.Am rămas să fiu aproape de el.

-Ai dorit vreodată să „te reîntorci”?

-Nu.Sunt sigură că nu.

-Din cauza scaunului de invalidă? întrebă Kelly cu blândețe.

-În parte,dar nu cred c-aș fi vrut să fiu pianistă.

-Nu,în nici un caz.Dacă aș fi vrut,nu cred că Scott m-ar fi putut cuceri așa ușor.Iubesc muzica,dar în ceea ce mă privește,asta nu folosește la nimic.

-Nu trebuie neapărat să fii solistă ca muzica ta să devină utilă.

-Cum altfel aș putea-o folosi dacă nu doar pentru propriul meu amuzament?

-Te-ai gândit totuși vreodată să fii profesoară?

Nu pentru elevi mulți.Întotdeauna sunt copii și adolescenți talentați care au nevoie de o atenție specială.Nu ți-ar da un sentiment de împlinire faptul că ajuți să se afirme un talent tânăr?

-Nu m-am gândit niciodată,dar cred că este posibil.Am să mă gândesc mai atent.Îți mulțumesc,Kelly.

-Pentru nimic.Însă ține minte,dacă ai nevoie de mine,te ajut cu tot ce pot.

Acum,eu părăsesc pianul.Te las numai pe tine.Vreau să ascult muzică bună.Știu că poți s-o cânti.Kelly se ridică și se așeză în spatele ei,ascultând cum îi învăluia Lydia pe toți într-o lume de sunete minunate.

-Ești obosită,scumpa mea? îi murmură Jake la ureche.Bradul e gata.Nu vrei să te duci la culcare? Îi acoperi mâna într-o strângere fierbinte.

-Nu.Nu încă.Vreau să mai ascult puțin.

-Dar nu prea mult.Crăciunul la Charleston este obositor.Ai nevoie de odihnă pentru serbarea de mâine.Toți avem nevoie.

-E prea frumos ca să plec.Nu în clipa aceasta.

-Știu,spuse Jake cu o lumină blândă în ochi.Kelly era fericită.Stând așa în fața bradului împodobit și cu Jake alături,înțelegea sensul mistic al Crăciunului.

Focul se stingea treptat și lumina lui aurea încăperea,iar muzica o înconjura cu acorduri diafane.În universul ei era pace și speranță. Copilul pe care-l purta în pânțele se mișcă.Ea zâmbi,gândindu-se cu dragoste la fiica lui Jake,o dragoste de care ea nu avusese parte niciodată,închise ochii și visă,cu mâna rezemată de pântec,la copilaș și la Jake.

-Hai,somnoroaso! în pat e mai comod.

-Nu dormeam.Îmi odihneam doar ochii,protestă Kelly.

-Ai muncit mult în seara asta și nu numai ochii trebuie să ți-i odihnești.

-A,desigur,stăpâne de sclavi,îi răspunse ea surâzând în timp ce-i oferea mâna.

În ultimul timp,scaunele o chinuiau îngrozitor.Nu mai încăpea în nici unul,oricât de grațios încerca să se așeze.

-Noapte bună,tuturor! Kelly a ațipit în scaun,așa că ne retragem.Crăciun fericit!

-Crăciun fericit! le urară în cor Lily,Lydia,Monroe și David.

La scări,Kelly ezită.O înspăimântau.Acum,când nu-și mai vedea picioarele se temea să nu calce greșit,sau,mai rău,să nu alunece pe spate.Se simți luată în brațe.

-Ți-e frică de scări? Să nu mă minți!

Se strâmbă din nas la el,apoi,când el o strânse mai tare,îl rugă cu glas domol.

-Jake,lasă-mă jos!

-Te las imediat.Numai să te urc scările.

-Prostule!Îl cuprinse cu brațele și-l gădilă pe gât.

-Kelly!

O strânse și el mai tare și continuă să urce atent scările.

-Mmm...Se dezmeticiră în camera lor,în momentul în care o așeza pe pat.

-Ești cam înfierbântată în seara asta,nu-i așa,scumpa mea?

-Ce,ce vrei să spui cu asta,Jason Caldwell? Kelly îl privea ofensată.

-Vreau să spun,fetițo,că,dacă n-aș ști că Monroe nu te-a lăsat nici măcar să te apropii,aș fi putut jura că ai băut elixirul special Mc Donald al bunicii.

-Eu,domnule? Nici gând!

-Nu flirta cu mine,mizând pe faptul că ești în siguranță din cauză că arăți ca o minge,scumpa mea.Pot să fac dragoste cu tine chiar în clipa asta.Vrei,Kelly?

Ea deveni brusc serioasă.Se trase mai la o parte,cu toată că nu era foarte aproape de el.Se îmbujora și-i evită privirea.El zâmbi.

-Nu te speria,scumpo! A fost doar o glumă.Acum,ce-ar fi să deschizi unul dintre

pachetele cu cadouri? Nu-i nevoie să aștepti până dimineață.

Se îndreaptă spre un dulăpior și luă de acolo un pachetel învelit într-o hârtie albastru cu auriu.

-Nu e prea mult? Kelly luă pachetelul pe care el îl lăsase în poala ei. Jake încerca să pară nepăsător, dar Kelly descoperi semnele unei încordări. Pentru el părea să fie ceva important. Desfăcu ambalajul cu nerăbdare, deschise cutia, apoi, despături cu gingășie hârtia de mătase dinăuntru. Când descoperi obiectul ce se ascundea acolo, îl luă cu o bucurie fără seamăn.

-Prima scoică găsită de mine!

-Îți place, scumpa mea?

-Știai că îmi place! Am crezut că am pierdut-o. Am căutat-o mereu printre celelalte, dar n-am găsit-o.

-Mi-ai dat-o mie, nu-ți amintești?

-Și tu ai păstrat-o... Jake! Ridică scoica atentă, cu mâini tremurânde, analizând globul în care era închisă. Apoi, își deschise brațele ca să-l îmbrățișeze pe Jake. El se apropie și-o cuprinse cu dragoste. Era inocentă și încrezătoare. Nu era de mirare că Scott profitase de ea. Lui Jake i se opri respirația, gândindu-se la fratele său. Încet, cu gingășie, slăbi strânsoarea. Dominat de propria-i durere, nu remarcă umbra care întunecase chipul lui Kelly, ascunsă sub un zâmbet silit.

-Am vorbit astăzi cu Richard, spuse el împăturind și strângând hârtiile. Era o stratagemă menită să-i ascundă tulburarea. Vrea să te vadă poimâine la ora două după-amiază.

-De ce? Te-ai dus să-i întrerupi concediul?

-Nu. Are consultații.

-Nu-i încă nevoie să mă vadă. Abia peste o săptămână. Aveam totuși de gând să merg săptămâna viitoare.

-Vreau să te vadă mai devreme.

-Nu e nici un motiv să-i răpim lui Richard din timp, atâta vreme cât avem planificată consultația peste câteva zile.

-Glumești? Eu trebuie să plec într-o deplasare de afaceri și vreau să fiu sigur că totul este în regulă.

-Cât ai să lipsești?

-Trei zile, cel mult. La naiba! zise el strângând hârtiile în pumn. Nu vreau să te las singură.

-N-o să nasc mai devreme de două săptămâni. Nu cred să se întâmple ceva în lipsa ta. Merg totuși la Richard înainte să pleci, dacă asta te liniștește.

-Îți mulțumesc, Kelly. Mă voi simți mai în siguranță dacă voi ști cu certitudine că

evenimentul se va produce după ce mă voi întoarce.

-Pe stânga! Inspiră! Expiră! Inspiră! Expiră! Pe dreapta! Inspiră! Expiră! Inspiră! Expiră! Kelly stătea pe o saltea cu picioarele încrucișate, spatele drept, cu o mână sub genunchi și cu cealaltă pe podea. După un timp, se întoarse. De fiecare dată când făcea exercițiul, durerea de spate o lăsa. Cât timp a fost plecat Jake, și-a făcut singură exercițiile și a uitat de cicăleala lui obositoare.

Bietul Jake! Plecase îngrijorat că ea nu crescuse atât cât credea el și că nu se simțise tocmai bine peste noapte. Degeaba i-a explicat Richard că sarcina evolua normal.

-Cum naiba vrei să mă convingi că...? NU găsea cuvântul potrivit. Uită-te la ea, Richard! E tot atât de lungă pe cât de lată. Ceva nu-i în regulă. Nimic nu se poate transforma atât de repede.

-Kelly poate, răspunse el calm.

-Da, poate, dar spune-mi de ce?

-Jake, n-am nimic să-ți spun. Uneori se întâmplă și așa. Cât timp totul continuă să evolueze așa, n-ar trebui să fie probleme.

-N-ar trebui? Ce înțelegi tu prin „*n-ar trebui*”? Nu știi? Ești doctor. Se presupune că ar trebui să știi.

-Jake, dacă nu te-aș cunoaște atât de bine și dacă nu te-aș iubi ca pe un frate, cred că ți-aș da un pumn în nas, zise Richard străduindu-se să-și păstreze calmul.

Acum, du-o acasă pe fermecătoarea ta soție! Este obosită, sunt și eu obosit, și, după atâta supărare, trebuie să fii și tu obosit. După vizita aceasta, Jake păruse puțin mai liniștit. O mai enerva câteodată pe Kelly de îi venea să-l muște, dar nu mai era atât de insistent. Kelly își schimbă poziția, de data aceasta pentru exercițiile de picioare.

-Ridică! Inspiră! Ridică! Expiră! Jos! Jos! Ridică! Inspiră! Ridică! Expiră! Jos! Jos! Exercițiile, atât de vesele cu Jake, erau acum plictisitoare. Îi lipseau comentariile pe care le făcea el atunci când număra. Avea un ritm care o mobiliza și-o făcea să râdă. Îi răsuna și acum glasul lui în urechi.

-Ridică, mingiuță, respiră, ridică, ridică, respiră!

-Îmi spui așa fiindcă nu ai altă poreclă la îndemână?

-Tu ai spus-o, nu eu. Respiră, mingiuță, respiră! Inspiră, expiră, relaxează-te! Spune-mi, îți amintești că-ți ziceam că trebuie să fii mai mare? Doream să arăți și tu ca femeile din cabinetul lui Richard. Mi-am văzut visul cu ochii. N-aș fi crezut.

Exact ca doamna Mc Kinley.

-Spui așa numai când stau întinsă pe podea.

-Doar atunci semeni cu doamna McKinley.În rest ești ca o doamnă care și-a ascuns geanta sub rochie.Respiră,mingiuță,respiră!Era plecat de două zile.Kelly nu voise ca el să plece,dar nu lăsase să se întrevadă aceasta.El și-ar fi amânat fără ezitare întâlnirile,așa că ea și-a ascuns îngrijorarea și și-a păstrat o aparență calmă.Căpătase experiență în a-l amăgi.

Juca rolul celei mai iubitoare soții din lume,și toți o credeau.Și în dormitor făcea pe actrița,întrebându-l dacă atingerea aceea ușoară ori sărutul pasionat fuseseră ceea ce trebuiau să fie,iar el o credea.Dacă n-ar fi fost atât de cald,atât de generos și de preocupat de ea,atunci poate că nu l-ar fi iubit.Poate că,dacă aceste ciudate stări de tensiune și iritare ar fi fost mai dese,ea ar fi putut să le depășească fără să mai simtă dorința aceea care nu-i mai părăsea trupul nici ziua,nici noaptea.

„Dorința?” șopti Kelly pe când se privea în oglindă,gândindu-se la ceea ce fusese odată silueta ei.Auzi o bătaie în ușă și se întoarse.

-Intră!

-Doamnei îi este sete? Monroe stătea la ușă,în mână cu o tavă pe care se afla un pahar înalt cu apă,pus pe un șervețel.Ora de exerciții s-a terminat.Dacă doamna dorește să se odihnească,eu pot face patul.Kelly se obișnuise cu ordinele politicoase ale lui Monroe.Primea fiecare sugestie cu un dispreț tăcut și bine ascuns.Era majordomul perfect,care își făcea serviciul fără să se bage în problemele de familie.Sau așa credea el.Monroe era un membru al familiei tot atât cât era și Lily.

-Doamnă...Monroe îi oferi mâna,ajutând-o să se ridice.

-Oh,icni ea surprinsă.

-S-a întâmplat ceva,doamnă Jake?

-Nu sunt sigură,Monroe,dar te rog să-l suni pe doctorul Matthews.

-Doamna are dureri? Mâinile întinse spre el se crispară imperceptibil.

-Nu! Nu te îngrijora! Vreau doar să întreb ceva.Îi adresă un zâmbet care-i adânci gropițele din obraji.Dar,înainte de a vorbi cu Richard,am să mă-ntind puțin.

CAPITOLUL 9

Ușile duble se deschiseră cu o bufnitură care sparse tăcerea coridorului,în ciuda solicitărilor de liniște care puteau fi citite pe inscripțiile de pe pereți.Jake trecea printre ele cu gulerul deschis și cu cravata desfăcută și cu părul în neorânduială,nepărând să țină seama de vreo regulă.Înainta precipitat întocmai ca bătăile repezi ale inimii lui.

-Jake! strigă Lily ridicându-se de pe scaunul din sala de așteptare.

-Unde-i,mamă? E bine? Ce s-a întâmplat? Oh,Doamne de ce am lăsat-o singură? exclamă el trecându-și o mână prin păr cu un gest care devenise obișnuită.

-E pe mâini bune.Nu e nici un motiv de îngrijorare.Lily îl luă de mână și-l trase la o parte din calea personalului de serviciu.Vino și așază-te aici!

O s-avem vești cât de curând.Monroe și Lydia au coborât să bea o cafea.Vrei și tu una?

-Nu,răspunse el tăios,cercetând nenumărate uși închise și citind inscripțiile de pe ele.Unde este?

-La sala de nașteri.A fost...Jake nu mai asculta.Aflase ceea ce voia să știe.Se ridică și încercă să intre în sala despre care-i spusese Lily,dar l-a oprit o soră, spunându-i cu un ton profesional:

-Îmi pare rău,tații nu au voie!

-Mișcă,domnișoară!

-Nu aveți voie să intrați!

-Scutește-mă!O ridică în sus și o îndepărtă din drumul său,apoi intră pe ușa întredeschisă.Prima persoană pe care o văzu fu Richard.

-Richard,unde e? Cum se simte?

-Îmi pare rău,domnule doctor.A dat buzna pur și simplu,spuse sora cea mică încercând să se strecoare între ei.

-Nu-i nimic,soră,e în mâinile mele.Stai jos,Jake! O cafea? îl întrebă el luându-l de braț și conducându-l în camera de odihnă a medicilor.

-Nu.

-Nu ce? Nu vrei să stai jos sau nu vrei să bei cafea? zise râzând Richard.Își turnă pentru el o cană de bere amară și se amuză de neliniștea prietenului său.

-Nu.Punct,răspunse Jake plin de nervi și cu răbdarea demult pierdută.La naiba, Richard,vorbește-mi despre Kelly! Spune-mi că e bine!

-Dacă te așezi și încetezi să te porțiți că un prost îți spun!

Era un ordin și Jake îl respectă.Se așază într-un fotoliu de piele aflat lângă o masă joasă privind-l pe Richard cu nemulțumire.

-Bine.Acum ești destul de calm ca să mă ascuți.Am să-ți explic.

-Încetează cu astea,omule! îmi spui sau o

găsesc singur? Te asigur că o voi găsi chiar dacă va trebui să scot fiecare ușă de la locul ei!

-Mai întâi,Jake,Kelly este foarte bine,îi spuse calm Richard,prefăcându-se că nu-i bagă în seamă ieșirea nervoasă.Dimineată,după ce și-a făcut exercițiile,a simțit că se petrece ceva și,foarte înțeleaptă,m-a chemat.Mi-a spus la telefon ce i se întâmpla și m-am edificat imediat.Examenul clinic mi-a confirmat

diagnosticul: pierduse lichid amniotic.Nu-i nimic grav,dar indică o spărtură a sacului amniotic.Sigur că asta poate duce la pătrunderea unor bacterii și la producerea unei infecții.Noroc că era atât de aproape de termen.Am adus-o aici și a început travaliul.Nu sunt implicații de nici un fel.E tot atât de bună și de frumoasă ca întotdeauna.

-De ce nu mi-ai spus toate astea înainte de a pleca?

-Fiindcă n-am știut.

-Cum nu? Asta-i treaba ta,de asta te plătesc..

-Sunt doctor,Jake,nu Dumnezeu.Și chiar crezi că într-o situație ca asta banii sunt cei care contează? Jake se simți foarte rușinat de ultima remarcă.

-Nu,Richard.Ai dreptate,iartă-mă.Doar pentru că...Ești sigur că e în afara oricărui pericol?

-Absolut sigur.De ce nu vii s-o vezi cu ochii tăi?

-Acum? E trează?

-Sigur că da.A fost trează tot timpul.Și,în caz că te interesează,ai o fetiță extraordinară de 2,800 kg.

-O fetiță?

-Da,o fetiță.Ai uitat că mica proeminență trebuia să se transforme mai devreme sau mai târziu într-un băiețel sau într-o fetiță?

-O fetiță! se minuna Jake.Seamănă cu mama ei?

-Dacă vii cu mine,poți constata singur.

-Kelly!

Jake stătea în pragul ușii fără să scoată un cuvânt.Richard îl însoțise până în hol,apoi dispăruse.Curios,după atâtea săptămâni trăite alături de ea,nu putea spune nimic.Era atât de stângaci.O privea și se minuna de cât de slabă,de suplă și de frumoasă era.Încercă să vorbească din nou.De data aceasta vocea-l era mai puternică.

-Kelly!

-Jake,ai venit!Îl privea și-i zâmbea cu blândețe.

-Cât de repede am putut.Dormeai? Aveai ochii închiși,spuse el surprins de starea ei calmă.

-Nu.Mă gândeam la tine.

-La mine?

-Mmm.Clătină din cap.Trebuia să rămâi și să-ți termini treburile.Nu era nevoie să vii astăzi.

-Ești nebună? Cum să mai fi stat acolo? Am venit val-vârtej,întreabă patrula de

circulației.Cred că am bătut toate recordurile de viteză.Am uitat până și să-ți aduc un buchet de flori.

-Nu vreau flori,Jake.Pe tine te vreau,spuse ea șoptit,uitându-se în ochii lui..

„Ușurel,Jake,își spuse el în sinea lui,nu știe ce spune! Astăzi e o zi deosebită pentru ea și tot ce vezi în ochii ei este exagerare.E fericită și toată lumea-i pare minunată.Chiar și tu”Ar fi vrut s-o ia în brațe,dar se mulțumi s-o prindă de mână.O mângâie cu degetele lui lungi și-o sărută tandru în podul palmei.Simți cum îl mângâie pe păr cu mâna rămasă liberă.O privi cu dragoste și-o găsi calmă și liniștită ca și el.

-Ai văzut-o? întrebă ea.

-Nu.Am vrut să te văd mai întâi pe tine.Richard a spus că se întoarce peste câteva minute.O voi vedea atunci.

-Aș vrea să fiu și eu acolo când o vezi pentru prima dată.Cred că ai să fii surprins,zise ea râzând.

-De ce? Are cumva trei urechi? glumi el,bucurându-se de râsul ei cu dragoste și dorință.

-Nu,numai două,dar e frumoasă.Așteaptă și-ai s-o vezi.

-Ești mândră de tine,nu-i așa?

-Da,sunt mândră de voi amândoi.N-ar fi fost un copil atât de deosebit dacă n-ar fi fost pentru tine.După ce rosti ultima silabă,păli.Încercă să se stăpânească,dar își simțea inima bătându-i,cu putere.Vreau să spun că oricărei mame copilul ei i se pare cel mai frumos.

-Kelly,nu contează! înțeleg! spuse el cu o voce care-i strivi bătăile inimii.

-Nu! Nu înțelegi! N-am vrut să te rănesc.Am fost atât de fericită încât am uitat ce poate însemna pentru tine.Îți va aminti în continuare de Scott și de pierderea lui și îți poate readuce durerea.

-Iubita mea,uită-te la mine! Ea refuză.El îi atinse ușor o buclă și atunci ochii ei se ațintiră asupra lui.Nu sunt lovit în nici un fel.Ești în siguranță,ești sănătoasă și avem o fetiță.De ce am fi îndurerați? Acum zâmbește-mi. Știi ce vreau să văd. Pe fața care-și pierduse expresia de fericire,încolți un zâmbet fugar care,încetul cu încetul,se transformă în bucurie.

-Aha! Gropițele.Râsul pe care-l așteptase izbucni în cascade.Lumina i se reîntoarce în ochi și se revărsa acum în privirea lui,inundând-o.

-Jake,ești minunat,spuse ea râzând cu mâinile întinse spre el.

-Știu,răspunse el tot râzând și mângâind-o pe păr.Dacă ne aflăm într-o societate de admirație reciprocă,atunci sunt și eu un membru al ei.Richard stătea în ușa deschisă,cu un pachetel roz în brațe.

-Având în vedere împrejurările deosebite,m-am hotărât să mă abat de la reguli. Jake,pot să te prezint fiicei tale? Jake înmărmuri.Era întors spre Kelly și se temea să privească.Ea zări din nou umbra de durere de pe fața lui.Nu rămase decât o fracțiune de secundă,după care dispăru.

-Uite,pune-ți asta peste haină continuă Richard întinzându-i un halat de spital gri-verzui.Îl urmări cum se chinuia să-l îmbrace și,când îl văzu îmbrăcat cu el,îi spuse: Acum poți s-o iei în brațe,este cu totul a ta.

Pentru început,o clipă doar,Jake ar fi jurat că nu era nimic în păturică,dar apoi văzu,la un capăt al ei,un pumnișor strâns.Cu grijă,ca un tată cu experiență,ridică marginile de flanel moale.În salon era liniște deplină,iar Richard și Kelly îl urmăreau cum își privea fiica pentru prima oară.Stătea nemișcat și tăcut.După un timp atinse cu degetele lui mari,de uriaș,conturul guriței din păturică.Ridică privirea spre Kelly și spuse:

-Seamănă cu mine.Richard râse.

-Voiam să spun că trebuie să dau un premiu de cuminenie pe ziua de astăzi.Cu cine să încep? Cu cine dacă nu cu Kelly,doar cu ea seamănă în privința aceasta.

-Este perfectă,murmură Jake fără să-l bage în seamă pe Richard.Mi-ai făcut cel mai prețios dar din lume.Când văzu copilul în brațele lui Jake,zâmbetul lui Kelly deveni mai luminos și ochii i se umplură de lacrimi de fericire.El își aplecă spre ea capul și urmărirea împreună creatura firavă care se agita în scutecele roz.

Numai proștii nu simt când n-are nimeni nevoie de ei,dar Richard nu era printre aceștia,așa că,scuzându-se-fără a fi auzit,bineînțeles-îi lăsă singuri.

Un țipăt moale,somnoros întrerupse liniștea din casă.Era înaintea amiezei,iar Lily și Lydia se retrăseseră în camerele lor pentru a se îmbrăca în vederea mesei. Monroe era ocupat cu treburile lui zilnice.Îmbrăcată doar în rochie,Kelly se grăbi să răspundă chemării.Camera copilului,în roz și galben,fusese o surpriză de la Lily și Lydia.Oricât ar părea de curios,cele două femei o pregătiseră singure: au vopsit-o,au tapetat-o și au decorat-o în mare graba fără să spună nimic nimănui,în săptămâna în care Kelly era la maternitate.

-Așa,somnoroaso,te-ai trezit? Ți-e foame acum,după un somn atât de lung!

Keliy luă copilul din leagăn și se așeză cu el în brațe pe un scaun confortabil de lângă fereastră.Își deschise rochia la piept și apropie copilașul de sân.Când gurița flămândă o apucă,râse ușor și și-l apropie de ea mai mult.

Afară se auzeau pași grăbiți.

-Kelly! Mi s-a părut că aud...Jake stătea transfigurat cu mâna pe clanță și privea cu totul captivat la scena din fața lui.Rețele de soare transformaseră părul lui

Kelly într-un șuvoi de aur greu, însă nimic nu putea ascunde liniștea senină care îi lumina fața. Jake nu văzuse niciodată ceva mai frumos sau mai emoționant. Se întoarse să plece, simțindu-se un intrus.

-Jake! Era un sunet slab, mângâietor. Fusesse aievea sau i se păruse? Mâna i se opri pe clanță și așteptă: Nu pleca!

-Îmi pre rău, Kelly. N-am vrut să te dranjez. Aștepta palid.

-Nu mă deranjezi. Sunt niște clipe deosebite. Vino să le împărți cu noi!

-Ești sigură?

-Da. Aprobarea ei melancolică îi risipi îndoielile și li se alătură. Kelly nu făcu nici un gest ca să se acopere. Îi asculta pașii atât de cunoscuți traversând camera și așteptă să vorbească el. Nici un alt sunet nu-l perturba pe acela al copilului sugând. Jake se aplecă asupra lor și-o atinse timid pe Nicole cu un deget, pe obrăjor. Își plimbă apoi degetul până la colțul buzelor fetiței și pe pieptul plin al mamei. Era o scenă minunată, în care rușinea nu-și avea rostul. După o mângâiere fugară se așeză în fața lor și le privi tăcut. Când ridică ea capul și-l privi, se umplu de o bucurie imensă.

-E o tigrută flămândă, nu-i așa? spuse într-un târziu cu o voce abia auzită.

-Întotdeauna e așa, râse ea, risipind definitiv tensiunea. Pentru prima dată destins de când intrase în cameră, Jake se așeză mai confortabil. Auzise copilul plângând și urcase scările în grabă, agitat. Acum era complet liniștit. Privea ritualul mamei și fiicei și se simțea mulțumit pe deplin. Timpul nu mai exista. Exista doar clipa prezentă. Nimic nu fusese înainte, nimic nu urma în continuare. Totul se consuma acum. Zâmbetul îi cuprinse întreaga față, ochi-i clipiră și oftă ușor. Zgomotul minunat care venea de la pieptul plin al lui Kelly îl umplea de încântare și râse tare, cu mândrie, când gurița găsi cu dibăcie vârful sânului.

Auzindu-l râzând, Kelly își ridică din nou privirea spre el. Nu observă când gurița delicată se opri din supt și nici când odorul căzu într-un somn adânc.

-Îți mulțumesc, Kelly, spuse Jake. Acesta a fost începutul. De atunci, arareori a mai lipsit Jake seara din camera copiilor. Își făcea de așa manieră programul încât s-o poată urmări pe Nicole și doar când era foarte ocupat nu era împreună cu ele.

Kelly îl aștepta la sfârșitul fiecărei zile. Când auzea bătaia la ușă, știa că e Jake. Nimeni nu venea acolo la ora aceea. Gustau împreună din plăcerea cuplului tânăr care se bucură de primul copil. Înțeleseseră din aceste clipe că între ei se leagă o prietenie afectuoasă. Nu știau însă că era, în egală măsură, și o dragoste adâncă.

Ce ți-a spus Richard la vizită? întrebă Lily, privind-o pe Kelly drept în ochi, în timp ce planta în ghiveci ultimul răsad.

-Era puțin necăjit că am întârziat două săptămâni la control,dar totul este cum nu se poate mai bine.După doctorul Matthews,sunt în cea mai bună formă.Prin urmare,ați putea să nu mă mai tratați de parcă aș fi făcută din cristal.V-aș putea ajuta și la grădinărit.

-Dumnezeule,doar nu vrei să ai mâinile ca mine.Biata Nicki ar fi speriată de moarte.

-Mă îndoiesc.Ai cea mai blândă mângâiere din câte am cunoscut,cu toată asprimea mâinilor.Lui Nicki îi place când o iei în brațe.

-Mă minunez cum ne-a încântat pe toți acest copil.Ai observat cum se luminează Lydia la față când o rogi să aibă grijă de ea atunci când ești tu la cabinetul lui Richard?

-Mmmm,aprobă Kelly.Că veni vorba de Lydia,trebuie să fie obosită.Mă duc s-o schimb.

-Nu.Mai las-o câteva minute.Sunt cele mai plăcute clipe din viața ei.Mi-a spus mai devreme că-i place foarte mult să aibă grijă da Nicki:e ca și când s-ar juca cu o păpușă vie.Și-apoi,nu este singură.

-Oh! E și David acolo?

-Nu.N-ai observat? Lily făcu un gest de întărire cu mâinile murdare de pământ. După ani de zile în care nimeni n-a știut unde dispare Monroe,acum știm acum exact unde-l putem găsi.Dacă ai vreodată nevoie de acest om,caut-o pe Nicki.Nici el nu e departe.Kelly se îndepărtă de măsuța la care lucra Lily ca să-și ascundă zâmbetul.Pentru prima dată de când sosise la Caldwell House,Monroe nu mai era la doi pași în spatele lui Lily și tot pentru prima dată Lily vorbea despre el știind unde se află.

-Așa.Asta-i tot,iși zise Lily curățându-și mâinile.Cred că e timpul să mă gândesc la ce va fi diseară.Mă indispuie.Petrecerile de la Carolyne Gallagher sunt atât de plictisitoare...

-Dar îți este cea mai bună prietenă și nu vrei s-o jignești pentru nimic în lume, adăugă Kelly.

-Ești sigură,draga mea,că nu te-ai răzgândit și că nu vrei să vii cu noi?

-Da.Sunt sigură.O întrevedere cu Marsha Gallagher mi-a fost suficientă.

-Sunt convinsă.Câteodată mă și minunez cum de-a putut admite Carolyne ca un băiat atât de rafinat ca Oscar să se însoare cu o persoană ca Marsha.O luă pe Kelly de braț și o conduse prin seră.Lydia merge la cină cu David,apoi au plănuit să treacă pe la familia Gallagher.În felul ăsta vor petrece timp mai puțin în compania lui Marsha.Cred că nu i-ar deranja dacă i-ai însoți.

-Nici nu mă gândesc,spuse Kelly convingător.Mi-am petrecut zile întregi ca s-o

conving pe Lydia să accepte această invitație la cină.Cu siguranță că n-au nevoie de mine pe post de bagaj în plus.

-Atunci îl las pe Monroe cu tine.

-Nu-i nevoie.Știu că nu vezi să conduci noaptea,i-al pe Monroe cu tine,să conducă el.Lydia va merge cu David,iar eu și cu Nicki vom rămâne acasă cuminți.N-ai de ce să fii îngrijorată.

-Dar,dragă,nu-mi place să te las singură.Jake se întoarce abia peste trei zile.Va fi furios dacă va afla că te-am lăsat singură.

-Lily,ești minunată și te iubesc,dar îți faci griji pentru lucrurile cele mai absurde.În curând voi împlini 26 de ani și consider că toți cei ce-au atins această minunată vârstă pot să-și poarte singuri de grijă.

-Nu știu...începu din nou Lily,neîncrezătoare.

-Eu știu!Kelly era fermă în hotărârea ei.De fapt,mai bine du-te să te pregătești.

Eu o eliberez pe Lydia de sub tirania prințesei.Să se poată face și ea frumoasă pentru David.Alerg.Ne întâlnim înainte de a pleca.

-Noapte bună,scumpa mea!Kelly zâmbi și puse copilul adormit în leagăn.

Îmbăiată și pudrată,hrănită și fericită,Nicki dormea pe burtă.Când Kelly o sărută cu drag pe gât,în locul acela dulce acoperit cu puf,unde o săruta și Jake pe ea,fetița suspină ușor.Părăsi camera copiilor,mulțumită de liniștea din casă.

Niciodată nu fusese singură de când era în familia lui Jake.Nu putea spune că a fost lipsită de libertate,dar așa,singură total nu fusese încă.Se gândi să facă ceva deosebit,dar ce? Va merge în bucătărie după gustările pregătite de bucătar,în cămară,după o sticlă de vin și va sărbători de una singură în camera ei.

Va sărbători nașterea fetitei ei iubite și succesul încercării care ajunsese acum la final.Dacă va reuși să creeze o atmosferă festivă,poate că va uita pentru un timp că nu mai sunt motive să rămână aici.Își îndeplinise rolul.A rămas ca să se refacă după naștere.Astăzi medicul îl spusese că totul e în regulă.Stătea lungită în cadă,savurând mirosul esenței favorite a lui Jake.Când simți că-i este frig,ieși și se șterse cu un prosop moale.Apoi se înfășură în el și se îndreptă spre dulap.Pe negândite,luă minunata rochie aurie,dăruită de Jake atunci când fuseseră pe insulă.Pipăi mătasea lucitoare,amintindu-și ziua aceea uluitoare.Cu totul schimbată,într-o lume atât de bună,nu-și dădu seama decât târziu că sentimentul ei pentru Jake era mai mult decât mulțumire,mai mult chiar decât dorință.Îl iubise de atunci.Rochia însă n-o purtase niciodată.O va face în seara aceasta tăcută de rămas bun.Nu așteptă să-și schimbe gândul și se îmbracă în țesătura strălucitoare care-i mângâia trupul.Broderia delicată de culoare bej îi împodobeau

pieptul și mătasea grea atârna ca aurul lichid.Nu avea nevoie de oglindă ca să știe cât este de atrăgătoare,că n-a fost și nu va mai fi niciodată așa.Cu cel de-al șaselea simț,pe care-l are orice femeie în situații deosebite,știa că este frumoasă. Stinse toate luminile în afară de lampa de lângă pat și puse tava de gustări pe masă,alături de sticla de vin.Râse tare,gândindu-se cum se va distra de una singură toată seara.Își perie părul până când deveni strălucitor,își făcu unghiile, se parfumă cu un parfum discret și se îmbracă în rochia destinată să seducă.”*Acum îmi voi împărți timpul cu o carte bună*” își zise ea cu tristețe. Când auzi sunetul metalic,i se opri respirația.Intuiția îi spunea că tot ceea ce se întâmplase până atunci în seara aceea fusese preludiul acestui moment.Străpunse cu privirea întunericul camerei.Văzu ușa deschizându-se ușor,și,întocmai cum știa că se va întâmpla,intră Jake.

-Jake? Nu știam că te-ai întors!El se afla în întuneric.Pe fața lui nu se putea citi nimic.Stătea înmărmurit.Ea simți primele semne de stinghereală și de neprevăzut.Era tăcut,o siluetă întunecată și nemișcată în penumbră.

-Mama ta și Lydia sunt la petrecerea de la familia Gallagher,continuă ea.Nicki a adormit.Dacă vrei,pot s-o trezesc.

-Am văzut-o.Abia când l-a auzit rostind aceste cuvinte s-a relaxat Kelly.N-avea de unde ști că și inima lui bătea să-i spargă pieptul.

-Cred că ești obosit.Te-ai grăbit să-ți termini treburile.Vrei să-ți aduc ceva? Mâncare? Ceva de băut?

-Taci,Kelly! Comanda această scurtă nu ora obișnuită în relațiile dintre ei.Ea se uită la el cu neîncredere.Stai liniștită! spuse el,de această dată cu blândețe.Nu vreau mâncare.Nici băutură.Stai liniștită și lasă-mă să mă uit la tine!

Luminată din spate,era și ea doar o umbră.Aurie,în timp ce el era întunecat.

Fragilă,în timp ce el era puternic.Rochia nu era decât o mantie de mătase care-i învăluia liniile zvelte ale corpului.Mulându-se pe piept,broderia fină reușea să-i ascundă sânii gingași și noua voluptate devenea sub țesătură,în umbră excitantă.

Suplă,șolduri înguste,picioare lungi,grațioase...Era întocmai cum și-o dorise, numai că mult,mult mai minunată.

-Ești atât de frumoasă!Vocea lui nu mai era aspră,ci învăluitoare ca o catifea moale și caldă.Înaintă un pas și simți privirea îmbrățișând-o.Instinctiv,Kelly se privi și ea pe sine și văzu,pe pentru prima dată ceea ce vedea el.Era deosebit de provocatoare,așa cum stătea în penumbră în fața lui.Nimic nu-i rămăsese ascuns privirilor,fiecare linie,fiecare formă,totul strălucea și atrăgea.Ridică ochii spre el.Trase aer în piept și sânii i se ridicară voluptuos.Îi simți privirea flămândă devorând-o.Aceasta o determină să ia o hotărâre.El o dorea,ea avea nevoie de el

mai mult ca de orice.Mâine el va fi liber de orice angajament,dar în noaptea aceasta putea fi al ei.Era tot ce-și mai dorea.Noaptea aceasta îi va rămâne în amintire pentru totdeauna.

-Mi-a fost dor de tine,spuse ea încet,venindu-i în întâmpinare.Mersul făcu rochia să-i fluture ușor în jurul trupului și să împrăștie un parfum amețitor.

-Am lipsit puțin.

-Nu contează.Și dacă ai fi lipsit numai o oră tot mi-ar fi fost dor de tine.

Încă un pas și ajunse la el.Jake își controlează respirația,dar ea observă că făcea un efort disperat pentru aceasta.Îi desfăcu cravata și zăbovi cu degetele pe pieptul lui.

-Oprește-te! șuieră el printre dinți.

-Nu voiam decât să te simți mai comod.

-Mă simt destul de comod.

-Mincinosule! râse ea ușor,cu cravată nu-i niciodată comod.

-Kelly,zise el strângând-o la piept,ai dreptate.Sunt un mincinos.A fost o zi lungă și nu prea am capul limpede.

-Știu,răspunse ea mângâindu-l pe obraz,apoi pe bucle și pe gât.El o cuprinse de umeri,lăsându-și încet degetele de-a lungul brațelor goale.Un fior îi străbătu tot corpul.Parcă ar fi atins-o prima oară.Deodată nu-i mai putu suporta privirea.

Pulsul i se accelerează,își aminti toate liniile corpului său,privirea lui luminoasă.

Când îi întâlnește din nou privirea,el o întâmpină cu un zâmbet tandru.

-Ești sigură că asta vrei,scumpa mea? întrebă el cu o voce joasă,adâncă și tremurând de speranță.Dacă nu,nu te mai ating.

-Sunt sigură,murmură ea,simțind că fața-i lua foc în îmbrățișarea lui plăcută.

-Atunci,fie-mi iertată această greșeală! îi murmură el în păr și o strânse și mai puternic.O ținea la piept și rostea,șoptit,cuvinte fără înțeles.Sub atingerea lui devastatoare,ea-i auzea numai cadența vocii.După un timp o îndepărtă ușor.Când încercă să protesteze,îi puse degetul pe buze:

-Ssst,scumpa mea! Ușor! Fără grabă! Degetul urmă conturul feței și al gâtului și se opri acolo unde inima ei bătea nebunește.Îi cuprinse sânii și începu să-i sărute.Atinse cu limba sfârcurile delicate și Kelly simți cum prin sângele ei trecea un curent electric.Abia atinsă de mâinile lui,mătasea îi lăsă umerii goi.Se opri pentru o clipă pe sânii.Sclipiră împreună: mătase pe mătase,până când pânza căzu ca razele de lună la picioarele ei.Strălucirea trupului ei îl fascină,iar ea nu se simți deloc rușinată că o vedea,pentru prima oară,goală.

-Atât de dulce,așa de minunată! murmură el admirând-o plin de dorință.Kelly îi răspunse cu aceeași tandrețe printr-o îmbrățișare strânsă.El o sărută lung,lung și

dulce. Cu răsuflarea tăiată, ea se lipi și mai strâns de el și se lăsă purtată de plăcere. Nu-și amintea momentul în care el își scosese cămașa. O ridică ușor și-o purtă, așa, încolăcită în jurul lui, până la pat, fără a înceta s-o sărute, îi prăda gura ținându-i capul cu mâna care se încurcase în pletele ei aurii. Limba lui pătrundea tot mai mult și mai năvalnic în adâncurile dulci ale gurii ei, iar ea se simțea în al nouălea cer, dorind să se lipească și mai mult de el.

Cu o zvâcnire, o lipi cu sânii de pieptul lui puternic.

-Acum, Kelly, acum! Ochii ei se întunecaseră, ajungând de un albastru închis și-n amândoi crescuseră o flacără când începu să-o sărute pe gât.

-Da, acum! aprobă ea, pierzându-și ultima fărâmbă de luciditate în clipa când rochia-i lăsă trupul cu totul gol. O întinse pe cuvertura întunecată de catifea și începu să se dezbrace și el precipitat. Tot acum îl vedea și Kelly pe el pentru prima dată. Fiecare linie era perfectă. Nici când nu văzuse o frumusețe masculină mai impresionantă. Se dezbrăcase de tot și o privea cu admirație. Ceva tainic îi spunea că era perechea lui: plină de feminitate și deosebit de atrăgătoare. Când o acoperi cu trupul lui, cele două dorințe, a ei și a lui, se văzură împlinite.

Simțind-o sub el, deveni ezitant și se inhibă. Momentul așa de mult așteptat era atât de aproape, dar simțea, parcă, nevoia să-i prelungească dulceața. O mângâie tandru pe mâini, pe față... Palma ei se opri pe sânii, apoi coborî pe pântec, pe buric.

Înlocui mâna cu buzele și limba gustă din parfumul intimității ei. Îi atinse fugar părul mătăsos, apoi explora conturul rotunjit al șoldurilor. Încet de tot, degetele-i alunecară pe coapse, odihnindu-se apoi pe cea mai frumoasă și dulce parte a feminității ei. La mișcarea ei surprinsă, își ridică ușor capul, admirând-o din nou de sus până jos. La prima lui atingere, sânii ei se întăriră și răspunseră la mângâiere ca și când acolo ar fi fost Nicki. În timp ce urmărea jocul de umbre și lumini ale corpului ei sculptat, schimbându-se la fiecare respirație, o picătură se rostogoli din vârful sânelui. El o sorbi fascinat, sub privirea ei caldă. Altă picătură îi luă locul, strălucind ca o perlă. El se aplecă din nou și o sorbi și pe aceasta, încet, neluând în seamă uimirea ei. Kelly murmură o rugămintă și suspină cu dor. Ea îl mângâia în timp ce respirația lui îi aburea pielea. Apoi, tot atât de încet pe cât coborâse capul, el și-l ridică și o privi în ochi.

-Sunt tentat să iau ce-i al fetei mele, spuse el, cu o inflexiune blândă în voce. Mai bine iau ce este al meu. Kelly îl întâmpină cu ochii strălucind. Nu mai exista cale de întoarcere, era prea târziu. Se năruiseră toate stăvilarele, dar nu mai conta. În noaptea aceasta era al ei. Mâine îl va lăsa liber.

Trăia sentimentul deplinătății, senzația împlinirii. Era pentru prima oară în viața ei și aceasta se întâmpla când se pregătea să-i întâlnească trupul. Când a

conceput-o pe Nicki a fost dorință.Acum,în acest moment binecuvântat de Dumnezeu,era dragoste.Jake,care îi umpluse universul,viața și trupul cu cea mai deplini bucurie,era al ei.Va fi întotdeauna al ei în acea parte ascunsă a inimii în care se păstrează comorile.Datorită lui ea va fi pentru totdeauna împlinită.

Un singur trup,pășeau împreună în dragoste.Oferind și luând,învingând și suspinând.Cu mândrie duioasă și cu duioșie plină de mândrie în tăcere, comunicând unul cu celălalt prin sărutări lungi și mângâieri,ajunseră la clipa când se contopiră.Doar strigătul ei duios ca un murmur sparse tăcerea din camera abia luminată.Jake o privea cu ochii de un albastru închis,lipind-o de el. Cu un gest natural,îi îndepărtă o șuviță de păr de pe față.Îi sărută o pleoapă,apoi cealaltă.

-Dulcea mea Kelly,nu e femeie pe lume ca tine.Mișcându-se ca într-un vis,se întoarse cu voluptate pe o parte și-o trase după el,cu trupurile împletite.Îi apropiie,tandru,capul de inima lui,iar ea i se cuibări la piept ca o pisicuță. Apoi,liniștiți,satisfăcuți și fericiți,se afundară împreună în somn.

Câteva ore mai târziu,cu trupurile încălzite de așternutul moale,se iubiră din nou.Încet,tandru,mult mai minunat decât prima dată.Împlinită,fericită,mai mult adormită decât trează,îl făcu aproape să-și piardă mințile.Când auzi glasul ei slab,focul din inima lui se transformă în gheață.

-Liberă cu amintirile.Acum pot să plec.Am ce să-mi amintesc.

Apoi,inexplicabil,distrugând și ultima licărire de speranță încăpățanată care-i mai înflăcăra inima,ea rosti un singur cuvânt,numele celui care nu avea nimic comun cu ceea ce se petrecea în acel moment.

-Scott.Jake se simți complet distrus.

CAPITOLUL 10

-Bună dimineața!Kelly stătea în antreul din fața salonului pentru micul dejun, privind spre locul lui Jake de la masă.Era gol.

-Bună dimineața! Ai dormit bine?

Lily zâmbea cu o mare satisfacție interioară văzând expresia de fericire a lui Kelly.

-Doamnă!Monroe îi așeză scaunul.Buzele lui,păstrând perfect morgană valetului fără cusur,se ridicară ușor,ieșite de sub control,ca semn de apreciere pentru aura ei de femeie iubită.

-A spus Jake la ce oră se întoarce astăzi de la birou?Kelly își ascundea cu greu necazul.Tocmai când se gândea că totul va fi doar o amintire,i se oferise

paradisul.Jake îi răsturnase planul pe dos și nimic nu mai rămânea cum plănuse ea.Cu siguranță că un început atât de perfect,atât de minunat în fragilitatea lui trebuia să însemne ceva.Cu siguranță...

-...sigur că știu...

-Ce-ai spus? Kelly se scutură,încercând să revină în prezent.

-Am spus,draga mea,că Jake a plecat dis de dimineață la Savannah.Lily lăsă furculița pe masă,ca să cerceteze figura minunată a lui Kelly.Știi,nu-i așa?

-Da.Sigur că știam.Minciuna spusă dintr-o suflare îi ardea limba ca o presimțire neagră.”*Savannah...Nici n-a considerat că trebuia să-și ia rămas bun.Și-aceasta tocmai după o astfel de noapte.Ce i-am făcut?*”

-Poate c-ai fost prea obosită ca s-auzi când și-a luat rămas bun.

Cuvinte calde,dar ce folos!

-Cred că așa s-a întâmplat.Încercând o scuză,Kelly voia să-și ascundă durerea,deznădejdea.

-Nu cred că v-ați petrecut singura noapte când ați rămas singuri discutând despre plecarea,lui,glumi Lily,cu intenția de a readuce zâmbetul pe chipul atât de radios doar cu câteva secunde mai înainte.O aprobare mecanică din cap fu singurul ei răspuns.

-Doamna dorește o cană cu cafea proaspătă? interveni Monroe fără să facă vreun efort ca să-și ascundă uimirea față de schimbarea atât de bruscă.

Dădu din cap cu încăpățănare,semn că nu voia decât să fie lăsată în pace.

-Kelly,spuse Lily,liniștită,ți-a lăsat un bilețel pe birou.

-Un...un bilețel?

-Du-te până acolo,dragă! o îndemnă Lily.Vrei să-l citești,desigur.Trebuia să-ți spun mai demult.Kelly sări de la masă și părăsi camera în mare grabă.După cum îi spusese Lily,pe biroul lui se afla un plic pe care era scris numele ei.Îl deschise cu mâini tremurânde,mirată de legătura de chei care strălucea pe birou.Despături singura foaie și începu să citească.Se opri,își șterse o lacrimă,apoi citi din nou.Citi de două ori cuvintele reci și impersonale:

Kelly,

Înțelegerea noastră a luat sfârșit.Te rog să consideri casa de pe țărm a ta cât timp vei dori.Te voi scuza eu față de mama,când mă întorc.

Îți mulțumesc pentru treaba bine făcută. Jake.

Nu mai avea lacrimi.Ochii-i erau uscați și privea viitorul cu disperare.De când pătrunsese Jake în viața ei,trăise clipe vrăjite.În locul unei existențe însingurate,căpătase un bărbat chipeș,un copil minunat și prima familie adevărată pe care o cunoscuse vreodată.Acum fericirea ajunsese la final.Strânse în pumn foaia de

hârtie.Cum era posibil ca Jake care scrisese asta și Jake care o iubise atât de pasionat să fie una și aceeași persoană?

I-ar fi spus la revedere! Netezi foaia și o citi din nou,nevenindu-i să-și creadă ochilor.,„*Îți mulțumesc pentru treaba bine făcută*”,murmură cu un zâmbet amar. Ridică din umeri neputincioasă și hotărî să facă față și acestei pierderi: cea mai devastatoare de până acum.

Kelly depăși momentul cu o stăpânire de sine pe care niciodată nu și-o cunoscuse.Își întocmi planurile în vreme ce făcea treburile zilnice,vorbea cu Lily și Lydia,glumea cu Monroe,avea grijă de Nicki.Mai mult chiar,când Jake strânse familia în bibliotecă și le explică tuturor că,în ciuda eforturilor,căsnicia nu mai mergea,rămase rece și senină.Reuși chiar să dea impresia de acceptare,când el le spunea celorlalți că nu mai era nici o șansă de împăcare.Acum mariajul își găsisese cu adevărat sfârșitul.Îl asculta spunând că va locui un timp în casa de pe țarm și că o puteau vizita oricând doreau.Kelly se înșelase când nu acceptase ideea că e actriță.Acesta a fost rolul vieții ei.Se dovedi atât de pătrunsă de el încât nu văzu nici o clipă durerea care-l mistuia pe Jake.Nu-și dădea seama că o urmărea,sperând într-un semn cât de mic prin care să-i arate că nu voia despărțirea.Nici cum se acuza pe sine pentru această speranță nu auzi.Nu știa cât de des se considera pe el însuși nebun pentru că dorea o femeie care,în clipele de extaz,rostește numele altui bărbat.Poate că a fost nebun,dar a sperat și a așteptat un semn care n-a venit niciodată.Un singur spectator-Jake,și un rol menit să-l convingă doar pe el.Sufletul are întotdeauna în el acea putere care te ajută să suporti orice.Puterea care-i permitea lui Kelly să fie perfect calmă,lăsând inevitabilele mâhniri pentru altă dată.În fiecare zi în care se folosea de această putere se temea că va sosi un ceas când nu va mai rezista.N-ar fost însă niciodată învinsă.O singură dată voința ei de otel s-a clătinat puțin.Îl văzuse rareori pe Jake de când se întorsese de la Savannah și niciodată singură,până în seara în care-l întâlni în lumina slabă a holișorului aflat în fata biroului său.Când voise să treacă pe lângă el în tăcere,mâna lui o oprise cu hotărâre.El aștepta privind-o pătrunzător,iar secundele se scurgeau una după alta.Doar respirația lui accelerată se auzea în liniștea deplină.

-E așa de important pentru tine? Ai nevoie neapărat de libertatea de care vorbești? Vocea lui joasă și guturală,plină de durere,o surprinse.

-Da,spuse ea răspicat,ignorând strânsoarea mâinii lui și degetele care-i intrau în carne.Libertatea este importantă pentru orice ființă.Nimeni nu trebuie ținut captiv fără voie.Kelly se opri brusc,dându-și seama că nu mai e în stare să

continue. Numai după ce-i dădu el drumul sesiză durerea strânsorii lui paralizante. Jake rămăsese nemișcat, fără s-o atingă și o privi resemnat. Se întoarse într-un mod neobișnuit și intră în biroul său. Ea nu îndrăzni să se uite până când nu auzi ușa închizându-se în urma lui. Atunci își permise să se strecoare grăbită pe lângă perete, umezindu-și buzele uscate. Acolo, într-un amestec tare ca un alcool era toată esența cu care o intoxicase Jake. Cu ochii închiși, murmură la ușa închisă:

-Nu libertatea mea, ci a ta, dragul meu. Părăsi holul grăbită, fără să audă sunetul de cristal lovit ca și cum un om ar fi încercat să se bea pe el însuși până la pierderea de sine.

Victoria a fost de partea ei și și-a menținut atitudinea până în ziua plecării. Jake nici nu bănuia dragostea ei adâncă numai și numai pentru el. Știa că, dacă-și va da seama, îi va dăruia totul numai din simpatie. Kelly își dorea tot ce-i putea oferi Jake, dar nu din milă. Niciodată din milă! Nu! El trebuia să vadă în ea exact ceea ce era: o femeie resemnată pentru tot restul vieții. Pentru acest final valizele fuseseră făcute și o așteptau. În acea zi frumoasă și însorită nimic nu părea în întârziere. Mașina fusese pregătită, Nicole era îmbrăcată, Lily, Lydia și Monroe așteptau să-și ia rămas bun. Nu mai era nimic de făcut și totuși ea zăbovea în camera pe care o împărțise cu Jake, rememorând clipele trecute pentru zilele ce-aveau să vină. Stătea la fereastră privind râul care curgea leneș, pe lângă casă. Și de această priveliște, care-i dăruise ore lungi de plăcere, îi va fi dor.

-Ești gata? Nu se întoarse de la fereastră la auzul vocii lui.

-Da.

-Ai tot ce-ți trebuie?

-Tot, confirmă ea absentă, luptându-se cu nodul care i se pusese în gât. Ai fost mai mult decât generos.

-La naiba, Kelly!

-Jake. Vorbiseră! Apoi, deodată, au tăcut. La chemarea nerostită din ei, ea se întoarse spre el, ținând piept cu greu situației. Din seara în care se întâlniseră în hol, îl văzuse tot mai rar. Își petrecea zilele lucrând, nopțile în birou și dormea Dumnezeu știe pe unde.

-Despre divorț...

-Nu-ți face griji, Kelly! o întrerupse el scurt.

-Dar... trebuie să discutăm.

-Nu! Cuvântul fusese rostit printre buzele strânse într-o grimasă. De ce nu cobori? Te așteaptă toți. O lăsa mult mai singură decât fusese vreodată. În cele din urmă

coborî la Lily și Lydia.Monroe,ca de obicei,așteptase la câțiva pași distanță.Kelly se opri o clipă,apoi se aruncă în brațele deschise ale lui Lily.

-O să ne fie dor de tine.Noroc că insula nu e prea departe și-o să te putem vedea mai des.O să ni se facă chiar lehamite uneia de cealaltă.

-Niciodată.Veniți cât de des vreți.

-Cred că nu este o idee tocmai bună,Jake s-ar putea să nu fie de acord,zise ea încercând să-și înghită nodul care i se pusese din nou în gât..

-Fleacuri! Aceasta va fi întotdeauna casa ta și Jake știe asta.

-Îți mulțumesc,Lily.Nici nu pot să-ți spun cât de mult înseamnă pentru mine ceea ce-mi spui.Un sărut scurt pe obrazul pudrat,o îmbrățișare puternică și Kelly merse mai departe.

-Lydia! Ai să mă ții la curent cu studiile de muzică? Luase mâna care nu mai era atât de slabă și de fragilă ca înainte și se uita la obrajii îmbujorați.

-Poți conta pe asta.Te voi vizita probabil la fel de des ca Lily.Te deranjează dacă vin cu David?

-Mi-ar face plăcere.A fost un prieten bun.Mai rămăsese doar Monroe.Kelly făcu câțiva pași spre el,care aștepta mai într-o parte,dar se vedea că formează un tot împreună cu cele două femei.Când îl atinse,își simți mâna neputincioasă.

-Cine mă va mai supraveghea îndeaproape de acum înainte? Cine va fi mereu în preajma mea? încerca să glumească,dar,la ultimele cuvinte,vocea i se frânse.Își reveni și continuă vitejește: Fără tine,probabil că aș fi uitat să mănânc sau să mă odihnesc,atât cât ar fi trebuit.Îți mulțumesc pentru că ai avut atâta grijă de mine.

-A fost plăcerea mea,doamnă.Când îi luă mâna și se aplecă să i-o sărute,Kelly ar fi fost în stare să jure că a văzut lacrimii în ochii lui.Urmă o pauză care-i puse la grea încercare pe toți.Kelly nu se putu abține să nu se uite spre ușa de la birou. Era în continuare închisă.Jake nu voia să-și ia rămas bun.

-Doamnă! Vocea caldă a lui Monroe calma durerea sălbatică de care se simțea înăbușită.Domnișoara Nicole așteaptă în mașină.

-Da,desigur,Monroe.Vremea plecării sosise.

În spatele ușilor închise ale biroului,Jake aștepta și privea pe fereastră,ascuns după perdele.Avea în mână un pahar abia umplut cu scotch,însă n-avea ochi decât pentru Kelly,care mergea pe alee.Când ea se întoarse spre casă,pentru a o privi ca semn de adio,el o îmbrățișă cu privirea și încercă să-i citească expresia feței.Rămăsese nemișcată ca o veșnicie.Ultima lui speranță avu însă doar o viață de clipe,stingându-se când ea s-a întors și s-a îndreptat spre mașină.

Mult timp încă după ce *Mercedesul* dispăru,el ascultă zgomotul motorului.

Când nu mai auzi nimic,fața i se întunecă de durere.”*A plecat*”.Două cuvinte care îl condamnau pe viață.Se îndepărtă de fereastră abia mișcându-se.Paharul din mână-i căzu,spărgându-se în cioburi minuscule de cristal pe piatra șemineului.

-De ce,Kelly?

-Așa.Foarte bine!Lily inspecta poteca dintre peluză și țârm.Când se va încălzi, cred că va îmboboci frumos.

-Trebuie să vorbesc cu ele? râse Kelly.Stătea pe terasă și se bucura de ziua caldă de aprilie.Nicki mâncase și dormea într-un coș alături.

-Sigur că da.Plantele sunt ca oamenii.Sunt însetate de dragoste.Dar o fertilizare bună poate duce la aceleași rezultat,glumi Lily.

-Nu cred c-am mai auzit așa ceva.

-Într-adevăr.Lipsă de caracter,nu-i așa? Lily își aranja pălăria și abordă un subiect dureros,de fapt motivul adevărat al vizitei sale. Că veni vorba de lipsa de caracter,mai știi ceva de Jake?

-Nu,nimic.Nici o veste în toate aceste săptămâni.Un timp,Kelly sperase că va mai afla ceva despre el.Aștepta să-i dea un telefon,să-i scrie,să-i facă o vizită. Nimic din toate acestea!Curios,nici măcar un singur cuvânt despre divorț.Cu timpul învăță să fie calmă când suna telefonul sau când bătea cineva la ușă.Jake și-o scosese din minte și din viață și știa că,dacă vrea să supraviețuiască,trebuia să facă același lucru.

-Dar trandafirii? protestă Lily.Au însemnat,cu siguranță ceva.

-Erau pentru Nicki.Când a împlinit trei luni.

-Ei,nu-mi spune că n-a trimis nici un mesaj împreună cu ei!

Buclele ei roșcate se clătinau când vorbea răspicat.

-E-adevărat,a fost un mesaj,dar nu pentru mine.Un bilet frumos în care spunea că vrea să fie primul bărbat din viața lui Nicki,care-i trimite trandafiri roșii.

-Hm! Un gând frumos,dar Nicki are nevoie de el,nu de trandafiri roșii.

-Nu a cerut niciodată s-o vadă.Disperarea pe care Kelly credea că o ține sub control începu din nou să crească.

-Ceva nu-i în regulă,insistă Lily.Ceea ce face el acum e în afara firii lui,nu-i aparține.A avut întotdeauna un simț puternic de responsabilitate.La urma urmei, întotdeauna a dus în spate,pe lângă problemele lui,și pe cele ale lui Scott.Se opri și zâmbi.

-Nu și-a dat seama că întotdeauna am știut despre aventurile lui Scott.

A încercat să mă menajeze,tot așa cum o proteja pe Lydia de gesturile lui de

infidelitate.O mamă știe însă intuitiv toate lucrurile acestea.

-Ce? O spaimă bruscă generată de bănuiala că Lily ar insinua ceva o făcuse pe Kelly să se albească.Ce vrei să spui?

-Nimic deosebit,zise bătrâna alintând fruntea lui Kelly cu un deget tandru.

Însă,după ani și ani,în care mi-am cunoscut și mi-am înțeles fiul,m-am găsit față în față cu un străin.Nu vrea să mănânce,nici să doarmă și,când încercăm să-l determinăm să se odihnească,urlă la noi ca un urs încolțit.Nu-i pasă că muncește 16 ore pe zi.A uitat că mai există și o lume.Și,cel mai urât,își neglijează în mod rușinos fiica.

-Nimeni nu e perfect,încercă să-i ia apărarea Kelly.Se îngrijește de tot ce-i trebuie.

-Aici te înșeli.Bunurile materiale nu pot ține locul unui tată.Dat fiind că și-a pierdut tatăl devreme,ar trebui să știe asta mai bine decât oricine altcineva.

Era o sentință care nu mai admitea nici o replică.

-Poți să-l determini să se mai menajeze? o rugă Kelly.O să se îmbolnăvească.

-E deja bolnav,Kelly.Bolnav de inimă.E disperat.O disperare cu aparență liniștită.Este pur și simplu înspăimântat.Câteodată mă întreb dacă va supraviețui.Lily urmărea cu regret masca bine controlată care acoperea trăsăturile palide ale lui Kelly.Era dureros să vadă ceea ce vedea,dar făcea parte din planul ei.Acum trebuia să se concentreze pentru planul următor.Ridicându-se ca o tinerică,își scutură mâinile.

-S-a făcut târziu.Trebuie să plec.Lydia îl așteaptă pe David la cină.Monroe! Monroe! Unde-i omul ăsta?

-Aici,doamnă.

Jake deschise ușa ușor și o închise cu la fel de multă atenție.Era ud de ploaie și se silea să-și scoată haina cu cât mai puțină gălăgie posibil.În depărtare se auzeau tunete de furtună.

-Jake!

-Mamă,ce faci la ora asta? E trecut de trei:

-Așteptam să vorbesc cu tine.

-Ceva nu-i în regulă? Deveni deodată încordat,abia stăpânindu-se.Kelly?

-Da.Nu rostise decât un cuvânt,lăsând ca imaginația lui să completeze restul.Ca și cu Kelly,nu-i plăcea ceea ce făcea acum,dar dacă va obține ce spera,poate că va fi iertată.

-A pățit ceva? E bolnavă? Spune-mi,mamă!

-Nu.Nici una dintre acestea.Se opri și-l luă de braț.Vino în bibliotecă!

Acolo putem vorbi fără să ne deranjeze Lydia sau Monroe. Ajunși în încăpere, Lily urmări cum se frământă și așteptă un timp, până simți că încordarea lui atinsese limita.

-Am fost astăzi la Kelly și nu arată bine deloc. Își continuă atacul fără să țină seama de groaza pe care i-o citea pe față. Își calcă pe inimă:

-Nu doarme, nu mănâncă. Poate că încă nu este bolnavă, dar asta nu e decât o chestiune de timp. Partea cea mai proastă e că este foarte încordată. Și mă tem că-i va transmite boala și lui Nicki. Apoi, amândouă... Jake! Unde te duci?

-La Kelly.

-Nu! Lily se sculă de pe scaun într-o clipă și se năpusti asupra lui.

-Trebuie să plec. Își trecu impacientat mâinile prin păr. Ridurile adânci din dreptul gurii deveniră și mai pronunțate de durere.

-Fii rezonabil, Jake! Îl tempera Lily strângându-l de mână. Cred că doarme acum. Vrei să-o deranjezi? Așteaptă! Du-te peste o zi-două.

-O zi-două, cerule! strigă el iritat, deși recunoscuse înțelepciunea vorbelor ei. Nu voia să mai aștepte o zi sau două. Nu putea. Primul lucru pe care-l va face a doua zi va fi să meargă la ea.

-De ce nu te odihnești? îi propuse cu blândețe mama lui. -N-ai să poți fi de prea mare folos dacă nu vei fi odihnit.

-Cred că ai dreptate. Noapte bună, mamă! zise el sărutând-o pe obraz, copleșit de durere și cu umerii căzuți. Lily ascultă pasul lui rar urcând scările. "Sper că am făcut o treabă bună", își zise ea mângâind frunzele verzi de catifea ale violetei africane din apropiere. "Ce altceva aș fi putut face, Margaret? Sunt amândoi atât de încăpățânați. Cineva trebuie să pună capăt acestei despărțiri prostești".

Luminile farurilor alunecau pe șoseaua udă în ceața deasă a unei ploii de seară. O curbă strânsă, scrâșnetul disperat al roților și, într-o mișcare parcă încetinită, mașina zbură spre cerul întunecat. Părea suspendată la nesfârșit. Un snop de fulgi cutremură cer și pământ deopotrivă. Zgomotul de fier și sticlă spartă, întuneric desăvârșit. Agonie... Scrâșnetul demential al motorului sfărâmat de stâncă. Zgomotul copacilor loviți. Pocnetul flăcărilor flămânde... Liniște.

Pași alergând nebunește, înspăimântați. Singur în întuneric. Ramurile sinistre și negre cuprinzându-l vicious. Înlănțuindu-se sălbatic, încurcându-i-se în păr.

Agățându-i hainele și încolăcindu-i picioarele, ca niște șerpi. Ținându-l captiv.

Luptându-se zadarnic, iar și iar, cu strânsoarea. Obosit și fără vlagă, prins de reptilă, urmărind cu oroare cum flăcărilor își încep dansul satanic. Flăcărilor aruncând umbrele iadului pe fața curată și pe buclele aurii.

-Kelly!Era un strigăt de groază izbucni din străfundurile ființei.Plin de o transpirație rece,Jake sări din pat,confuz și disperat.Cu mare greutate își dădu seama că totul fusese doar un coșmar cumplit.El a coincis însă cu o realitate la fel de dureroasă.Cum stătea buimac și privea lumina zorilor pătrunzând pe sub ușile închise,îl cuprinse durerea dorinței.Umbre prelungi cuprinseră încăperea.O încăpere goală fără Kelly.Voia să plece la ea.Ea avea nevoie de el.

Când linia orizontului începuse să se înroșească,Jake se afla deja în drum spre casa de pe țarm.În liniștea dimineții de primăvară se auzea doar zăngănitul scrumierei din portieră.Luase cu el,fără să știe de ce,și pachetul lung și subțire pe care-l găsisese în mașină.Literele grăbite ale mamei lui scriseseră pe el numele lui Kelly.La bătaia lui ușoară în ușă n-a răspuns nimeni.Impacientat,folosi cheia lui.Dacă dormea,n-o va trezi.Putea să aștepte.Străbătu în liniște casa și ajunse la dormitoare.Nicki dormea în cel mic,călduță și roză,cu pumnișorii strânși și picioarele ridicate în sus.Degetele lui nerăbdătoare se opriră lângă obrăjorii ei.

Dori s-o atingă.Îi fusese dor de ea.Cel de-al doilea dormitor era gol.La fel al treilea.Unde era Kelly? Cu mintea goală,lăsă cutia pe o măsuță joasă.Își acoperi ochii obosiți cu mâna și strânse până la durere.Unde era Kelly? Ascultă cu atenție zgomotul valurilor stârnite de furtuna din ajun.În agitația lui,nu observase că ușile balconului erau deschise.Aerul îmbălsămat și cald de mijloc de aprilie pătrunsese în dormitor și îi mângâia obrajii.Cu pași grăbiți ieși în balcoanaș.Kelly era pe plajă.Valurile i se spărgeau de picioare,îi udau încălțăminte și o stropeau cu spuma lor.Părul îi flutura în vânt.Stând așa la malul apel,în plin răsărit părea ea însăși..."*Rază-de-Soare*".Fusese o șoaptă abia rostită,pierdută în zgomotul valurilor,dar ea o auzi.Se întoarse spre locul de unde pornise șoapta.Sosise.Printr-o minune,Jake,fericirea și neliniștea ei,era acolo.

Lumina era crudă cu el,scoțându-i în evidență ridurile obosite,accentuându-i paloarea.Zâmbetul care-i acoperise atât de des fața era acum o grimasă.Înțelese deodată,foarte clar,tot zbuciumul lui.Jaka suferea și,oricare ar fi fost motivul suferinței,Kelly știu cu o inexplicabilă certitudine că ea este cheia.Doar ea îi putea oferi alinarea de care avea nevoie.Instinctiv și pentru că-l iubea dori să-l apere.Neluând în seamă mâhnirea pe care ar putea-o avea în viitor prin hotărârea ei,se îndreptă spre el.Zâmbetul de pe buzele lui îi întări convingerea.

„*Vine la mine*”.Gândul îl copleși „...*nu la fratele lui Scott,nu la apărătorul copilului ei,ci la mine.Vine la mine*”.O repeta ca pe o litanie.Murmurul lui era luat și dus departe de vânt.Nimic nu-i putea lua dragostea care-i pătrunsese acum deplin în viață.În timp ce mergea spre ea,gheața care-i acoperise inima în

toate aceste săptămâni,începu să se topească.Primul zâmbet adevărat după atâta timp îi jucă pe față și începu să alerge.O luă în brațe.O strânse tare,fără să țină seama că e udă,rostind propoziții incomplete pe care numai ea le putea înțelege și o puncta pe fiecare cu câte un sărut.

-Am visat...Am fost atât de îngrijorat...Mama spunea...nici somn...nici mâncare..scumpa mea...mi-ai lipsit...te-am dorit.Kelly îi încolăci gâtul și răspunse la sărutări murmurând printre cuvintele lui:

-Ai venit...o doream atât de mult...visam...mă rugam...și ai venit.

-Întotdeauna voi veni când mă vei chema.

-Știu.Aprobă din cap,apoi se lăsă în voia privirii lui plină de dorință.

-Ești rece,constată el și-o trase spre casă.Îi scoase pijamaua udă și o înfășură într-o cuvertură albă,uscată.

-Ce făceai afară atât de dimineață,îmbrăcată doar în pijama?

-Mi-era dor de tine,spuse ea ridicându-și privirea nevinovată spre el.

-Sunt aici,iubito,îi răspunse el,strângând-o ocrotitor.

-Iubită? Lui Kelly nu-i venea să creadă și nu mai avea suflu,temându-se că n-a auzit bine.

-Da.Iubită,spuse el tare,atât de tare încât îi simți respirația în păr.Apoi,foarte încet,îi apăsă capul pe umărul lui.În ochii lui se citea sinceritatea.Fără îndoială că ai știut din prima clipă că te iubesc.Ea își ridică ochii și-l privi cu atenție.Era acolo.Cu acea privire care o tulburase de la început.Atât de des se gândise că ar da orice ca să înțeleagă această privire! Acum o recunoștea.Jake o iubea,iar ea îi oferea fericită sufletul în schimbul acestei iubiri.O cuprinse o dorință tulburătoare.Era al el.

-Jake,eu...

-Stt...! o opri el punându-i degetul pe buze.Te iubesc și n-am să te mai las să mă părăsești.Tu și Nicki aveți nevoie de mine.E destul atât.

-Nu! în timp ce-și ridica brațele ca să-i cuprindă fața între palme,cuvertura îi căzu de pe umeri,îi alină tâmplele și-n ochi îi juca dragostea.Nu e destul! De ani de zile îi protejezi pe unii și pe alții.Ai stat atât de mult în umbra lui Scott încât asta a devenit un mod de viață pentru tine.A sosit timpul să ai ceea ce îți dorești. Pentru tine.Spune-mi,Jake,continuă ea cu degetul oprit o clipă suspendat în aer,ce vrei de la mine? El îi privi tulburat sânii frumoși,aproape dezgoliți.O trase violent spre el,acoperindu-i gâtul cu sărutări care arătau cât de mult o dorea. Kelly i se abandonează dulce,dar când îi simți trupul zguduit de un fior,se trase înapoi.

-Spune-mi! îi comandă cu mândrie.Spune-mi acum!

-Pe tine te vreau,Kelly,răspunse el cu ochii închiși și fruntea lipită de-a ei.Vreau ca toată dragostea pe care o poți tu oferi unui bărbat,mie să-mi aparțină.Poți să mă iubești,Rază-de-Soare?

-Jason Caldwell,spuse ea sprijinindu-și capul de pieptul lui.Te iubesc pe tine. Te-am iubit din-noaptea în care ai stat la ușa apartamentului meu numindu-mă domnișoara O'Brian.Te voi iubi mereu.Nu am iubit niciodată un alt bărbat și nici nu voi mai iubi altul.Jake era și mai încordat.Tremurul mușchilor îi trăda uimirea.Secundele trecură,se transformară în minute.În cele din urmă el spuse cu o voce gâtuită:

-Nu,scumpa mea.Dădu din cap a negație,luptându-se cu durerea din-piept,care îl împiedica să vorbească.Dacă nu-i adevărat ce spui,vei plăti pentru asta în ceruri.

-Taci! Se ridică în genunchi,trăgând cu iritare cuvertura spre ea.Îi luă capul între palme și-l privi fix în ochi: Uită-te la mine! Privește! Te implor să nu negi ceea ce vezi!Încet,cu teamă,ochii lui îi căutară pe-ai ei.Când îi găsi,se priviră ca-ntr-o oglindă dublă a inimii.În felul acesta află răspunsul.Cu o mișcare tandră,o trase spre el.Își ceru iertare cu glas tremurător.Încercă s-o sprijine din nou de pernele moi,dar se simți luat de gât și tras ușor.Se apropie și mai mult de ea,și-o mângâie,simțindu-i trupul fermecător.O sărută pe sfârcurile de foc ale sânilor. Sărutarea se adânci și-o simți,flămândă,dăruindu-i-se toată,îmbrățișându-l,lăsându-se îmbrățișată.O trase spre el și ea se arcui sub greutatea lui cu un strigăt plin de adevăr.

-Te iubesc!A fost la fel ca în noaptea când rămăseseră singuri la Charleston,dar mult mai minunat.O sărbătoare a dragostei care nu încetase niciodată,însă acum cunoscută de amândoi și pe deplin împărtășită.Se dăruiau unul altuia fără rezerve și pentru totdeauna.Trupurile lor se împletiră într-unul singur,arătându-și din nou credința pe viață.

După prima dată,consumată în grabă,zăboviră savurând momentul ca și când nu s-ar mai fi întâmplat niciodată,indiferent de câte ori se iubiseră până acum.

Descoperirea esențială era că fiecare venise acasă.Niciodată singuri,întotdeauna, de acum înainte,împreună,împreună sau separat,Jake va fi lumea lui Kelly,iar ea lumea lui.Șoapta „*Te iubesc*” rostită de el se împletea cu a ei și spaima lunilor din urmă dispăru la aceste cuvinte.Deși trăia clipa unică,cu întreaga ființă a lui Jake mărită însutit în inimă,atât ca bărbat,cât și ca iubit,Kelly simțea totuși o încorsetare.Mult prea perspicace și dornică să accepte doar puterea deplină a pasiunii lui,își punea în taină o întrebare.Așa cum se întâmplă cu îndrăgostiții adevărați,el înțelese gândul nerostit mai bine decât dacă ar fi fost exprimat.

-Ești unică.Te iubesc așa de mult.Mi-e teamă.

-N-ai să-mi faci rău,Jake.Nu poți s-o faci.Îl cuprinse cu dragoste umerii musculoși,trăgându-l mai aproape și încercând să-l convingă.Am nevoie de forța ta tot atât de mult ca și de tandrețea ta.

-Kelly.Numele ei era ca o rugămintă pe buzele lui.În același timp,îi îndeplinea dorințele tăcute,între ei nu mai era loc de sfială,ca și când n-ar fi existat niciodată.Jake adormi cu mâna petrecută posesiv peste sânii ei.Kelly îi privea admirativ trăsăturile aspre și ferme.Slăbise și pe obraz îi apăruse o cută adâncă.Liniile marcate ale oboselii i se citeau și pe frunte,dar acestea din urmă păreau mai puțin adânci.Se gândi cum ar putea face să dispară și ultima urmă de încordare din el.Ghemuindu-se cu capul lângă fața lui,cu degetele întinse pe pieptul său,se cufundă,legănată de ritmul respirației lui,în primul somn fericit de după săptămânile lungi de așteptare.

Când razele soarelui cuprinseră camera în strălucirea lor puternică și caldă,Kelly sări din pat și se duse în vârful picioarelor până la ușă,cu intenția de a închide obloanele.

-Bună dimineața,scumpa mea!

-Credeam că mai dormi,zise ea zâmbind.

-Da,însă nu singur.Își desfăcu brațele râzând și ea zbură înspre el.

-Ai dormit bine? Erai așa de obosit.M-am temut să nu te deranjăm.

-Tu n-ai dormit?

-Mmm.De două ori.Se aplecă asupra lui,lungindu-i-se pe piept.Rezemată de el,îl studia cu atenție.Am dormit o dată după ce m-ai iubit și a doua oară după ce și-a luat Nicki micul dejun.El râse sonor.

-Înseamnă că am dormit adânc.N-am auzit nimic.

-Dacă luăm în considerare faptul că eu sunt micul ei dejun,nu se face prea mult zgomot,în caz că nu apucă să se impacienteze.

-Cred că și mie mi-ar plăcea să te am la micul dejun.Degetele lui îi atinseră ușor sânii.

-Fiți binevenit,domnule Caldwell!Se ridică puțin și se lipi de el,sărutându-l.

Simțindu-se din nou dorită,se lăsă în voia simțurilor,însă el se încordă și o îndepărtă.

-Spune-mi despre Scott!Era o șoaptă dureroasă,rostită între dorință și teroare.

Privirea lui o încremenii.Se uită la fața lui întunecată și-și dădu seama că sosise timpul ca el să știe tot.Un gând îi străfulgera mintea și ezită.Se iubeau atât de mult și,cu toate acestea,se întreba dacă va putea înțelege singurătatea cumplită care o determinase la compromisuri.Pe măsură ce gândul prindea contur află și răspunsul.Da,o va înțelege și o va ierta pentru că o iubea.

-Nu-i o poveste foarte lungă,nici foarte frumoasă.L-am întâlnit la o săptămână după ce mă angajasem la Nick.Era bolnav și bea foarte mult.Se pare că îl puteam determina să n-o mai facă.Eram singură și mi-a spus că are nevoie de mine.Când m-a cerut în căsătorie,am acceptat

-Pur și simplu? Scurt și cuprinzător? Nu l-ai iubit niciodată?

-Nu.Se uita la el drept,complet convinsă și sigură de ce spunea.Am spus adevărul.N-am iubit alt bărbat în afară de tine.

-L-ai strigat pe nume.

-Da.Kelly își aminti și înțelese.Am lăsat deoparte ura față de el și l-am binecuvântat.

-Pentru Nicki? Vocea lui joasă era neclintită.

-Nu.Dădu din cap fără a-l scăpa din ochi.Pentru tine.Jake o privi cu lumina aceea adâncă din ochi,iar ea se pregăti să vină în brațele lui.Un țipăt supărat sparse însă strălucirea de aur a clipei.Sclipirea se stinse într-o umbră gingașă și Jake chicoti.

-Se pare că altcineva a luat micul dejun în locul ei.

-Acum este ora prânzului.Pentru ea.Ce-ar fi să faci un duș până mă ocup de ea? După aceea îți fac și ție de mâncare.

-Sună promițător,dar aș vrea să stau cu voi,dacă nu deranjez.Mi-ați lipsit atâta.

-Nu deranjezi,zâmbi ea.Nicki ți-a dus dorul la fel de mult ca și mine.

Jake ieși de sub duș tocmai când Kelly își descheia rochia și o puneă pe Nicki la sân.Micuța îmbăiată și pudrată,cumplit de flămândă,îl încânta.O urmări fascinat cum se înfîge,mâncăcioasă,în sânul plin al mamei.Se uita la ea ca și când ar fi văzut pentru prima oară o asemenea scenă.Râse și glumi pe seama ei,numind-o tigrul și mângâind-o pe obraz.

-Aceasta este imaginea pe care am păstrat-o cu mine după ce ați plecat.Rămâne în continuare cel mai frumos lucru pe care l-am văzut vreodată.

-Înseamnă că m-ai iertat pentru că m-am măritat cu Scott fără să-l iubesc.

-Ce-i de iertat? Ai făcut exact ce am făcut eu toată viața.Aveam șase ani când am descoperit că Scott era afectat de faptul că eu și nu el purtam numele familiei.I l-am dat lui.Am încercat să fac asta pentru el.Era un mod copilăresc de a-i face un bine.Apoi,părea că nu mai crește.Mai târziu,am încercat să opresc căsătoria cu Lydia,dar am continuat să cred că ea l-ar putea ajuta.

-Lydia mi-a mărturisit că n-a fost niciodată rău cu ea.

-Nu,în mod conștient n-a fost,ci doar fără să-și dea seama.De asta n-a mai putut da ochii cu ea când a rămas imobilizată în scaunul de invalid.A dat bir cu fugiții

de la un dezastru,a ajuns în brațele tale și a generat alt dezastru.Nici atunci n-a învățat nimic.Întors la Lydia,n-a fost cu nimic mai bun.

-Ai fost întotdeauna sursa lui de voință și curaj,nu-i așa? Kelly putea,în sfârșit, să-l înțeleagă pe bietul Scott.Când m-a găsit pe mine,era în căutarea unui alt Jake.

-Asta nu e prea flatant pentru tine,spuse Jake scurt.

-Cred și eu.Tu nu l-ai rănit,știi doar.Dacă n-ai fi fost acolo,s-ar fi bazat pe altcineva.Nu te poți învinovăți pentru cele făcute de el.

-Poate că nu,zise el convins de logica el.Nicki gânguri cu glas fericit.Jake îi zâmbi.Lasă-mă pe mine s-o pun în pat.De ce nu faci un duș până aranjez eu în bucătărie și fac omletă?

-Fleacuri.Pregătește tu tot ce trebuie și fac eu o omletă care te va face să uiți de toate necazurile.

-N-am necazuri.Nici măcar unul singur.El îi zâmbi și-i luă copilul.Acum mișcă.Dacă nu,am să-ți fac eu un duș...

-Vorbe,zise Kelly zâmbind,în timp ce dispărea în baie.

Când termină,îl găsi pe Jake așteptând-o așezat pe pat.Nu-și pusese rochia,dar se înfășurase cu un prosop.Era deja îmbujorată de la apă,dar,când îi văzu chipul,pe obraji ei se mai adăugă o pată de culoare.

-Ești prima femeie din câte cunosc atât de drăguță într-un prosop.

-Și câte femei îmbrăcate în prosoape cunoști? întrebă ea cu un zâmbet de adorație și dorință atotcuprinzătoare.

-Nici una în afară de tine,admise el.

-Atunci cum poți să spui că sunt cea mai drăguță?

-Pentru că am ochi.Vino încoace! Am ceva pentru tine.De la mama.

Kelly rupse panglica și ridică din ambalajul umed un frumos trandafir galben.Pe tija lui găsi un bilet:

Dragi copii,

Sper că atunci când veți citi nu veți mai avea nevoie de sfaturi.Kelly,acum ești o crizantemă roșie.Din alb,ai devenit roșul minunat al dragostei mele.Numai tu poți să-l faci pe Jake un adevărat cedru...puternic,invincibil.Eu pentru asta exist.Și el pentru tine va trăi,Kelly,dacă îl vei lăsa.Uită trecutul! Recunoaște darurile care ți-au fost date!Urmează mesajul acestui trandafir!Vorbește tare când vorbești despre dragoste!Iartă o femeie bătrână și plicticoasă.

Lily.

-Știe!Chiar ieri vorbea despre intuiția de mamă.Kelly își acoperi fața cu mâinile.Ce crede despre mine?

-Te iubește ca și pe mine.O trase pe genunchii lui și-o mângâie pe cap.Mi se pare că a știut înaintea mea tot ceea ce eu m-am temut să admit.Știi că prima dată când te-am văzut eram supărat pe tine? Kelly dădu doar din cap și se lipi și mai tare de el.Cred că „furiros” ar fi cuvântul cel mai potrivit.Acum știu de ce eram așa: credeam că-l iubeai pe Scott,iar eu aș fi vrut ca în locul lui să fiu eu.O singură dată mi-am dorit femeia lui.Atunci.Mi-a fost chiar teamă să admit că vreau dragostea ta,de spaimă că n-am s-o am niciodată.Își dai seama cât de fericit am fost când te-am auzit spunând că nu l-ai iubit niciodată?

-Vei fi furios și pe Nicki,pe pentru că e copilul lui?

-Nu.Pentru că nu este.Este a mea.Vă consider pe amândouă un dar de la Scott.

-Și dacă vom mai avea copii? Kelly aștepta cu emoție și teamă.El chicoti:

-Să vedem ce spune Richard.

-Richard? întrebă ea surprinsă,cu ochii cât cepele.Ce are el a face cu asta?

-Dacă-ți aduci aminte,draga mea,acum câteva săptămâni am petrecut o noapte deosebită.De atunci mă obsedează gândul că ai fi putut rămâne din nou însărcinată.Când am discutat cu el această posibilitate,mi-a reamintit că nu poți rămâne însărcinată dacă folosești anticoncepționale; apoi m-a făcut prost în fel și chip.

-Nu mai vrei copii?

-Ba da,vreau,dar nu ca rezultat al unei disperări oarbe.Am încercat să te leg de mine cu verigi nenumărate și n-a fost bine.

-Verigi? repetă Kelly confuză.

-Scumpa mea,nu era vorba de încredere,nici de paternitate.Erau niște verigi inventate să te apropie de mine,chiar dacă nu știam pentru ce.

Apoi,căsătoria.Ah,Kelly,te iubeam atât de mult,doream cu disperare să te păstrez prin orice mijloc.Dar nu lăsându-te însărcinată,nu așa de devreme,nu înainte...

-Dar,Jake,vreau copii de la tine.

-Și eu de la tine,dar nu acum.Să mai treacă un timp,te rog! Vreau să mă bucur de fiica mea.Mai mult ca orice vreau o soție doar pentru mine.Dar,ține minte,Kelly: oricâți copii vom avea,Nicki va fi întotdeauna deosebită.Dacă n-ar fi fost ea, poate că nu te-aș fi găsit niciodată.

-O.K.Sunt fericită că m-ai găsit,declară ea cu mândrie și-l sărută pe gât.Stătu un timp tăcută.Apoi a început să vorbească repede,parcă mai mult pentru ea însăși: Pare o prostie ce spun.Nu poate să-ți fie dor de ceea ce nu cunoști,dar mie mi-a fost dor de brațele tale.Știi că visam aproape în fiecare noapte că mă țineai în brațe,când dormeam?

-Nu visai,Kelly.Te țineam într-adevăr în brațe.Era tot ce puteam face și nu-mi

cer scuze pentru aceasta.Ai stat lângă inima mea noapte de noapte.

-Jake?

-Hmmm.

-Te iubesc.

-Nu atât de mult ca mine,dar poți să-ncerci de acum înainte.Pe buze prinse contur zâmbetul unui ștregar.Ce se mai aude cu micul dejun?

-Îți fac o omletă,spuse ea,dar nu se desprinse din îmbrățișarea lui.

-Copil prostuț,asta-i pentru prânz.Orice nevastă bună știe că mai întâi e micul dejun.Apoi,cu blândețe și multă atenție,începu să-l desfășoare din jurul trupului prosopul.

Într-o lume lipsită de timp,în care nu există decât dragoste,mângâiere și din nou dragoste și cuvinte dulci,fără sens,poposi seara.

-Acum,scumpă doamnă,despre libertatea aceea a noastră.

-Tu ești libertatea mea.Ai fost întotdeauna.Am stabilit că ești liber,nu-i așa? Dovedește-o.

Când se lasă noaptea,aceasta o găsi pe Kelly odihnindu-se în brațele lui Jake,cu capul sprijinit pe pieptul lui.

-Jake? murmură în timp ce mâna lui îi mângâia absentă sânii.

-Da?

-Chiar te scot din sărite dacă voi mai avea un copil curând?

-Ce? Mâna lui se opri,rămânând liniștită dar fermă.

-Ei bine,dragă,trebuie să admiți că nu toate se întâmplă într-un acord deplin.

Kelly zâmbi la gândul că s-ar putea să poarte în pântec,chiar acum,copilul lui Jake.

-Oh,Dumnezeule!

Urmă o tăcere,apoi râsul ușor al lui Jake se transformă într-un hohot.

-Ai văzut acum cât de mult te iubesc,Kelly?

-Mai arată-mi încă o dată!

SFARSIT